Loveswept

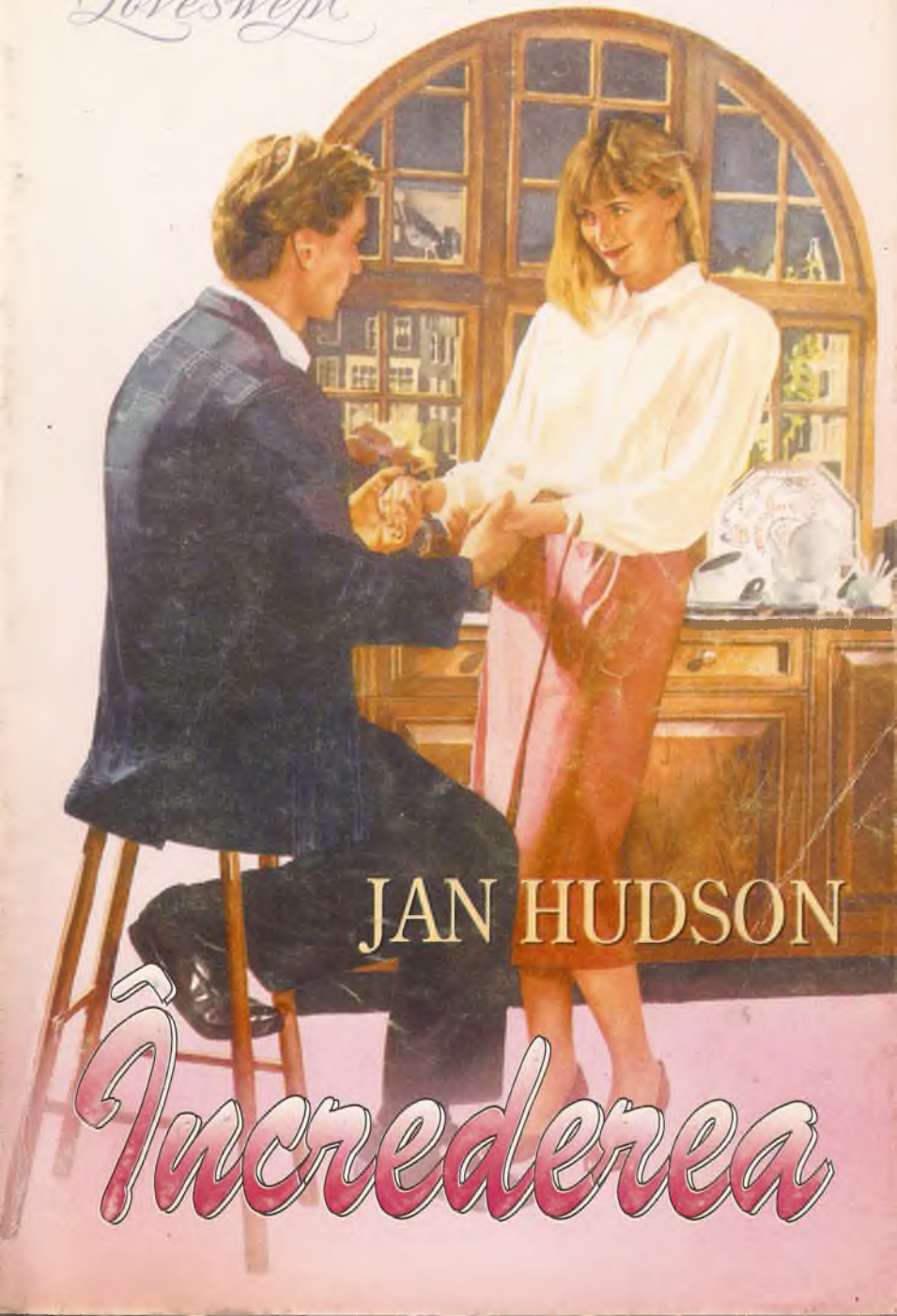

JAN HUDSON

Încrederea

Loveswept

Kale – un diavol de bărbat sexy, căruia îi plăcea gustul pericolului – și acela al buzelor ei...

Sociabil, cunoscut corespondent de știri externe, Kale Hoaglin o aștepta pe domnișoara Rază de Soare, cînd o cunoscu pe redactora de știri meteo de la postul de televiziune. Sunny Larkin deveni o surpriză șocantă, avînd un zîmbet care putea să aprindă un foc de artificii! Intrigat de entuziasmul și talentul ei, Kale vrea să o simtă aproape, să savureze pasiunea și atracția care se scurgea ca un fluid între ei, la fel de puternic ca un uragan.

Un vrăjitor a cărui atingere o făcu să tresară...

Sunny se lupta să-l facă pe Kale să înțeleagă că respectul pentru munca ei însemna la fel de mult ca și plăcerile magice pe care le împărtășeau. Kale nu avusese de gînd să se îndrăgostească, fiind convins că destinul său avea să-l poarte în locuri îndepărtate – dar Sunny îl făcu să tînjească să-și deschidă sufletul în fața ei. Putea oare acel hoinar să creadă în sufletul tandru pe care îl găsise în sfîrșit?

Lei 2598+52TL = 2650

SBN 973-95058-0-8

Capitolul 1

Hulon Eubanks amenința iarăși că va sări. Pentru a treia oară în ultimele două săptămîni, Sunny Larkin își arunca pantofii, cu tocuri înalte, din picioare și se cățăra pe tocul ferestrei.

– Stai așa, Hulon, țipă ea către omul care stătea ghemuit, pe zidul de beton, la cîțiva metri depărtare.

– N-are rost, Sunny. Nimeni nu vrea să mă asculte.

Își întinse gîtul. O briză de august, dinspre gol-

ful Corpus Cristi, îi zbîrli firele de păr cărunte şi dezordonate. Nimănui nu-i pasă că mi-e silă de munca asta. Nimănui nu-i pasă că-mi arunc prăjiturile la şase fără un sfert, zi de zi, de luni pînă vineri.

– Vai, Hulon, nu este adevărat. Tîrîndu-se pe coate şi pe genunchi şi încercînd să nu privească în jos, la parcarea de la patru etaje sub ei, Sunny îşi reţinu teama şi-şi continuă drumul către bărbatul de vîrstă medie, cu cravată în picăţele. Briza îi umfla fusta, iar suprafaţa aspră de beton îi zgîria genunchii. Simţea o furnicătură pe sub fustă, strecurîndu-i-se de-a lungul piciorului.

În spatele ei, în camera de ştiri de la KRIP-TV, telefoanele sunau încontinuu, telexurile ţăcăneau, imprimantele scoteau povestiri, conversaţii preliminare zumzăiau, iar treaba mergea ca de obicei. Nimeni nu privea altfel, decît în treacăt, către perechea de pe tocul ferestrei.

Hulon clipi.

– Unde-i Foster? L-ai chemat?

– Bineînţeles că l-am chemat. Este... oh... este ocupat pe moment. Îşi încrucişă degetele şi îi zîmbi cu unul dintre cele mai suave şi încurajatoare zîmbete ale sale. Dar a promis că va veni

să vorbească cu tine cu prima ocazie. Directorul general al postului nu folosise exact acele cuvinte. Cuvintele sale fuseseră mult mai colorate şi cam obscene.

Hulon Eubanks – a cărui faţă distinsă şi voce sonoră erau recunoscute de cei mai mulţi dintre locuitorii din Corpus Cristi, Texas, cele de la emisiunea de ştiri de seară a postului *Good News* – îşi dădu ochii peste cap, zîmbi amar şi mîrîi neîncrezător:

– Atunci o să stau aici pînă cînd acea ocazie se va ivi. Sau pînă cînd mă voi hotărî să sar. Îşi smulse una dintre protectoarele de machiaj de la guler, întinse mîna, apoi îi dădu drumul şi privi bucata albă fîlfîind în jos.

Ca şi cînd pînza ar fi fost pendulul unui magician, căderea ei lentă, în derivă, captă privirea lui Sunny, iar ochii ei o urmară în jos, pînă cînd aterizã pe asfaltul tare şi negru. Ameţea. Broboane de transpiraţie îi apărură deasupra buzei superioare. Închise ochii şi inspiră profund.

– Hulon, te rog, te rog, vino înăuntru. Nu poţi să rămîi acolo. O să înceapă să plouă dintr-un minut în altul şi o să te ude.

– Să plouă? Din locul unde se cocoţaseră, pe

faţada clădirii Parrish, ea îl văzu încruntîndu-se şi înconjurînd cu privirea zona de dincolo de palmierii care se legănau uşor, de-a lungul autostrăzii Shoreline şi peste portul din centru, unde iahturi strălucitoare şi veliere cu catarge înalte se odihneau în danele lor. Îşi întinse gîtul privind în sus, acolo unde doar cîţiva ghemotoci de nori cumulus împrăştiaţi atîrnau placid pe un cer altfel senin. Ştiu că tu ai întotdeauna dreptate, dar, vai, mă tachinezi. Nu, stau pînă cînd vine Foster. Tu însă du-te înăuntru, dragă.

– Nu te las acolo singur şi tu ştii cît de mult urăsc înălţimea. Mi-am distrus deja o pereche de desuuri noi şi, după cum îmi simt stomacul, n-o să rezist pînă la şase fără un sfert.

După o clipă de ezitare care ei i se păru o eternitate, oftă.

– Foarte bine, dar numai pentru tine, Sunny, fetiţa mea. Doar pentru tine.

Expiră uşurată. Atentă, se retrase către fereastra deschisă. O rafală bruscă de vînt îi ridică fusta în cap, iar ea încercă să o dea jos. Genunchiul îi alunecă de pe marginea pervazului şi ea ţipă, încercînd să se prindă de ceva. Viaţa îi trecu prin faţa ochilor în vreme ce se agăţă cu

degetele de cadrul ferestrei şi apucă şnurul jaluzelei cu amîndouă mîinile. Piciorul îi alunecă, jaluzelele se strînseseră sus, iar ea se clătină la înălţimea celor patru etaje.

– Sunny, prinde-mă de mînă, ţipă Hulon, în vreme ce picături grele de ploaie începură să-i ude.

– Dă-te înapoi, Hulon, sau ne ducem amîndoi. Cheamă pe cineva să mă ajute.

În vreme ce inima îi bătea ca o furtună, scînci cînd şnurul salvator îi tăie palma. Doamne Dumnezeule, nu se putea să moară într-un chip atît de ruşinos. Douăzeci şi cinci de ani era o vîrstă prea fragedă pentru a muri zdrobită de asfalt. Avea visuri de îndeplinit, lucruri de făcut, locuri unde să meargă, oameni de văzut. Ecouri ale ştirilor locale anunţîndu-i decesul i se multiplicau în cap. Dar în acelaşi timp, o altă voce, mai puternică, spunea: Nu fi aşa miorlăită. Nu poţi să te dai bătută.

Un pescăruş pestriţ, cenuşiu cu alb, apăru din cer şi se aşează pe marginea de deasupra ei. Se uita în jos la ea dînd din cap şi o privea zeflemitor cu ochi rotunzi.

– Uş, uş!

Imperturbabil, se bîţîi greoi în semicerc şi-i în-

toarse spatele. Cînd îşi înfoie penele cozii, Sunny se uită în sus la el:

– Nu... să nu... îndrăzneşti, pasăre nesuferită!

Luptîndu-se pentru viaţa sa preţioasă, îşi încleştă dinţii şi îşi înfăşură şnurul împrejurul pumnului. După o inspiraţie adîncă pipăi cărămizile cu vîrful picioarelor. Cu picăturile de ploaie căzîndu-i pe spate începu să se caţere pe peretele clădirii, trăgînd cu mîinile şi înfăşurînd şnurul pe măsură ce înainta.

Pescăruşul îşi luă zborul cu o bătaie de aripi, speriat. Piciorul lui Sunny alunecă, iar ea ţipă balansîndu-se, dînd din picioare agăţată în gol. Auzi un sunet ameninţător de sfîşiere deasupra capului şi simţi şnurul cedînd.

Strînse din ochi cu putere. Nu privi în jos. Nu privi în jos, repeta ea iarăşi şi iarăşi ca o rugăciune. Unde era îngerul ei păzitor acum cînd avea nevoie de el?

Degete puternice îi cuprinseră încheietura.

– Te-am prins, spuse o voce puternică, dă-ţi drumul.

– Eşti nebun? ţipă ea.

– Ai încredere în mine, spuse vocea liniştită şi sonoră.

Încrederea

Deschise un ochi, apoi pe celălalt, şi privi trăsăturile bronzate şi dure ale unui bărbat care i se părea oarecum familiar. Familiar, totuşi nu era în stare să dea un nume acestui sumbru salvator, a cărui faţă nebărbierită văzuse parcă de toate, învinsese capriciile vieţii şi supravieţuise. Privirea lui prinse îi privirea, cu o intensitate palpabilă care îi străpungea fiecare celulă încremenită a trupului. O energie liniştitoare curgea din mîinile lui bătătorite spre încheieturile ei, scurgîndu-se peste ea.

– Ai încredere în mine, repetă el încet, dă-ţi drumul.

Instinctiv ea se supuse indicaţiei lui. L-ar fi urmat pe acest om oriunde.

Cu o smucitură îndemînatecă el o trase înăuntru.

Cînd picioarele îi atinseră podeaua, se prăbuşi peste salvatorul său şi îl cuprinse în braţe. Cu faţa la pieptul lui, cu degetele încleştate în hainele sale, se agăţa de el ca un copil terorizat de un vis urît.

El o ţinu strîns în braţe, fără să spună o vorbă, dar emanînd o tărie brută şi un sentiment de siguranţă tare ca piatra şi infinit de liniştitor. Se

ghemui mai adînc, alintîndu-se în cuibul liniştitor al braţelor sale pînă cînd, încet-încet, îşi recăpătă controlul genunchilor nesiguri şi al inimii atît de speriate.

Cînd fu destul de calmă pentru a gîndi, îşi dădu seama că se afla în camera de ştiri, ţintă a cîtorva perechi de ochi curioşi şi agăţîndu-se de un străin, ca o maimuţă înfricoşată. Se uită la el. Deşi ca o scurtă fulgerare, o comunicare nemărturisită, atît elementară cît şi potenţială, se scurse între ei. O zdruncină ca un fulger. Stomacul i se răsuci în acel fel aparte care, dacă nu l-ar fi cunoscut bine, prevestea un urgan ameninţător. Totuşi, de data aceasta sentimentul era uşor diferit, mai îndrăzneţ, mai senzual. Zguduită, rîse nervos şi se depărtă de el.

– Vai, a fost într-adevăr la mustaţă, spuse ea, trecîndu-şi mîna peste părul scurt şi blond. Îi oferi salvatorului ei cel mai sincer şi mai orbitor zîmbet de care era în stare şi îi întinse mîna. Mulţumesc, credeam că sînt pe ducă.

Cu picioarele desfăcute şi pumnii în şoldurile hainei sale şifonate, el o privea.

– Ce dracu' făceai acolo afară?

Zîmbetul îi dispăru iar mîna îi căzu. Reproşul

său adînci încreţiturile pielii de la colţul ochilor şi de pe frunte. De la înălţimea ei de un metru şi cincizeci şi şapte, statura lui de un metru optzeci părea dintr-o dată ameninţătoare.

– Eu, eu...

Se aplecă şi o privi drept în faţă.

– Nu ştii că ai fi putut să-ţi rupi gîtul ăsta blestemat?

Sprînceana i se ridică iar şira spinării i se înţepeni. Îşi reveni şi îl privi cu ţîfnă.

– Cine te-a călcat pe coadă, domnule Cumsecădenie? Eu sînt aceea care am fost la mila jaluzelelor.

Cu excepţia unei uşoare mişcări a colţului buzei sale, nici unul dintre ei nu făcu vreun gest.

Foster Dunn, directorul general al lui KRIP, cu manichiura perfectă, se năpusti asupra lor şi îi cuprinse în braţe pe amîndoi.

– Vă rog, vă rog, o să vedem mai tîrziu. Important este că Sunny este în siguranţă. Eşti teafără? o întrebă el.

Trecîndu-şi mîna pe spatele ud al bluzei sale de marinar ea inspiră adînc.

– Mă simt bine.

– Bine, bine. O bătu pe un umăr. La muncă

toată lumea. Distracţia s-a terminat. Sunny este în regulă.

– Totuşi vreau să ştiu de ce dracu' atîrna în afara ferestrei, mormăi salvatorul ei.

Ochii ei se îngustară.

– Exersez pentru a deveni un adevărat spărgător-pisică.

– Vă rog, vă rog, repetă Foster. Haideţi s-o lăsăm baltă. Directorul general, care ura confruntările de orice natură, îşi aranjă vesta costumului său în dungi şi îşi trase manşetele la loc.

– Sunny, acesta este vărul meu, Kale Hoaglin, noul co-proprietar al lui KRIP. De-abia s-a întors de la o treabă din Bangladesh. Sunny Larkin este meteorologul nostru. Şi este al naibii de bună, adăugă el cu amabilitate. Nu-i aşa că e isteaţă ca un gîndăcel?

– Reporter meteorolog, sublinie Sunny imediat. În vreme ce realiza restul cuvintelor rostite de Foster, simţi că păleşte înspăimîntată pentru că a insultat pe unul dintre cei mai faimoşi corespondenţi străini, Kale Hoaglin. Ea şi majoritatea personalului îl admirau de mulţi ani. Bineînţeles, arăta ceva mai jerpelit decît la ştiri. Era nebărbierit de cîteva zile. Părul său des, castaniu-deschis era

cam netuns, ars de soare şi arăta de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el de mii de ori. Mai mult, se părea că dormise îmbrăcat.

– Iertaţi-mă, spuse ea, ar fi trebuit să vă recunosc imediat. E o onoare să întîlnesc un reporter atît de renumit. Îi întinse mîna, iar el i-o luă de data aceasta. Mătuşa dumneavoastră, Ravinia, vorbea de dumneavoastră tot timpul. Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele. Toţi o iubeam pe mătuşa dumneavoastră şi am fost răvăşiţi de moartea ei. O să-mi fie dor de ea.

– Deşi n-am prea văzut-o în ultimii ani, o să-mi lipsească şi mie, spuse Kale cu o umbră întunecîndu-i solemnitatea. A fost... unică.

Unică era un termen foarte blînd pentru Ravinia Irene Parrish, se gîndi Sunny. Nu pentru că ar fi fost ea aceea care să arunce piatra. Sunny însăşi fusese judecată mai rău. Probabil acesta era motivul pentru care, în ciuda diferenţei de vîrstă, avuseseră o afinitate instantanee. Sincer, îi va lipsi excentricitatea proprietarei lui KRIP, dar cel puţin, cînd i-a venit timpul, Ravinia a murit cu pompă. Cu două săptămîni înainte, avionul Raviniei se prăbuşise în munţii Himalaia. Singurele rămăşiţe erau cenuşa, cîteva bucăţi de metal con-

torsionat şi, în mod miraculos, crucea egipteană din aur pe care o purta întotdeauna. Sunny observă că simbolul egiptean al vieţii se vedea acum prin deschizătura cămăşii roz şi mototolite a lui Kale.

Văduvă fără copii, Ravinia lăsase totul celor doi nepoţi, Kale Hoaling şi Foster Dunn. Existau multe speculaţii în legătură cu soarta lui KRIP. Foster şi Ravinia rareori se înţelegeau în legătură cu ceva, în special cu programul local. Mătuşa sa nesocotise întotdeauna obiecţiile sale cu o ciupitură de obraz, un rîs sacadat şi un gest imperativ al degetelor scînteind de inelele enorme pe care le purta. „Faceţi pe plac unei bătrîne doamne" spunea ea celor care aveau obiecţii la ideile sale neconvenţionale. „Genul meu înseamnă mai multă distracţie şi îmi pot permite să-mi satisfac chefurile". Apoi ieşea lăsînd un nor de Shalimar în drumul său către ora de yoga, să-şi îngrijească plantele, sau să zboare la San Francisco pentru o întrunire în beneficiul SIDA sau la Paris pentru prezentările de primăvară.

Sunny se îndoia că durul Kale Hoaglin va fi mulţumit cu vreuna dintre ideile Raviniei. Suspecta că veteranul reporter din prima linie va iniţia

cîteva schimbări majore.

Hulon Eubanks tuşi. Foster i-l prezentă lui Kale bătîndu-l pe spate şi spunînd:

– Hulon a preluat postul de director de ştiri de cînd l-am pierdut pe ultimul, acum cîteva luni.

– Şi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu poziţia mea, domnule Foster. Şi cu dumneavoastră, domnule Hoaglin.

– Mai tîrziu Hulon, mai tîrziu, spuse Foster periindu-l şi ghidîndu-l pe Kale către biroul Estellei Jones. Aş vrea s-o cunoşti pe responsabila noastră cu sportul.

Cînd frumoasa femeie, cu pielea de culoarea cafelei se ridică, Sunny îşi reţinu un chicotit la expresia uimită a lui Kale. Estella era foarte înaltă, depăşindu-l în înălţime cu cinci centimetri pe Kale, cu tocuri, şi foarte, foarte impozantă.

Înainte de a rîde în gura mare, Sunny o zbughi în hol să facă rectificările necesare pentru emisiunea de seară. Se schimbă într-un costum pe care îl ţinea, de rezervă, la serviciu, îşi aranjă cu grijă părul şi îşi aplică cele mai puternice cosmetice necesare pentru filmare, cînd Estella Jones intră.

– Ia zi, colega, spuse Estella aşezîndu-se greoi

în scaunul alăturat la oglinda de machiaj lungă, ce părere ai despre noul nostru şef?

Sunny dădu din umeri şi continuă să se rujeze.

Femeia înaltă, care era prietena cea mai bună a lui Sunny şi colega ei de cameră, rîse şi se întinse după pămătuf.

– Pentru o clipă am crezut că asist la o reuniune a sufletelor.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Vorbesc despre tine şi Kale Hoaglin. Vorbesc despre destule scîntei care să aprindă un foc de tabără. Vorbesc despre destule semnale cît să alerteze întreaga flotă din Pacific.

– Ăsta este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit. Cred că Ed este plecat cam de mult. Locotenentul Edward Jones, soţul Estellei şi pilot în marină era într-un voiaj de şase luni pe un portavion.

Estella se bătu pe abdomen.

– Este cam mult, dar am văzut privirea asta în ochii lui Ed de prea multe ori ca să nu o recunosc.

– Inventezi lucruri. Sigur, omul era furios pe mine. Asta este ceea ce ai văzut tu. Am crezut că

o să mă mănînce de vie.

Un zîmbet leneş apăru pe faţa Estellei.

Uhuuu....

Kale stătea în biroul îmbrăcat în pluş al lui Foster, urmărind ştirile de la ora şase împreună cu vărul său. În vreme ce Hulon mormăia una dintre nesfîrşitele gogoşi ce trebuia să fie o „ştire locală", Kale îşi frecă ochii şi căscă:

– Ştiam că mi-e somn, dar rahatul ăsta ar adormi pe oricine.

Foster dădu din cap:

– Acum ştii de ce KRIP este pe ultimul loc. Nu putem face reclamă nici pentru Cercetaşi. Cînd mătuşa Ravinia a venit cu ideea asta absurdă, am încercat să-i spun că nimeni nu vrea să audă doar ştiri bune. Este plictisitor. Publicul vrea sînge şi senzaţional, crimă şi mutilare, conflict şi haos. Poate este o tristă pedeapsă a fiinţei umane, dar este adevărat.

Kale îşi frecă fruntea, gîndindu-se că ideile lui Foster păreau să fie la fel de extremiste ca şi cele

ale Raviniei.

– În cele din urmă, publicul merită să fie informat. Ştirile nu pot fi o serie de poveşti despre interese umane, iar Eubanks nu este nici măcar în stare să le facă interesante. Omul ăsta arată de parcă ar simţi o durere. Privi iarăşi ecranul: acum Estella exagera faptele caritabile ale unui aruncător de baseball din Divizia Naţională. Kale mormăi:

– De necrezut. Unde a găsit-o Ravinia pe asta? Pasărea uriaşă ar avea mai multă credibilitate. Şi de ce dracu' nu spune scorurile la baseball?

– Cred că Ravinia a întîlnit-o pe Estella la orele de yoga. De fapt, scrisorile ei de recomandare nu sînt rele dar cînd m-am plîns scumpei noastre mătuşi a zis că a spune scorurile înseamnă a jigni competiţia. „Imaginază-ţi cum s-ar simţi sărmanii învinşi, dragă" au fost cuvintele ei după cît îmi aduc aminte.

Kale mormăi iarăşi.

– Acum înţelegi de ce am insistat ca să vii şi tu? Jumătate din KRIP îţi aparţine şi nu pot să îndrept toată mizeria asta de unul singur, spuse Foster.

– Locul ăsta este o grădină zoologică. Cel mai simplu lucru de făcut este să-i dai afară pe toţi şi să porneşti de la zero.

– Nu pot. Ceea ce vezi este ceea ce trebuie să folosim în munca noastră. Ravinia a renegociat contractul fiecăruia, cu două luni în urmă, cu sporuri de salariu, aş putea spune. Cu excepţia lui Sunny, adăugă Foster dînd din cap către ecran.

– Ah, draga noastră Rază de soare. Se agaţă de piloni sau de cîrlige de alpinism?

– Nu chiar, se frămîntă Foster în scaunul său.

Kale o privi pe Sunny prezentînd buletinul meteo folosind grafice colorate. Cu vocea frumos modulată ea indica temperaturile maxime şi pe cele minime. Judecînd după privirea ei nuanţată şi veselă, s-ar fi aşteptat la o prestanţă insipidă şi dulceagă, dar fu surprins. Părea profesionistă şi cunoscătoare, descriind sistemele frontale şi sistemele anticiclonice. De fapt, avea o fenomenală telegenie.

Se dădu mai aproape, captivat. Ochii ei mari şi albaştri scînteiau de viaţă, iar obraji îi străluceau, în timp ce vorbea despre temperatura apei în largul insulei Padre. Kale era fascinat de părul ei blond, întrebîndu-se dacă era chiar atît de mătă-

sos pe cît părea. Bluza i se mula tentant cînd indica o arie de furtună pe hartă, iar el se zgribuli, aducîndu-şi aminte de senzaţia ce o simţise cînd fuseseră aproape.

– E bună, al naibii de bună, spuse Kale.

Foster dădu din cap.

– Poţi să crezi că ultimele cinci minute ale emisiunii sînt singurul lucru care ne ţine în viaţă? Oamenii privesc ştirile pe alte canale din oraş, apoi comută pe Sunny pentru buletinul meteo.

– Este ciudat, spuse Kale uimit. Vreau să spun că surclasează de departe toată adunătura de aici de la KRIP, dar, la dracu', buletinele meteo sînt tare asemănătoare unul cu celălalt.

– Păi, nu chiar. Priveşte.

– Şi pentru mîine serviciul meteorologic naţional programează înnorări continue, cu un procentaj de optzeci la sută ploaie. Dar Sunny spune: – ea se opri cu un zîmbet fermecător care încîntă camera de luat vederi şi-l străpunse pe Kale – cerul se va degaja înainte de răsăritul soarelui, iar mîine va fi o zi luminoasă şi plină de soare, cu maxime de treizeci şi cinci de grade, aşa că nu vă uitaţi umbrelele de soare.

– Doamne, Dumnezeule, explodă Kale. De ce

trebuia să toarne prognoza asta fantezistă? Femeia asta este nebună?

Foster schimbă programul cu telecomanda şi se ridică.

– Sună ciudat, dar are întotdeauna dreptate.

Uimit, Kale se uită la vărul său.

– Cum poate zvîrluga asta de fată să ştie mai mult decît serviciul meteorologic naţional?

Foster dădu din umeri.

– Mă depăşeşte. Cred că are vreo legătură cu mîncărimea din urechea ei stîngă.

– Urechea ei? Drace! Acum am auzit totul. Nebuna de mătuşă a transformat postul într-un spectacol de doi bani. Kale părăsi scaunul şi se îndreptă către uşă. Mă duc la Ravinia acasă, dau pe gît un scotch dublu şi mă trîntesc în pat. După ce o să dorm vreo două zile, poate că o să mă descurc cu mizeria asta. Acum, nu.

– Înainte de a pleca trebuie să te mai avertizez în legătură cu ceva.

Kale îi trînti vărului său uşa în nas şi ieşi din clădire mormăind înjurături şi blesteme care ar fi amestecat corzile harfei Raviniei dacă l-ar fi auzit. Cum dracu' va putea să pună ordine în haosul ăsta în cele două săptămîni de vacanţă pe care

şi le programase? I se făcu rău cînd se gîndea că KRIP, cîndva una din staţiile TV de frunte din Corpus Cristi şi zona învecinată, devenise o glumă proastă.

Kale se trezi mahmur şi dezorientat. În lumina confuză din cameră se uită chiorîş la mobilă, căutînd să se orienteze. Dumnezeu îi era martor, în ultimii opt ani se trezise într-un numeros şir de locuri ciudate, cele mai multe murdare şi periculoase. Cînd simţi mireasma de petale amestecate cu ulei de lămîi şi recunoscu mobila grea, în stil victorian, se prăbuşi iarăşi pe pernă şi privi spre tavan. Vechiul său poster cu Farrah Fawcett se jerpelise la margini dar era încă acolo, o relicvă din vremea cînd petrecea verile în camera aceasta şi lucra la KRIP.

Căscă, se întinse şi se scărpină pe burtă, gîndindu-se că nu-şi aducea aminte de cînd nu mai avusese o noapte de odihnă atît de liniştită. Fusese atît de obosit cu o seară înainte, încît abia se dezbrăcase şi se şi trîntise pe patul imens. Cît de

mult dormise? Se uită la ceas. Douăsprezece ore. Era şapte dimineaţa, sîmbătă. Ascultă bătaia înăbuşită a ploii şi se gîndi să se culce iarăşi.

Ploaie? Se părea că mica domnişoară Rază de soare o cam feştelise. Ruşine într-un fel, dar nesurprinzător. Gîndindu-se la Sunny, îşi aduse aminte că o visase, ceva vag erotic. Încercă să prindă rămăşiţele visului, dar nu fu în stare.

La dracu'! Ce anume la Sunny Larkin îi captase atenţia, îl răscolise şi-l făcuse să se simtă... protector? Zîmbetul ei strălucitor? Poate era inocenţa drăgălaşă care îi strălucea în ochii mari, albaştri, o naivitate nuanţată care lipsise din ochii femeilor pe care le întîlnise în locurile murdare, bîntuite de dezastre, în care fusese în ultima vreme.

Sau poate, pur şi simplu, erau dinţii ei micuţi care îi aduceau aminte că nu mai fusese de mult cu o femeie. Dădu pătura la o parte şi se îndreptă spre baie, nerăbdător să dea jos murdăria pe care o adunase călătorind prin lume.

Sunny stătea sub duşul curgînd, murmurînd încet şi frecîndu-şi trupul cu săpunul cu miros de plante. Draperia duşului se dădu la o parte cu un fîşîit metalic. Inima îi ajunse în gît, iar ochii i se dilatară din cauza şocului.

Un bărbat în pielea goală se uita la ea îmbujorat. Ţipă de groază.

Capitolul 2

Sunny îşi înfăşură perdeaua duşului în jurul trupului ca un sarong.

– Ce faci aici? Încercă disperată să-şi păstreze privirea pe faţa îmbufnată a lui Kale Hoaglin şi să ignore celelalte părţi impresionante ale anatomiei sale, pe care se părea că nu avea nici un interes să le ascundă. Omul acesta nu avea nici o ruşine?

– Casa aceasta este a mea şi tocmai făceam un duş în baia mea. Problema este ce faci dum-

neata aici?

– Locuiesc aici. Adică locuim aici. Vreau să spun că eu şi cu Estella avem grijă de casa Raviniei. După moartea ei, Foster ne-a rugat să stăm aici şi... la ce te uiţi? întrebă ea.

– La şirul interesant de picăţele.

Ea se uită în jos la picăţelele de mărimea unor bănuţi, depărtate între ele, care împodobeau perdeaua transparentă. Acopereau cam cît o aripă de muscă. Faţa îi luă foc. Se răsuci întorcîndu-i spatele, adunîndu-şi încă perdeaua de plastic în jurul trupului cu atît de multă demnitate de cîtă fu în stare.

– Domnule Hoaglin, dacă ieşiţi puţin afară, plec.

– Nu crezi că domnul Hoaglin este cam formal pentru situaţie? întrebă el păşind în cadă alături de ea. Spune-mi Kale. Trase de perdeaua pe care ea o ţinea strîns cu mîinile.

– Ce faci? ţipă ea.

– Fac un duş. Îi întinse săpunul. Eşti bună să mă speli pe spate?

Înhăţă săpunul şi-l aruncă. Bucata de săpun se izbi de o placă de faianţă şi căzu în cadă cu un zgomot înfundat.

– Spală-te singur pe spate, perversule! Ieşi din cadă, luă un prosop şi fugi în dormitorul ei trîntind uşa de la baie atît de tare, încît picăturile de apă tremurară pe perete.

Cînd îl auzi rîzînd în hohote în baie, avu intenţia să deschidă uşa şi să aibă o explicaţie, însă respiră adînc, numără pînă la zece şi îşi aduse aminte că Kale Hoaglin era şeful ei. La urma urmei aceasta era casa lui.

În vreme ce se îmbrăca, furia lui Sunny se tempera, dar stînjeneala persista. Paşii ei nu mai erau aceiaşi cînd coborî să pregătească micul dejun. Cum de i se întîmpla să intre în asemenea mizerii? Nu numai că avusese două experienţe umilitoare cu Kale Hoaglin, dar acum că era aici, ea şi Estella nu aveau altceva de făcut decît să elibereze vechea şi frumoasa proprietate pe care o consideraseră casa lor în ultimele luni. Cu Estella, în ultimele luni de sarcină, să găsească o altă locuinţă şi să se mute, va fi o problemă.

Foarte rău că trebuiau să se mute, se gîndea ea, privind pe fereastra bucătăriei peste autostrada de pe coastă. Îi plăcea priveliştea care dădea spre apă. Doar bulevardul străjuit de palmieri şi o stîncă rotunjită şi plină de iarbă separa

conacul impozant, din piatră, de priveliştea magnifică a intrării în golf. Dacă Corpus Cristi, care îmbrăţişa golful, era adeseori denumit „Oraşul scînteietor de la mare", atunci acest punct era unul din diamantele de pe degetul său.

Cu siguranţă că ea şi cu Estella nu vor fi în stare să-şi permită menajera care venea de trei ori pe săptămînă. La urma urmei, ele nu aveau camioane pline de mobilă nepreţuită şi bibelouri care să fie şterse.

Puse de cafea şi bău un pahar cu suc de portocale. Poate cînd vitamina C îşi va face efectul va fi în stare să se gîndească mai clar la variante. Ceva se va întîmpla. Întotdeauna se întîmpla. N-are rost să iei în consideraţie lucrurile mărunte.

În ceea ce privea întîlnirea din duş cu şeful ei, nu era mare scofală, îşi spunea ea. Crescuse împreună cu trei fraţi şi două surori, care împărţeau o singură baie, iar modestia era o cauză pierdută. Totuşi, privind în urmă, situaţia fusese destul de nostimă. În curînd fluiera prin bucătăria imensă şi veche, iar corpul începu să i se mişte în ritmul melodiei în vreme ce scurgea polonice cu aluat de clătite pe o plită.

– Pot să iau o ceaşcă cu cafea? întrebă o voce profundă din spatele ei. Speriată, Sunny se smuci şi o bucată mare de aluat zbură peste umărul ei. Se răsuci şi-l văzu pe Kale cu urme de aluat alunecîndu-i încet pe faţă.

Stătea liniştit ca o statuie, cu faţa lipsită de expresie, cu excepţia unui tremurat uşor al bărbiei.

– Un simplu „nu" ar fi fost de ajuns.

Încerca să pară serioasă, să arate căinţă, dar un hohot de rîs îi explodă în gît. El se încruntă. Alt hohot scăpă, apoi altul. Strînse din dinţi, încercînd să reţină furtuna gata să erupă şi apucă un şervet de hîrtie.

– Îmi pare rău. Şterse repede urma de aluat.

– De ce am senzaţia că nu-ţi pare rău deloc?

Udă un prosop şi şterse ultimele urme de pe obrazul său observînd că acum era proaspăt bărbierit. Zîmbind, îşi înălţă capul şi-l privi gata să spună ceva la repezeală. Ochii lor păreau nişte săbii. Gîndurile îi zburară. Zîmbetul îi păli. Mişcările i se răriră, apoi se opriră. Intensitatea privirii sale era atît de puternică, încît ar fi putut să jure că avea raze X în privire şi că-i cerceta sinapsele din creier.

Un fior asemănător cu cel provocat de o furtună care se apropie îi alunecă pe şira spinării. Clipi, rupînd contactul nervos dintre ei şi se întoarse repede la clătite.

Îşi turnă o cană cu cafea şi, în vreme ce o sorbea, ridică perdeaua încreţită de deasupra chiuvetei şi privi afară.

– Puteam să jur că am auzit ploaia acum cîteva minute.

– Nu. Cerul s-a luminat pe la ora cinci dimineaţă. Va fi o zi frumoasă.

– Cred că era duşul ceea ce am auzit eu.

Mîinile i se opriră după ce aşeză clătitele pe o farfurie.

– Probabil. Îl privea cu atenţie, terminîndu-şi treaba. Vreţi să serviţi? Făcu semn către clătite.

– Par mai bune decît tot ce am văzut în ultimele săptămîni. Ai destule şi pentru mine?

– Oh, bineînţeles. Îmi este imposibil să mănînc tot, iar pentru Estella sînt la încălzit. Provin dintr-o familie numeroasă şi se pare că nu mă dezbar de obiceiul de a găti prea mult. Toate reţetele mele sînt pentru opt persoane şi chiar cînd le înjumătăţesc... Dădu din umeri. Sucul de portocale şi căpşunile sînt în frigider. Poţi să iei locul Estellei.

Nu se va scula mai devreme de o oră sau două.

Duseră mîncarea în locul pentru micul dejun, unde coşuri cu verdeaţă atîrnau în colţuri şi ghivece cu plante ornamentale se înşirau pe marginea ferestrei imense, care dădea spre vegetaţia luxuriantă din spate. Soarele de dimineaţă strălucea cu reflexe albăstrui în piscină. O briză foarte uşoară încreţea apa, unduia frunzele bananierilor şi le zăngănea tulpinile, agitînd uriaşele flori de hibiscus.

– Uitasem ce mult îmi plăcea aici. Este atît de liniştit, de senin. După o clipă, privirea lui se întoarse cu o intensitate furioasă şi pătrunzătoare care o înhăţă ca un cîrlig pescăresc. Iar priveliştea este spectaculoasă. Fruntea i se încreţi. Cum ai ştiut?

– Ce să ştiu?

– Că nu va ploua astăzi.

– Pur şi simplu am ştiut. Sunny apucă sticla sub formă de bunicuţă şi o împinse către Kale. Ia puţin sirop.

Cu sticla deasupra clătitei el se opri şi privi în jos la farfuria sa. Se încruntă ca şi cum ar fi încercat să descifreze hieroglife.

Sunny se întinse peste masă şi-i răsuci farfuria

cu nouăzeci de grade pînă cînd desenul clătitei îi veni în faţă.

– E o faţă veselă făcută din stafide şi felii de cireşe.

Cînd el ridică o sprînceană, vrînd parcă să spună „glumeşti", ea dădu din umeri şi spuse:

– Estella are nevoie de încurajare zilele astea. Adună-le dacă te deranjează.

Era acum preocupată să amestece căpşuni în castroane şi să toarne suc de portocale, încercînd să pară imperturbabilă şi căutînd să nu ia în seamă prezenţa apăsătoare a lui Kale care îngreuna aerul din jurul lui.

– Ascultă, îmi pare sincer rău pentru Estella şi că am dat buzna în casa dumitale. Ravinia a insistat să ne mutăm aici. Cred că era îngrijorată pentru Estella, singură şi însărcinată şi, deşi scuza era că avea nevoie de cineva să stea în casă cît era ea plecată, în realitate nu era plecată chiar aşa de des. Cred că mai mult decît altceva, era singură. Oricum, dacă îmi dai cîteva zile, o să găsim alt loc unde să locuim şi o să plecăm.

– Nu-i nevoie. O să ne descurcăm în răstimpul cît o să fiu aici. Ne faceţi un serviciu avînd grijă de lucruri, pînă cînd eu şi cu Foster o să hotărîm ce

facem cu casa.

– Păi, zise ea, ezitînd, în vreme ce se gîndea la sfera de complicaţii a ambelor variante – să plece sau să rămînă. Cred că putem sta, cel puţin pînă ce se naşte copilul şi soţul Estellei se întoarce de pe mare. Nici dumneata, nici Foster nu vreţi să locuiţi în casă permanent? întrebă ea.

El dădu din cap.

– Cea mai mare parte a timpului eu trăiesc cu un geamantan. Şi ţi-i imaginezi tu pe Foster şi pe Alicia locuind aici cu cei doi puşti neastîmpăraţi?

Sunny chicoti.

– Alicia nu prea pare tipul de femeie care să aprecieze un trofeu de cerb deasupra căminului, o armură în hol şi o colecţie de arme şi tomahawk-uri pe perete. Şi apoi, plantele ornamentale ale Raviniei s-ar usca într-o săptămînă.

Kale dădu din cap afirmativ.

– Cred că cei doi puşti sînt în stare să facă praf colecţia de artizanat grecesc şi chinezesc a Raviniei în două zile. Mîncară în tăcere cîteva clipe, apoi el o privi iarăşi printre gene. E adevărat că nu greşeşti niciodată cu vremea?

– Rar.

– Cît de rar?

Oftă, nevrînd să continue subiectul.

– Am greşit o dată sau de două ori.

Cu chipul imperturbabil el continuă s-o imobilizeze cu privirea.

– O dată sau de două ori? o întrebă el neîncrezător.

– Da, o dată aveam gripă. Ce era cu omul ăsta care o făcea atît de nervoasă, încît era în stare să-şi iasă din fire? Ai terminat? Se întinse după farfurie, nerăbdătoare să scape de aceste întrebări şi să părăsească încăperea.

El o prinse de încheietură.

– Nu, n-am terminat. Clătitele astea sînt cel mai bun lucru pe care l-am mîncat în ultima vreme şi am de gînd să le devorez pînă la ultima firimitură. Continuă să mănînce părînd absorbit, dar mîna sa stîngă rămase pe încheietura ei. Ea încercă să şi-o retragă uşor, dar el o ţinea strîns, iar cu degetul mare îi mîngîia absent tendoanele de pe spatele palmei.

Simţea căldura radiindu-i pe sub bărbie şi uşoare înţepături pe pielea capului. Va veni către ea? Nu, bineînţeles, era numai în imaginaţia ei. Trase iarăşi. El o ţinu strîns. Curenţi seducători se încreţeau sub braţul ei şi i se răsuceau înăuntru

ca un ciclon în formare. Avu senzaţia că a făcut o mare greşeală acceptînd să stea în aceeaşi casă cu Kale Hoaglin, chiar şi pentru două săptămîni. Oh, era sexy într-adevăr şi, în alte împrejurări, s-ar fi simţit atrasă de el, dar nu avea de gînd să fie o distracţie temporară pentru cineva care pur şi simplu stătuse prea mult în Bangladesh.

Cînd degetul său mare începu să facă incursiuni uşoare printre degetele ei, insipră adînc, îşi smulse mîna şi sări în picioare.

– Ascultă, domnule Hoaglin, cred că ar trebui să ne înţelegem asupra unui lucru chiar acum. Eu nu vin pe post de încălzitor al patului o dată cu casa. Relaţia noastră trebuie să fie strict profesională. Poate am înţeles eu greşit intenţiile dumitale, dar dacă încerci să insişti, o să ţip „hărţuire sexuală" atît de tare, încît reporterii vor fi pe urma dumitale înainte de apusul soarelui.

O privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

– Nu ştiu despre ce dracu' vorbeşti. Dacă aş fi avut de gînd să te agăţ, scumpo, nu m-ai fi înţeles greşit. Ochii lui o măsurară din cap pînă în picioare. Stai liniştită, nu eşti genul meu.

Un val de umilinţă o inundă. Ar fi vrut să se ghemuiască într-un fir de praf de pe podea. În

afară de faptul că se simţea complet umilită, se simţea ciudat... părăsită. Refuzînd să analizeze prea atent ultimul răspuns, luă o atitudine sfidătoare, zîmbind cu înţeles şi dînd din cap:

– Bine, nu m-am imaginat niciodată ca ghid pentru un post TV. Îşi reţinu un chicotit cînd văzu că lovise în plin. Faţa i se răci asemeni unui front rece canadian.

– A fost o lovitură ieftină. Nu prea îmi convine chestia asta. M-am zbătut să devin un jurnalist serios încă de pe vremea cînd tu te jucai în ţărînă.

– Nu mai fi aşa încruntat, Hoaglin; arăţi ca un urs, spuse ea, rîzînd. Nici măcar o umbră de zîmbet nu apăru pe buzele sale. Împreunîndu-şi palmele sub bărbie într-un gest de rugăciune, ea se înclină.

– Vă cer iertare, venerabile, n-am vrut să vă deranjez. Ce-ar fi să încheiem meciul şi s-o luăm de la zero? Ce zici?

Măsurînd-o din cap pînă-n picioare, solemn ca un îmbălsămător care priveşte un cadavru, aşteptă ceva timp înainte de a-i răspunde. Apoi făcu un gest scurt:

– Să zicem...

Adunînd la repezeală farfuriile de pe masă,

Sunny spuse:

– Mă scuzi, o să le pun în maşina de spălat de vase şi plec. Eu muncesc...

– Sîmbătă?

– Da. Pentru ştirile de seară trebuie să fiu şi reporter şi prezentator. Treaba mea este să fac nişte chestii în sprijinul societăţii religioase din dimineaţa asta.

– Sună al naibii de plictisitor, zise el, urmînd-o în bucătărie.

– Probabil, dar politica de veşti bune a Raviniei înmormîntează toate treburile interesante.

– Politica asta e pe punctul de a se schimba.

– Oh, aleluia! Mai bine mai tîrziu...

Sunny îşi şterse mîinile şi aruncă prosopul pe masă.

– Mai toată lumea este pe punctul de a înnebuni din cauza afacerii ăsteia cu veştile bune. O adoram pe Ravinia, dar uneori avea cele mai ciudate idei. Cred că conceptul de veste bună i-a fost inspirat de guru-ul ei. Toată lumea, în afară de mătuşa ta, vedea că nu merge. Oamenii au nevoie de ceva excitant în vieţile lor.

– Chiar şi tu?

Rîse.

– Mai ales eu. Ai văzut vreun reporter de ştiri care se respectă, să nu umble după lucruri excitante?

– Dar eu credeam că tu eşti prezentatoare de buletin meteo, nu reporter de ştiri.

– Redactor de buletin meteo, spuse ea, iritaţia ei la auzul termenului depăşindu-i vorbele. Şi vremea poate fi interesantă uneori, în special cînd bîntuie vreun uragan prin golf. Dar nu am de gînd să- mi petrec viaţa prezentînd vremea. Am planuri mai mari în cap.

– Vai! Arăta uşor amuzat. Cel puţin aşa i se păru ei după uşoara mişcare a buzelor. Era greu să citeşti ceva de pe o faţă care era cam la fel de nuanţată ca a acelora din cvartetul Mount Rushmore.

– Crede-mă. Am înclinaţie pentru ştiri. Connie Chungs şi Diane Swayer şi-ar lua tălpăşiţa şi i-ar face loc lui Sunny Larkin, spuse ea rîzînd şi ieşind din bucătărie cu o ţinută exagerat de ţeapănă.

I se păru că a auzit o pufnitură în urmă, dar nu o băgă în seamă. Nu era dispusă să lase un cinic înăcrit să-i strice dispoziţia, chiar dacă acesta era „cineva" la post. El pur şi simplu nu ştia cît de hotărîtă era să-şi atingă ţelurile pe care şi le

propusese.

În holul de la intrare se îndreptă către masa pe care Ravinia o achiziţionase cu un an în urmă. Masa, aşezată în mijlocul holului impresionant, era mare şi rotundă, cu partea de sus din mozaic, iar cea de jos formată din trei elefanţi, ciopliţi cu migală dintr-un lemn exotic.

Sunny îşi luă geanta de pe masă şi îşi căută cheile. Lipseau. Îngenunche pe podea şi se uită printre picioarele mesei.

– Dumbo, tu mi-ai mîncat cheile?

– Cine-i Dumbo? întrebă Kale din spatele ei.

Sunny mîngîie burta unuia dintre elefanţi.

– Flăcăul ăsta. Estella şi cu mine i-am numit „Dumbo şi prietenii", dar Ravinia spunea că masa este divină, o adevărată operă de artă. Cred că este. Am înţeles că nişte muzee se bat pe ea... Cineva, pe un munte, undeva, şi-a petrecut întreaga viaţă să creeze chestia asta. Ridică din umeri. Fiecare cu ale lui. Pipăi în jurul mesei.

– Cauţi astea? Kale zăngăni nişte chei în faţa ei.

Sunny sări şi le înhăţă.

– Unde le-ai găsit?

– În frigider, lîngă căpşuni.

– Mă întreb cum or fi ajuns acolo? Dădu din umeri. În regulă, am plecat la treabă. La revedere. Îi făcu cu mîna ieşind în grabă.

Kale o urmă în stradă.

– Te deranjează dacă merg şi eu?

– Nu merg direct la studiouri. Am adus acasă unul dintre microbuzele de la KRIP şi mă întîlnesc cu Carlos la societatea religioasă.

– Cine-i Carlos?

– Carlos Mandragon, echipa mea.

– O echipă formată dintr-o singură persoană?

– Foster ne-a pus la buget de austeritate, rîse Sunny. Pot să te las la studio dacă vrei. Sau poţi să iei maşina Raviniei, care se află în garaj.

– Cred că o să merg cu tine. Nu-mi aduc aminte cînd am mai fost la o societate religioasă. Îşi inspectă hainele. Crezi că sînt îmbrăcat corespunzător?

Avea chef de glumă. Îi privi faţa căutînd o urmă de zîmbet, dar fără succes. Îi privi cămaşa roz şi pantalonii chinezeşti pe care îi purta. Erau mult mai curate şi mai puţin mototolite decît hainele pe care le avusese cu o zi mai devreme.

– Cred că o să treci. Corpus Cristi nu este un loc prea pretenţios.

– Vrei să conduc eu? întrebă el.

– Nu. O să-ţi facă bine să laşi frîiele pentru cîteva minute. Urcă.

După ce plecară, Kale o privi încruntat.

– Ce voiai să spui cu remarca aceea despre frîie?

– Scuze, şefu', dar mi-ai părut ca tipul de om căruia îi place să fie la comandă. Dacă greşesc, acceptă scuzele mele.

– Ţi le-am acceptat. Şi taie chestia asta cu „şefu'". Mă faci să mă simt bătrîn.

– În regulă, şefu', adică Kale. Şi nu m-am mai jucat în ţărînă de multişor, de vreo paisprezece ani. Apropo, pentru că avem timp, sper că nu te deranjează că trebuie să fac nişte servicii pe drum.

Ridică o sprînceană.

– Treburi personale în timpul serviciului?

O tachina? Ce-i putea spune cu expresia asta de continuă încruntare?

– Microbuzul companiei are nevoie de combustibil, i-o întoarse ea, apoi adăugă zîmbind cu subînţeles: De vreme ce am numai doi dolari şi şase cenţi în geantă, o să trebuiască să opresc la bancă. O să mă concediezi, şefu'?

– Nu înainte de a te tampona cu Buick-ul ăla.

Apăsă violent pe pedala de frînă.

– L-am văzut.

– Îhî...

După ce opriră pentru a face plinul cu benzină, pe care Kale insistă s-o plătească el, merseră la mica filială a băncii unde îşi avea Sunny contul. Intrînd în parcare, ea avu o senzaţie ciudată, nu o senzaţie meteorologică, ci una mai generală, mai pătrunzătoare, care o şocă şi o puse în gardă.

– Vorbeai serios despre schimbarea în politica de ştiri de la KRIP? întrebă ea.

– Foarte.

– Atunci ia camera de luat vederi din spate.

– De ce?

– Am o ciudată... E o mare îmbulzeală în faţa băncii. Jaf în desfăşurare, ţipă ea.

În vreme ce Kale se întindea după camera de luat vederi, doi bărbaţi cu pungi de hîrtie fugeau din bancă. Un gardian de la uşă ţinti şi trase cînd cei doi se năpustiră pe locurile din spate ale unui automobil care-i aştepta. Al treilea bandit, cu o şapcă trasă peste ochi, se împiedică, scăpă punga, apoi ridică pistolul şi trase spre gardian. Două

gloanţe muşcară din stîlpul de susţinere în spatele căruia se adăpostise gardianul. Cînd banditul se întinse după pungă, Sunny acceleră.

– Ţin-te bine, ţipă ea la Kale care era jumătate afară pe fereastra microbuzului, filmînd scena. Izbi maşina din spate. Banditul trase un foc în direcţia ei şi o pînză de păianjen din ţăndări apăru pe parbriz în dreptul locului pasagerului. Banditul se aruncă pe locul din faţă al bătrînului *Chervolet Monte Carlo*, iar pneurile scîrţîiră cînd maşina demară cu uşile încă deschise. Sunny îl urmă, ţipînd la Kale:

– Eşti teafăr?

– Sînt teafăr, opreşte microbuzul.

– Nici nu mă gîndesc. Strînse volanul şi apăsă mai tare pe acceleraţie.

– La dracu', am spus să-l opreşti. O să te omoare.

– Las-o baltă Hoaglin, asta o să fie cea mai importantă ştire în seara asta la KRIP. Filmează! Auzi în depărtare sunetul sirenelor maşinilor de poliţie, apucă telefonul mobil şi apăsă pe 911.

Îi urmării pe bandiţi virînd strîns la colţuri, pînă cînd se auzi o altă împuşcătură. Mai încetini, dar ţinu automobilul ia vedere, descriindu-i poliţiei

ruta acestuia.

– Este un *Monte Carlo* maron, vechi. Sîntem pe strada Gollihar, chiar dincolo de Parkdale Plaza. Aşteptaţi. Tocmai au virat la stînga pe McGregor. Se ţinu în urma lor.

Două echipaje *Caprice* ale Departamentului Poliţiei din Corpus Cristi apărură în viteză de pe o stradă laterală, cu sirenele ţiuind şi luminile aprinse şi depăşiră microbuzul. Sunny văzu o altă maşină a poliţiei apropiindu-se de pe o stradă din faţa lor, iar locuitorii din zonă ieşiră afară, urmărind cu gurile căscate tevatura.

Încercînd să evite coliziunea, automobilul maron şterse un colţ şi se izbi într-o maşină de gunoi parcată în curbă. O mamă îşi înhăţă, ţipînd, copilul de pe tricicletă şi fugi în direcţie opusă. Trei maşini de poliţie, într-o amestecătură de lumini roşii şi albastre şi o zarvă de sirene ţiuind, se adunară în jurul maşinii zdrobite de sub a cărui capotă distrusă ţîşnea abur.

Sunny frînă la colţ, iar Kale, cu camera pe umăr, sări şi alergă spre grupul de maşini. Luînd un microfon şi un pachet de baterii din spatele microbuzului, alergă în urma ei, punîndu-şi rezerva de baterii în jurul taliei.

Altă maşină de patrulare frînă cu zgomot blocîndu-le drumul, iar cinci poliţişti ieşiră din cele trei maşini şi luară poziţie de acoperire.

– Aruncaţi-vă armele, ţipă unul dintre poliţişti, şi ieşiţi afară cu mîinile sus.

Pentru o clipă, totul fu atît de liniştit, încît singurul lucru pe care îl auzi Sunny fu sîsîitul radiatorului distrus, foşnetul tulpinilor de palmier şi respiraţia ei precipitată.

Întîi o uşă, apoi cealaltă se deschiseră încet. Trei bărbaţi ieşiră cu mîinile deasupra capului. Al patrulea se împiedică, văitîndu-se.

– Ascultă, omule, sînt rănit, piciorul îmi sîngerează.

– Mare minune, spuse unul dintre poliţişti, dacă nu-i Amos. Aţi făcut ceva cumpărături, nu-i aşa? Tu şi prietenii tăi sînteţi în mare belea, amice. Mîinile pe capota maşinii!

Kale filma şi întreba, în vreme ce grupul de bandiţi era percheziţionat şi li se puneau cătuşele.

– Îi puteţi identifica pe aceşti oameni, domnule poliţist?

– Mai tîrziu, spuse ţîfnos poliţistul holbîndu-se la cameră, să verific la staţie.

Sunny îşi agăţă în grabă microfonul şi înaintă

zîmbind.

– Domnule serget – privi către plăcuţa cu numele acestuia – Murdock, sînt Sunny Larkin de la postul KRIP, pot să vă pun cîteva întrebări, vă rog?

Îmbufnarea poliţistului se transformă în zîmbet.

– Sunny, dumneata i-ai urmărit pe hombres ăştia? Hei, te văd la TV tot timpul. Cum o să fie vremea mîine? I-am promis băiatului meu că-l duc la pestuit.

– O să fie o zi de pescuit pînă pe la mijlocul după-amiezii. Sper să prindeţi ceva mare. Îi zîmbi cu amabilitate. Acum, domnule sergent Murdock, dacă îmi permiteţi, să vă pun cîteva întrebări...

Kale privea uimit cum Sunny îl fermecă pe bătrînul poliţist şi-i luă un interviu al naibii de bun. Nici nu-l condamna pe poliţist; Kale i-ar fi spus probabil totul, pînă şi mărimea chiloţilor pe care îi purta dacă i-ar fi fluturat prin faţa ochilor genele acelea lungi şi mătăsoase.

Cînd Murdock îi identifică pe doi dintre bandiţi ca fiind delincvenţi deosebit de periculoşi, cu cazieră solide, Kale se cutremură. Realitatea pericolului prin care trecuse Sunny îl izbi abia acum. În timp ce interviul se desfăşura, iar adrenalina în-

cepea să i se disipeze, fu nevoit să facă eforturi pentru a ţine camera nemişcată. De fapt, tremura. Nu-i fusese teamă pentru el, la dracu', se strecurase de zeci de ori printre gloanţe pentru un reportaj, dar gîndul că unul dintre acestea ar fi nimerit între ochii mari şi albaştri ai zvîrlugii acesteia de fată, îl descumpănea.

Cînd interviul luă sfîrşit şi ei promiseră că vor veni la secţie mai tîrziu, pentru depoziţii, Kale se îndreptă încet către microbuz. Imaginea parbrizului spart şi a barei de protecţie din faţă îl şocă şi mai tare. Era o minune că nu fusese grav rănită. Aşează camera şi aşteptă cu mîinile în şolduri, în vreme ce ea venea zîmbind bucuroasă şi părînd că a uitat de pericolul prin care trecuse. Îi venea s-o strîngă de gît.

– N-a fost fantastic? întrebă ea radiind. Ce reportaj, îmi vine să zbor. Se învîrti de două ori înainte ca el s-o prindă de umeri.

– Ai merita o bătaie, îi ţipă în faţă.

Zîmbetul îi dispăru iar ochii îi aruncau scîntei albastre.

– Aş vrea s-o văd şi pe asta. Ce se întîmplă cu tine? Ai făcut insolaţie în Bangladesh?

– Insolaţie? Cel puţin eu am la ce să fac in-

solaţie. Nu realizezi pericolul prin care ai trecut? Nu înţelegi că ai fi putut fi ucisă? Ai chef să fii ucisă?

– Să cred că marele Kale Hoaglin n-a trecut niciodată prin situaţii dificile pentru a face un reportaj?

Pufni dispreţuitor.

– Pentru că eşti bărbat?

– Da, nu. Nu pentru că tu ai fi fată...

– Femeie.

– Femeie. Este o chestiune de experienţă. Să nu mai încerci vreodată o cascadorie prostească precum aceasta.

– Oh, las-o baltă, Hoaglin. Dădu din mînă. Nu l-ai auzit pe sergentul Murdock? Sîntem eroi. Şi am făcut rost de un reportaj care va aduce credibilitate lui KRIP. S-ar putea ca penele lui Foster să se cam pleoştească atunci cînd va vedea microbuzul. Arătă cu mîna către microbuzul avariat.

– Lasă-l dracu' de microbuz.

Ea zîmbi.

– Cum zici tu, şefu'. Trebuie să mai trecem şi pe la bancă şi să mai luăm cîteva interviuri. Crezi că ar trebui să telefonăm la post să trimită pe altcineva la societatea religioasă?

În vreme ce vorbea, el îi urmărea mişcările agitate ale capului, scînteile strălucitoare din priviri, mişcarea excitantă a buzelor. Pielea părea că-i arde; îl fascina. Simţi nevoia s-o atingă, să-i simtă moliciunea sub degetele sale aspre.

– Ei? întrebă ea.

– Ei, ce?

– Ce ai de gînd să faci?

Ce avea de gînd să facă? La dracu', voia s-o sărute pînă i-ar rupe oasele. Voia s-o strîngă în braţe şi s-o frămînte pînă la ultima rotunjime. Voia să-şi îngroape faţa între sînii ei şi să-i simtă mirosul. Voia să-i facă lucruri care i-ar fi şocat sensibilitatea.

– Şefu'!

– Nu-mi spune aşa, mormăi el.

– Da, să trăiţi, răspunse ea ironic, cu acel zîmbet care îl îndemna şi mai mult să o sărute.

– La dracu', îşi reaminti el, era doar un copil, pur şi simplu un copil. Cei zece ani care-i separau erau zece ani de viaţă grea, o prăpastie de urîţenie şi experienţe neplăcute care-i absorbise delicateţea din suflet cu mult timp în urmă. Nu avusese nici un fel de relaţii cu persoane asemenea ei. Aproape că avea senzaţia că răutăţile

vieţii de care se lovise în ultimii cîţiva ani ar murdări-o dacă ar atinge-o.

– Cred că putem chema pe cineva de la post să ia banda cu jaful, pentru procesare, iar noi vom putea ajunge la timp la societatea religioasă să prindem sfîrşitul.

– Regula numărul unu, fetiţo, spuse el permiţîndu-şi să-i atingă vîrful nasului, niciodată, niciodată să nu laşi pe altcineva să-ţi proceseze reportajele tale trăsnet.

Ea se înclină în faţa lui.

– Da, şefu'.

Capitolul 3

Duminică dimineaţa, Sunny, absorbită de prima pagină a ziarului *Caller-Times* din Corpus Cristi, îşi sorbea cafeaua şi întinse mîna în mod automat după o altă gogoaşă.

– Vai, ia te uită! Noi dăm titlurile, spuse ea Estellei şi lui Kale care şedeau la măsuţa pentru micul dejun.

Kale mormăi ceva în omleta sa, iar Estella apucă ziarul.

Citind, o sprînceana i se ridică, iar gura i se

rotunji fluierînd în surdină:

– „Echipa de ştiri a postului KRIP descoperă jefuirea unei bănci". Mamă, mamă, o poză color şi întreaga chestie. Îmi pare rău că nu am fost de faţă la „îndrăzneaţa urmărire de mare viteză". V-am spus că eu cred că tot reportajul vostru de la ştirile de aseară a fost nemaipomenit? o întrebă pe Sunny.

Sunny se înclină, împăunîndu-se pentru compliment.

– Cel puţin de trei ori, dar mai spune o dată.

– N-aş vrea să ţi-o iei în cap.

– Exclus, dar a fost un superreportaj, nu-i aşa? N-am putut dormi azi-noapte gîndindu-mă la asta. Am rîs toată noaptea. Dar aproape totul i se datorează lui Kale. Cînd am pus totul cap la cap, m-a învăţat mai mult despre scris, editare şi despre efect dramatic decît am învăţat în patru ani de facultate. E strălucitor. Kale, ţi-am spus că eşti strălucitor?

El dădu din cap.

– Ai făcut o treabă bună.

Ea se bîţîia în scaun zîmbind şi fălindu-se.

Estella îl privi pe Kale pe deasupra ziarului.

– Asta înseamnă că politica de ştiri a lui KRIP

s-a schimbat în „sare şi piper"?

Kale se lăsă pe spate în scaunul său înalt din stejar.

– Înseamnă că KRIP va prezenta o emisiune solidă şi echilibrată.

– Asta înseamnă că o să dăm deoparte şi rahatul din emisiunile de ştiri şi o să-i dăm ceva acţiune?

– Dar crezi că eşti în stare să te descurci?

Se aplecă în faţă cu o mînă sprijinită pe masă, un pumn înfipt într-un şold şi dădu din cap cu vigoare exagerată.

– Crezi că este în stare Michael Jordan să joace baschet?

Gura ei senzuală luă forma unui zîmbet de superioritate.

– Pariez pe contul tău din bancă că sînt în stare. Ştiu mai multe despre sport decît toţi clovnii ăştia de la alte posturi puşi laolaltă.

– Cel puţin ai o părere bună despre tine, spuse Kale sec.

– Oh, este adevărat, interveni Sunny. Este fata lui Cherry Morris.

Sprînceana lui Kale se ridică.

– Cherry Morris, antrenorul din NBA?

– Chiar el, spuse Estella.

– A crescut într-o familie foarte sportivă, adăugă Sunny. Mama sa a cîştigat o medalie de aur la alergări, iar Estella a intrat la facultate cu o bursă de sport. Fratele ei mai mic a cîştigat un premiu important la fotbal, acum doi ani. Ce premiu a fost ăla, Estella?

– Heisman.

– Morris. Fruntea lui Kale se încruntă uşor. Morris. Chapman Morris care joacă la *Washington Redskins?*

– Este fratele meu mai mic.

– Sînt impresionat.

Estella chicoti.

– Şi uşurat al dracului că doamna înaltă şi însărcinată s-ar putea să-şi ştie meseria, la urma urmei.

Sunny se ridică şi începu să strîngă masa.

– Estella, trebuie să ne urnim dacă vrei să mergem la Padre Island. Îi spuse lui Kale: Mergem după scoici. Vrei să mergi şi tu? Cînd el ezită, adăugă: Oh, hai, cît a trecut de cînd ai mers ultima oară pe o plajă, în Texas, fără să faci altceva decît să cauţi scoici? Te provoc chiar la un hot dog şi o bere. Zîmbi. În plus, dacă vii şi tu,

putem să mergem cu decapotabila Raviniei şi să-i dăm capota jos.

– Ravinia şi-a cumpărat o decapotabilă? întrebă Kale. Nu mă surprinde asta, dar ea a condus întotdeauna un *Cadillac*.

Estella şi Sunny se priviră şi rîseră.

– Nu şi-a schimbat obiceiul. Aşteaptă şi-ai să vezi.

După încă nişte mofturi, consimţi să le însoţească şi toată lumea se duse să se echipeze în ţinută sport.

În locul rochiei sale de cules scoici, Sunny se echipă cu un tricou nou din bumbac şi un şort galben care se asorta cu pălăria de pai, cu panglici din şifon. Îşi făcu şi un machiaj discret, spunîndu-şi că este împotriva soarelui, nu pentru că mergea şi Kale.

Era evident că el nu se chinuise prea mult cu îmbrăcatul, se gîndi ea cînd îl văzu jos. Purta o pereche de pantaloni scurţi, roşii, şi un tricou roz-pal. Trebui să admită că pantalonii scurţi îi descopereau picioarele musculoase şi că tricoul roz se potrivea cu bronzul său şi arăta un piept care, probabil, adusese fiori multor inimi, nu a ei, bineînţeles. Ea era imună, Kale Hoaglin era

doar şeful ei şi, temporar, colocatar, îşi reaminti ea. Ea nu era interesată, el nu era interesat. Dar de ce, se întrebă ea, dacă nu era genul lui, ochii lui o măsurau ca şi cum ar fi dezbrăcat-o? Era chiar în stare să simtă hainele arzîndu-i pe ea. Şi de ce, dacă era imună la privirile sale aspre şi la prezenţa sa hipnotică, se simţea ca şi cînd i se aprindea un foc între degetele de la picioare de fiecare dată cînd o privea cu ochii aceia intenşi şi scrutători?

Poate interpreta greşit semnele, îşi spuse ea. Apoi, ochii li se întîlneau şi rămîneau aşa. Aproape că-i simţea mîinile pe corp şi respiraţia pe faţă. Nu, nu, asta niciodată.

Se uită într-o parte, jucîndu-se cu pălăria, privind-o pe Estella peste umăr, pe scări.

– Eşti gata? o întrebă Sunny pe prietena ei.

– Dacă nu vă deranjează, spuse Estella, ăsta mic cam dă din picioare şi cred că mi-ar fi mai bine dacă aş sta acasă cu picioarele în sus şi aş privi jocurile Astros Braves la TV.

– Te simţi rău? Rămîn cu tine, spuse Sunny imediat. Devenise dintr-o dată nervoasă la gîndul de a rămîne singură cu Kale.

– Scumpo, nu mi-e rău. Sînt doar însărcinată.

Şi cred că o să mă simt mai bine dacă rămîn acasă, aproape de o baie.

Părînd îngrijorat, Kale spuse:

– Nu e timpul...

Estella rîse.

– Nu, nu, doctorul mi-a spus joia trecută că mai am cel puţin două săptămîni. Voi duceţi-vă şi distraţi-vă.

Sunny ezită. Îi aranja Estella treburile, sau chiar prefera să rămînă acasă? Nu prea s-ar fi simţit în largul ei, singură cu Kale. La dracu', lua lucrurile mult prea în serios. Mergeau doar să se plimbe cu maşina spre Padre, să caute scoici şi să frigă nişte cîrnaţi pe grătar. Ce se putea întîmpla?

– O să ajungem acasă destul de devreme pentru ora Lamaze în seara asta. Sunny îşi ridică capul, apoi o întrebă pe Estella. Îţi aduci aminte unde am pus cheile Raviniei?

– Am văzut nişte chei în cutia de pîine.

Se duse în bucătărie să verifice şi se întoarse cu mîna goală şi dezgustată.

– Acelea erau ale mele.

Kale se duse la armură şi din vîrful lancei scoase un set de chei cu inimioară roşie agăţată

de ele.

– Ce-i cu astea?

– Bingo.

Îşi încărcaseră bagajele pentru picnic în *Cadillac*-ul *Atlante* alb şi luxos al Raviniei, dădură capota jos şi, cu Kale la volan, în curînd erau pe autostradă către insula South Padre.

Deşi cerul era uşor acoperit, destul ca să ţină temperatura la un nivel suportabil, Sunny scoase din geantă o sticlă cu loţiune de plajă şi începu să se ungă pe părţile expuse la soare. Kale o privea cu coada ochiului, admirîndu-i curbele perfecte ale picioarelor, moliciunea braţelor, supleţea degetelor mişcîndu-i-se pe corp, corp care îl obsedase de cînd dăduse peste ea în baie. Doar cu puţină imaginaţie îşi putea închipui acele degete suple mîngîindu-i pielea. Dînd frîu liber imaginaţiei şi-o închipuia în patul său, caldă şi moale sub el, murmurîndu-i numele. Se simţi răscolit.

– Vrei şi tu?

Surprins de întrebarea ei, aproape că spuse:

– La dracu', da. Ce? întrebă el în schimb.

– Loţiune de plajă. Vrei şi tu? Îi întinse sticla de plastic verde.

– Poate mai tîrziu. Se frămînta în scaun. Nu e

ea pentru tine, Hoaglin. Nu. Bagă-ţi bine minţile în cap.

– Cred că ar trebui. Toate dovezile ştiinţifice din ziua de astăzi spun că toţi trebuie să folosim loţiune de plajă.

– Conduc acum, spuse el scurt.

– Pot să te dau eu.

– Nu. Dacă începea să-şi plimbe degetele pe coapsele lui, ar fii izbit decapotabila în RV-ul din faţă.

– Nu trebuie să fii aşa urîcios. Mă preocupă doar sănătatea ta. Cel puţin, dă-ţi pe faţă.

– Uf, drace, spuse el, întinzînd două degete. Dă-mi puţin. Eşti mulţumită? o întrebă el cînd se conformă, întinzîndu-şi de cîteva ori loţiunea pe obraji şi pe nas.

– Pentru moment. Zîmbi şi aruncă sticla înapoi în geantă. Cînd ajungem pe plajă poţi să faci o treabă mai bună.

Dădu din cap şi chicoti înfundat. Sunny Larkin era ceva deosebit. Cine ar fi crezut, uitîndu-se la chipul ei dulce şi inofensiv, că avea totuşi tenacitatea unui buldog?

Kale porni radioul şi îl potrivi pe un post de divertisment, pentru a avea la ce să se gîndeas-

că. Cu cotul stîng deschise geamul şi curentul îi zburli părul. Conducea maşina pe drumul cunoscut, care traversa Intracostal Waterwy, între Laguna Madre şi Golful Corpus Cristi. *Cadillac*-ul *Atlante* rula lin, ca într-un vis. I se părea o veşnicie de cînd nu mai condusese altceva decît un jeep vechi sau un camion ruginit, cu banchetele desfundate. Cît timp trecuse de cînd nu mai condusese pe drumul ăsta într-o decapotabilă, cu o fată frumoasă lîngă el? Zece ani, poate cincisprezece. Îşi aducea aminte cu drag de călătoriile la Padre în *Corvette*-ul pe care mătuşa sa Ravinia i-l făcuse cadou la terminarea liceului. Doamne, cît de mult iubise maşina aceea.

– Ai zîmbit! Chiar ai zîmbit.

Kale o privi pe Sunny.

Ea rîse şi bătu din palme.

– Ai zîmbit, nu credeam că eşti în stare.

Indignat, Kale mormăi.

– Bineînţeles că sînt în stare. Ce te-a făcut să crezi asta?

– Nu te-am văzut niciodată zîmbind. Am văzut cîteva încercări, ca şi cum ai fi vrut să zîmbeşti, dar niciodată nu am văzut un zîmbet sănătos, din toată inima, cu toată gura. La ce te gîndeşti?

– La vechea mea decapotabilă *Corvette.* Mîndria şi bucuria tinereţii mele. Era neagră.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– A furat-o cineva la vreo două săptămîni după ce m-am mutat la New York. La dracu', mi-a sfîşiat inima. M-am simţit ca şi cum aş fi pierdut un prieten vechi.

– Nu ţi-a dat asigurarea alta?

Ridică din umeri.

– Unele lucruri sînt de neînlocuit. Oricum, nu era practic să am o maşină în New York şi cînd am fost transferat la Whasington, am închiriat una simplă şi funcţională. Cu numirile peste graniţă care au venit mai tîrziu, era mai simplu să închiriez o maşină sau să mă folosesc de transportul local. În unele locuri unde am stat am fost norocos să găsesc o căruţă trasă de măgari.

– Glumeşti.

Se simţea din ce în ce mai relaxat conducînd decapotabila albă pe şoseaua Park 22, mult mai relaxat, cum nu mai fusese de mult timp. Fără ca el să-şi dea măcar seama, Sunny îl descususe în legătură cu diverse întîmplări prin care trecuse, de la ricşele din orient la cămilele din Maroc.

– Mi-ar plăcea să călăresc o cămilă. Te-ai

simţit ca Lawrence din Arabia navigînd prin deşert? întrebă ea dînd din mîini expansiv.

O privi şi zîmbi. Niciodată nu mai întîlnise pe cineva ca ea. Răbufnea ca o fîntînă de lumină. Descoperea că ar vrea să-şi înfunde mîinile în vibraţiile ei şi să se spele cu vivacitatea ei. Ceva din ea era magic, eteric şi totuşi elementar. Şi foarte îmbietor. Avea o poftă de viaţă care dispăruse din el de mult – dacă avusese vreodată aşa ceva. Tot ceea ce ţinea de ea îl atrăgea ca un foc, ce pîrîie într-o noapte rece.

– Cămilele nu navighează prin deşert, galopează. În afară de faptul că sînt al dracului de neconfortabile, sînt animale nesuferite cărora le place să muşte şi să scuipe. Mai degrabă aş călări un cal. Şi un elefant este mai bun.

– Un elefant! Oh, ce nostim. Ai fost în India?

– Nu, după cîte îmi aduc aminte, asta s-a întîmplat în Dallas. Una dintre primele mele sarcini ca reporter TV a fost să relatez venirea circului în oraş. Am călărit un elefant, de la tren pînă la locul unde avea loc reprezentaţia. Este mult mai înclinat, decît pare bine la prima vedere. Linda Ellerbee a spus cîndva că fiecare reporter cu care vorbise călărise un elefant într-un anumit moment,

la începutul carierei ei sau a lui.

– Cred că am ceva lipsuri în educaţie. Mi-am făcut programul de spectacole cu cîini şi tăieri de panglici, dar nu am călărit niciodată un elefant la circ.

– Toate la timpul lor, fetiţo.

– Nu sînt fetiţă. Am fost reporter timp de patru ani.

El îşi reţinu un chicotit.

– Aşa mult?

Ea îşi ridică bărbia şi-şi ţuguie buzele încercînd, se gîndea el, să-şi arate supărarea. Tot ce reuşi fu să arate că era foarte drăguţă şi bună de sărutat.

– Ştiu că nu am atîta experienţă cît tine, spuse ea, dar o să ajung şi acolo. Îşi concentră atenţia la hoteluri, proprietăţi şi clădiri ce se întindeau spre capătul de nord al insulei. Îmbufnarea nu-i ţinu decît o clipă, apoi se întoarse spre el, la fel de proaspătă şi de nerăbdătoare ca înainte.

– Povesteşte-mi ce ai făcut în Iran şi în Bangladesh. A fost interesant să scrii reportaje despre război şi despre musoni în locuri atît de exotice?

Se strîmbă la amintirile care îi fulgerau prin

minte: miros de foc de arme şi distrugeri, vederea trupurilor mutilate şi însîngerate, plînsul mieunat al copiilor fără adăpost şi cu burţile enorme, mirosul acid al ororii şi disperării.

– Sper că n-o să afli niciodată. Mai degrabă, vorbesc despre cămile şi despre elefanţi.

Ea se întinse şi-i atinse braţul. Bicepsul i se contractă la atingere. Mîna ei era mică, moale şi liniştitoare.

– A fost rău? întrebă ea în şoaptă.

– Mai rău decît ţi-ai fi putut închipui vreodată. Mai bine te ocupi de vreme şi de societăţi religioase.

– Hoaglin, sînt mai tare decît arăt.

Ea îşi retrase mîna, iar el scrîşni din dinţi pentru a nu-i cere să-l atingă iarăşi. Ce ruşine să stea aici doar două săptămîni. Se zgribuli gîndindu-se la acest lucru. La dracu', era bine că era aici doar pentru două săptămîni. Dacă ar fi stat mai mult, s-ar fi înmuiat şi şi-ar fi tocit colţurile. Îşi alesese drumul cu ani în urmă şi nu era loc şi pentru cineva ca Sunny Larkin care, în ciuda protestelor sale, era un pisoiaş în lumea sa de tigri.

Se opriră şi plătiră la intrarea în parc, apoi amîndoi tăcură cît timp maşina lua viteză pe

şoseaua orizontală de pe litoralul insulei Padre, partea de mijloc a insulei lungi, neafectată de dezvoltare şi renumită pentru păsările şi plajele sale. Dune înalte, pline de iarbă, albe şi bătute de vînt, ascundeau apele golfului în partea stîngă şi ale Lagunei Madre, în dreapta.

– Vrei să oprim la Malaquite? o întrebă Kale numind plaja unde se afla centrul de vizitare.

– Prea aglomerată, clătină din cap Sunny. Hai să mergem cît se poate de departe.

Merseră pînă cînd şoseaua se sfîrşi la South Beach, apoi mai merseră încă cîteva mile pe nisipul tare al ţărmului golfului, trecînd pe lîngă şiruri de remorci şi RV-uri, familii la plimbare şi grupuri de adolescenţi zbenguindu-se prin şi pe lîngă apă. Kale opri într-o zonă pustie, unde iarba creştea pe dune pînă la înălţimea genunchilor iar scoicile scînteiau pe plajă.

– E bine aici? întrebă el. Este cel mai îndepărtat loc unde se poate ajunge fără o maşină cu tracţiune integrală.

– Perfect. Scotoci în geanta ei şi scoase loţiunea de plajă. Zîmbi şi o ridică. Pariez că ai crezut că am uitat. Vrei să te dau eu?

Îi luă sticla din mînă şi mormăi.

– Mă dau eu.

Cît timp el se dădea cu loţiunea, Sunny îşi luă pălăria de pai galbenă şi două pungi de plastic pentru scoici. Ieşi din maşină şi se îndreptă spre marginea plajei, privind valurile rostogolindu-se şi ascultînd sunetul năvalnic al apei şi schimbările ei subtile spălînd ţărmul; respiră aerul proaspăt şi sărat. Închise ochii şi-şi întinse bărbia pentru a se bucura de căldura soarelui şi de jocul vîntului rece pe faţă şi pe gît. Îşi depărtă braţele vrînd să mîngîie vîntul. Simţind prezenţa lui Kale în spatele ei, rîse.

– Nu-i aşa că e minunat?

– Minunat.

Se întoarse spre el şi zîmbetul îi păli. Privirea lui nu era aţintită la apă. Ochelarii lui sclipeau cu imaginea ei. Deşi nu putea să-i vadă ochii, era în stare să le simtă intensitatea, prinzînd-o şi mîngîind-o. Răsuflarea i se opri şi o moleşeală de moment o cuprinse ca şi cum ar fi fost acoperită de un val.

Se scutură de senzaţie, rîse nervos şi-i puse o pungă de plastic în mînă.

– Asta este a ta.

– Ce căutăm?

– Specimene bune. Orice neobişnuit. Nu prea ştiu multe despre scoici. Una dintre nepoatele mele are o pasiune pentru ele şi am adunat destule pentru a umple o ladă pentru ziua ei de naştere.

– O ladă? întrebă el mirat.

Ea chicoti.

– O ladă mică. Cam atît de mare. Măsură cu braţele lăţimea unei cutii de pantofi. Perioada cea mai bună pentru mers la cules de scoici este iarna sau după furtună, dar ziua ei de naştere este peste două săptămîni. Am cîteva adunate, dar dacă n-o să găsim destule astăzi, o să trişez şi o să cumpăr restul.

Merseră de-a lungul plajei aproape o oră, examinînd nemulţumiţi mai tot ce găseau.

– Aproape că-mi merit berea şi hot dogul pe care mi le-ai promis, spuse Kale.

Sunny îşi şterse fruntea asudată şi-şi făcu vînt cu pălăria de pai.

– Şi eu.

Se întoarseră în locul unde era parcată maşina şi săpară o groapă mică în nisip pentru focul de friptură. Cît timp Kale aprinse focul, Sunny scoase două beri de la rece, întinse prosoapele la umbra

unei dune şi se aşează cu picioarele încrucişate pe unul dintre ele.

Kale se trînti lîngă ea şi-i luă o cutie de bere din mînă. O deschise şi sorbi tot conţinutul, apoi rostogoli cutia pe frunte.

– Doamne, ce bine, au fost clipe cînd aş fi dat sute de dolari pentru o bere rece ca gheaţa.

– În misiune?

– În multe locuri nu am avut gheaţă sau bere. În majoritatea timpului eram al dracului de norocos dacă aveam apă călîie îmbuteliată. Cel puţin nu m-am îmbolnăvit de holeră sau dizenterie.

– Sună cam trist.

– Evenimentele în ştiri nu au loc întotdeauna lîngă un hotel de lux.

Sunny avu ciudatul impuls de a-i netezi linia sprîncenei cu degetul şi de a-i aranja părul ciufulit. În loc de asta, luă o înghiţitură de bere.

– Unde te duci cînd pleci din Corpus?

Dădu din umeri.

– Depinde ce o să se întîmple în două săptămîni. Oriunde. Se întinse alături de prosop şi îşi sprijini capul pe o mînă. Vorbeşte-mi despre nepoata pentru care adunăm scoici.

Ea zîmbi, gîndindu-se la ea.

– Are opt ani, este fiica surorii mele mai mari şi poartă acelaşi nume ca mine.

– Aveţi o altă Sunny în familie?

– Nu, numele meu adevărat este Virginia.

Îi privi chipul şi se încruntă.

– Virginia nu ţi se potriveşte. De ce ţi se spune Sunny?

– Pentru că am fost un copil foarte fericit. Tatăl meu a început să-mi spună micuţa domnişoară Rază de soare, care s-a transformat în Sunny şi aşa a rămas. Îşi întoarse ochii către el. Spre deosebire de alte persoane pe care le-aş putea numi.

– Nu putem fi toţi şefi de galerie, domnişoară Rază de soare.

– N-am fost niciodată şef de galerie, îl informă ea.

– De ce nu? Ai o înclinaţie naturală pentru aşa ceva, în vinerile seara, cînd au loc meciurile de fotbal.

– Nu-i chiar aşa. Vinerea seara eram prea ocupată cu făcutul hot dog-urilor şi al hamburger-ilor la *Dairy Queen.* Cu şase copii în familie, toată lumea trebuia să ajute, dacă voiam haine pentru şcoală şi mîncare pe masă. Sări în picioare. Că

veni vorba despre mîncare, cred că sînt gata cărbunii. Mor de foame.

După ce au mîncat şi au băut încă o bere, începură să caute într-o altă direcţie decît cea în care încercaseră mai devreme, mergînd o milă sau mai mult, la sud de maşină.

– Oh, priveşte, strigă ea, îngenunchind pe nisip. Am dat peste o mulţime de scoici. Adună cîteva şi le puse peste celelalte în pungă. Au mai adunat scoici încă o jumătate de oră, mergînd spre sud în căutarea lor.

– Ce părere ai despre asta? Kale îşi întinse mîna pentru a-i arăta ce a găsit.

– Oh, este un dolar de nisip şi este absolut perfect. Aş fi vrut să avem timp să căutăm mai mulţi, dar mai bine ne întoarcem la maşină. Am mers departe şi în cîteva minute va începe să plouă.

El se uită la cerul senin şi se încruntă.

– N-o să plouă.

– Ba da. Ai încredere în mine.

– Nu o să plouă, am verificat la serviciul meteorologic. Hai să vedem dacă mai găsim un dolar de nisip.

– Dar, Kale...

El o privi iritat.

Ea dădu din umeri.

– Dacă nu-ţi pasă că te uzi, mie nu-mi pasă, dar urăsc ca interiorul decapotabilei să se fleşcăiască.

– Nu o să plouă.

– Nu este ceea ce-mi spune urechea, mormăi ea, trăgîndu-se de lobul urechii stîngi.

– Urechea ta? Ce are de-a face urechea ta cu toate astea?

Ea oftă.

– Nu contează.

– Nu, vreau să ştiu exact ce dracu' tu...

O rafală bruscă de vînt îi luă pălăria şi i-o smulse de pe cap.

– Pălăria mea, scînci ea, încercînd s-o prindă.

– O prind eu, ţipă Kale, dar pălăria îl depăşi. Îi puse punga cu scoici în mînă şi alergă, se împiedică de trestiile căzute, dar altă rafală o ridică şi o duse către dune.

Se năpustiră amîndoi în sus, pe bancul de

nisip, după ea. Kale făcu un salt în aer, dar vîntul îi smulse momeala nestatornică din mînă iar el aterizã în nas. Înjură, scuipă nisip şi se ridică în picioare.

– A zburat acolo, ţipă Sunny şi trecu peste creasta unei alte dune. Pălăria galbenă de pai părea vie, jucîndu-se de-a prinselea ca o zînă răutăcioasă, aşteptîndu-i să se apropie şi zburînd cînd se apropiau.

Ajunseră ticăloasa galbenă pe vîrful altei dune, prinsă într-o tulpină, cu panglicile fluturînd în vînt, tachinîndu-i şi dîndu-le cu tifla.

– Acum te-am prins, zise Kale, mormăind înjurături şi căţărîndu-se cu Sunny în urma lui.

Chiar cînd vîntul o eliberă, sări şi o prinse, strîngînd-o ca pe o minge de fotbal. Sunny se împiedică de el, îşi pierdu echilibrul şi era gata să cadă. El o prinse şi amîndoi alunecară în nisipul mişcător, rostogolindu-se pe panta dunei într-un amestec de braţe, picioare, ochelari de soare pierduţi şi scoici împrăştiate.

Cînd se opriră, ea se văzu întinsă deasupra lui Kale, picior peste picior, piept peste piept, nas în nas.

– Eşti teafără? o întrebă el.

– Nemaipomenit. Tu?

– Întreg. Se întinse şi trase pălăria de pai care se strivise sub ei. Pălăria dumneavoastră, mademoiselle. Îi aşează chestia diformă pe ceafă. Cu borul zdrobit, aceasta căzu imediat.

– Cred că este moartă, îi tremură ei buza.

Hohotele de rîs i se opriră în gît. Colţurile ochilor i se încreţiră. O parte a gurii i se ridică a rîs. Amîndoi izbucniră într-o furtună de rîsete. Cu umerii zguduindu-i-se, Sunny îşi îngropă fruntea la pieptul lui. El o prinse în braţe, iar ea îi simţi rîsul umflîndu-i pieptul către al său, strînsă în braţele lui, îi simţea hohotele în faţă.

Putea simţi mirosul pielii bronzate, amestecat cu aroma loţiunii şi a after shave-ului parfumat. Inconştient, vîrful limbii ei ieşi să-i simtă gustul pielii gîtului său.

Zîmbetul i se opri. Se liniştiră. Corpul i se încordă sub al ei. Apoi degetele începură să i se mişte în mîngîieri uşoare sub omoplaţi. Sunny îşi înălţă faţa şi-l privi. Ochii lui sclipiră de o senzaţie la fel de puternică ca a unui flux. Respiraţia i se opri cînd puterea acestuia o cuprinse. Nu era în stare să gîndească, să mişte.

El închise ochii, încleştă dinţii şi respiră adînc

şi zguduitor, ca şi cum i-ar fi inspirat întreaga fire sau pentru a-şi lua putere din aerul sărat. Mîinile îi coborîră în jos spre coapsele ei şi i le trase cu putere spre el.

Faţa lui arăta ca şi cum s-ar fi luptat cu o mie de diavoli înăuntru... şi ar fi pierdut.

O picătură umedă i se întinse pe frunte. Ochii i se deschiseră.

– Ce-a fost asta?

– Ţi-am spus că o să plouă.

Dădu drumul unei interjecţii scurte care o făcu să chicotească, apoi se ridicară în picioare. Vîntul se înteţise, valurile începuseră să facă berbeci albi şi o linie ameninţătoare de nori întunecaţi se deplasa cu iuţeală dinspre golf.

El înjură iarăşi şi o luă de mînă.

– Hai s-o zbughim înainte de a începe să toarne cu găleata.

– Dar scoicile?

– Dă-le încolo. O să-ţi cumpăr o mulţime. O trase în jos pe dună, către plajă, şi o tîrî în urma lui, alergînd.

După cîteva sute de metri ea ridică mîna şi ţipă.

– Opreşte-te, trebuie să mă întorc după oche-

larii de soare.

– Dă-i dracu' de ochelari de soare. Picăturile de ploaie se înteţiseră.

– Dar ai mei sînt prescrişi de medic. Du-te tu înainte şi acoperă maşina, spuse ea, tu alergi mai repede.

– La naiba, Sunny – îşi trecu repede degetele prin păr – o să te uzi toată.

– Ţi-am spus că n-o să mă topească. Îmi place ploaia. Dînd din mîini, ea se întoarse şi o zbughi în direcţia opusă.

Înjurînd la fiecare pas, Kale o luă la fugă spre *Cadillac*. Chiar cînd scotea cheile din buzunar şi vru să apuce mînerul portierei, cerul se rupse năpădindu-l cu găleţi de ploaie. Dădu drumul unui alt şir de epitete, ridică prelata şi închise geamurile.

Luă unul din prosoapele de plajă şi şterse scaunele de piele şi bordul cu partea uscată; apoi o aşteptă pe Sunny. Şi aşteptă. Şi aşteptă. Unde dracu' era?

Ştia că n-ar fi trebuit s-o lase singură. Dacă i se întîmplase ceva? Dădu drumul unui alt blestem, deschise portiera violent şi ieşi afară în potopul de ploaie. Imediat hainele i se lipiră de corp

din cauza şuvoiului; apa i se scurgea pe faţă, orbindu-l.

Pioaia se ma domoli puţin cînd o luă la fugă înapoi de unde venise, strigînd-o pe nume. Imaginaţia i-o luă razna. Şi-o imagina cu un picior rupt, gemînd şi fără ajutor. Poate se rătăcise şi bîjbîia dezorientată. Poate căzuse şi acum zăcea inconştientă. Un sfert de milă mai la sud o zări în depărtare, venind spre el ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă.

Recuperase pălăria aceea galbenă, caraghioasă şi şi-o pusese pe cap fără nici un folos. În ploaia torenţială, borul pălăriei îşi pierduse forma şi atîrna în jos, peste ochi, cu ploaia curgînd ca de la un burlan.

La fiecare cîţiva paşi îşi întindea mîinile şi se învîrtea ridicîndu-şi faţa în sus. Ce dracu' făcea? Simţi un nod în gît. Era sfîşiat între dorinţa de a o dezmierda şi a-i trage o mamă de bătaie ca să n-o uite cu una, cu două.

Cînd se apropie, scrîşni din dinţi, apoi îi strigă:

– Sunny, ce mama... Restul cuvintelor i se opriră în gît.

Faţa îi era luminată de un zîmbet atît de strălucitor, încît aproape că îndepărta furtuna de vară.

lar cămaşa umedă i se lipise de corp ca un voal subţire, mult mai transparent decît fusese perdeaua de baie. Nu purta sutien. De la mai puţin de un metru depărtare, sfîrcurile întărite de ploaie îi atrăgeau privirea ca un magnet şi-i ştergeau orice urmă de raţiune din creier.

Abia dacă înţelese ceva cînd îi spuse:

– Ai pus prelata? Mi-am găsit ochelarii. Şi pe ai tăi. Întinse una dintre pungile de plastic. Şi am adunat şi cea mai mare parte a scoicilor. Ridică şi cealaltă pungă.

Era încă vrăjit de sînii ei. Privirea sa părea lipită de ei. Sfîrcurile obraznice păreau că-l invită să le atingă, să le mîngîie.

Fără să se poată stăpîni, degetul său arătător se ridică şi încercui încet zona întărită. Ea se uită în jos la mîna sa, apoi în sus la el. Printre genele lungi, ude de ploaie, ochii îi erau foarte mari, foarte albaştri şi plini de mirare.

O izbucnire de hormoni îl făcu să respire alert şi-i aduse aminte de fragmente din scena de pe plaja din „De aici către eternitate". Îşi trecu mîna peste sînii ei. Ea nu spuse o vorbă. Privea. Lui nu i se mai întîmplase ceva atît de suav şi atît de erotic.

Conştiinţa îi spunea să-şi bage mîna în buzunar, fata în maşină şi libidoul la respect. Instinctul îi spunea conştiinţei să se ducă la plimbare. Nu putea să mai reziste tentaţiei buzelor ei.

– Spune-mi să mă opresc, zise el încet.

Ea îl privi în ochii aceia mari, albaştri şi spuse:

– De ce aş face-o? Pleoapele i se închiseră încet. E minunat.

– Oh, la dracu', gemu el şi-i prinse gura ca un înfometat la un banchet.

Buzele ei erau umede şi reci, dar limba îi era caldă. Sînii erau moi în mîna lui.

Cu mîna liberă o ridică şi o strînse aproape de el. Trupul îi era atît de mic şi delicat, încît oasele păreau fragile ca ale unei porumbiţe.

Cu ploaia spălîndu-l din cap pînă-n picioare şi cu dorinţa arzîndu-i în sînge, se simţea ca un cazan sub presiune, gata să explodeze. Voia să-i sfîşie hainele, s-o întindă pe nisip şi s-o ia cu valul prăbuşindu-se peste ei. Niciodată în viaţa sa nu dorise o femeie ca atîta putere.

Se zbătu să-şi menţină controlul, îşi oferi încă un moment de plăcere alături de ea, apoi se retrase. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

O luă de mînă şi păşi fără o vorbă spre *Cadillac,* deschizînd uşa.

– Urcă în maşină, spuse el scrîşnind vorbele şi strîngîndu-şi pumnii, încercînd să se reţină de la a o lua iarăşi în braţe.

– Dar, Kale..

– Urcă în blestemata de maşină!

Capitolul 4

Joi, cînd Sunny şi Estella îl întîlniră pe Kale în holul de la KRIP, abia dacă le salută imperceptibil din cap şi trecu pe lîngă ele fără a face măcar o remarcă de convenienţă.

– Ce i s-a întîmplat omului ăstuia? întrebă Estella, în vreme ce se aşezau la masa de machiaj. Se comportă ca un tigru cu coada înnodată.

– Mă depăşeşte, răspunse Sunny. El şi Foster au stat închişi toată săptămîna şi, singurul lucru care mi-a dat de înţeles că se află în casă, a fost

duşul curgînd în baie. Nu mi-a spus două vorbe. De fiecare dată cînd încerc să vorbesc cu el doar tună şi fulgeră.

– S-a întîmplat ceva între voi doi sîmbăta trecută? Se comportă ciudat, mai bine spus mai ciudat, de la plimbarea voastră la Padre.

Sunny dădu din umeri şi se concentră asupra machiajului, dîndu-şi cu ceva mai mult rimei pe gene şi roşu în obraji.

– Hai, spune. Ceva trebuie să se fi întîmplat.

– Păi, o clipă a părut că... se simte bine, apoi imediat a făcut o întoarcere cu o sută optzeci de grade. Cred că ploaia l-a cam înmuiat.

– Explică „simte bine".

– Păi, ştii, dădu din mîna cu peria „se simte bine".

– Mmm, Estella îi zîmbi complice. Ţi-a făcut şefu' avansuri?

– Explică „avansuri".

Estella îşi dădu ochii peste cap.

– Avansuri: lugu, lugu, hai la mine acasă să-ţi arăt gravurile mele.

Sunny dădu drumul unui oftat.

– Nu ai de gînd s-o laşi baltă?

– Uhu...

– M-a sărutat.

– Aha, înţeleg. Şi micuţa Domnişoară nu-mi-pasă-singurul-lucru-care-mă-interesează-este-cariera-mea l-a pus la locul lui şi i-a călcat orgoliul de bărbat în picioare.

– Nu. Sunny îşi coborî privirea şi rîcîi peria cu degetul. El a terminat-o. M-a dat deoparte şi s-a comportat foarte detaşat tot drumul spre casă. Emoţia o gîtuia şi îşi privi prietena. Cred că a fost dezamăgit. Ştiu că nu sînt la fel de sofisticată din punct de vedere sexual ca femeile pe care le-a... Înghiţi în sec şi aruncă peria pe masă.

– Ooo, scumpo, nu este vina ta, spuse Estella luîndu-i mîinile într-ale sale. Nu lăsa ca imaginea asta de studio să te domine. Este un SNOB atît de distant, încît nu ştie ce să facă cu chestia aia din pantaloni dacă i se ridică şi fluieră.

Sunny chicoti:

– Estella!

– Ăsta-i adevărul. Uită-l pe curcanul ăla. În cîteva zile o să-şi ia tălpăşiţa. Hai, ia să vedem unul din zîmbetele alea celebre. Se ridică, îşi mîngîie abdomenul şi zîmbi teatral, cu gura pînă la urechi.

– E timpul pentru spectacol.

Sunny nu se putu abţine să nu zîmbească.

Cînd trecură în camera de ştiri pentru ultimele pregătiri înainte de emisie, Sunny întrebă:

– Unde-i Hulon?

Directorul de platou arătă dezgustat cu capul către fereastră.

– Vai, nu, nu iarăşi, spuse Sunny. Alergă către capătul încăperii şi-şi scoase capul afară, pe fereastra deschisă. Hulon era afară, ghemuit în locul său obişnuit, pe pervaz.

– Hulon, ce faci acolo?

Îşi ţinea ochii strîns închişi şi avea o bucată de pîine la gură.

– Nu mai rezist. O să sar. De data asta chiar că o fac.

Umerii lui Sunny se lăsară din cauza oftatului.

– Stai o clipă; să vorbim. Îşi aruncă pantofii, respiră adînc să prindă putere şi-şi puse un picior peste fereastră.

Un braţ puternic i se încolăci în jurul taliei şi o trase înăuntru.

– Ce dracu' crezi că faci?

Sunny clipi către Kale care arăta suficient de supărat să mestece catargul cel mare al unui velier.

– Mă duc pe pervaz să vorbesc cu Hulon.

– Nu, spuse el, ridicînd-o de mijloc şi punînd-o deoparte. Eu o să vorbesc cu prezentatorul nostru nevrotic. Îşi scoase capul pe fereastră. Sunny şi-l scoase şi ea şi se aplecă în faţă să asculte.

– Hulon, bagă-ţi fundul înăuntru. Acum.

Hulon dădu din cap.

– Nu înţelegeţi că mai bine zac întins, zdrobit în parcarea asta, decît să mai dau ochii cu camerele de luat vederi? Sînt înspăimîntat de lumina aia mică şi roşie. Am coşmaruri în care sînt devorat de camere ucigaşe cu ochi de laser. Am încercat să-i spun lui Foster de multe ori, dar n-a vrut să mă asculte.

– Te ascult eu. Dă-mi cîteva zile să găsesc o soluţie.

Hulon rîse sardonic.

– Am mai auzit poezia asta şi mai înainte.

– Cinci minute pînă la începerea emisiei, anunţă directorul de platou.

Kale îşi trecu degetele prin păr.

– N-ai auzit-o de la mine. Să fii în birou la mine, la ora zece, luni dimineaţa.

Hulon arăta îngîndurat, dar nu se mişcă.

– Sîntem în emisie în mai puţin de cinci minute.

Ori intri, ori sări.

– Kale! exclamă Sunny, şocată de asprimea lui.

El se întoarse în mod evident iritat.

– La dracu', n-are de gînd să sară. Sînt sătul de ticăloşi de doi bani. Îţi aduci aminte că prostia lui era aproape să te omoare?

– Este tare răvăşit, Kale.

Îşi trecu degetele prin păr.

– Şi eu sînt răvăşit. Al dracului de răvăşit. Iei masa cu mine după emisiune?

– Masa? spuse ea surprinsă de invitaţie. În regulă.

Cu un minut înainte de emisie, Hulon se furişă timid în scaunul său de la birou. Sunny îl bătu pe mînă.

– Totul o să se aranjeze. O să vezi.

Sunny şi Kale stăteau în separeul izolat al unui club, cu privelişte spre oraş. Priviseră apusul de soare şi se bucuraseră de căderea întunericului, în vreme ce luminile începeau să pîlpîie în oraş.

Globurile rotunde ale lămpilor de-a lungul ţărmului şi şirurile de becuri de pe barjele şi restaurantele de pe cheiurile în formă de T sau de L, sclipeau deasupra apei întunecate. Podul portului se transformase într-o arcadă de lumini. Cheiul lung şi curbat care apăra bazinul din centru era un şarpe de lumină strălucitoare, aruncat peste golf.

– Întotdeauna mă uimeşte cît de frumos este oraşul în timpul nopţii, spuse ea. Priveşte acolo. Este ca un peisaj de basm, cu palate de gheaţă cristalină, eterică, aprinse de gîze de foc.

Kale îşi întinse gîtul să vadă.

– Vrei să spui rafinăriile. Este lumina de la fabrici şi de la unităţile de tratare care reflectă vopseaua metalizată şi care le face să arate aşa.

Sunny rîse şi dădu din cap.

– Întotdeauna eşti aşa de literal. Unde este poetul din sufletul tău?

– Cred că s-a pierdut în munţii din Afganistan.

– Clipeşte şi priveşte iarăşi.

Urmă direcţia indicată de ea şi privi către nord.

– Da, cred că ai dreptate. Palate de gheaţă clare, îmbrăcate în ghirlande de lumini de Crăciun. Le văd acum.

– Şi Miradores del Mar. Priveliştea dinspre mare, de-a lungul ţărmului, este minunată noaptea.

– Vrei să spui chestiile alea care arată ca nişte turnuri marocane?

Ea îşi înălţă o sprînceană.

– Turnuri?

– Iartă-mă. Clipi din ochi. Miradores este ca o spirală din zahăr pe un tort de nuntă.

Ea rîse.

– Încercare bunicică.

Chelnerul sosi cu antreurile. Cina era foarte plăcută, romantică, chiar cu lumînări şi vin de soi, însoţite de escalop şi creveţi. În timpul mesei vorbiră despre lucruri obişnuite, despre vremurile studenţiei şi despre familie, întîmplări nostime, autori favoriţi şi muzică. Sunny descoperi că el era un interlocutor încîntător..

Părea foarte relaxat şi arăta foarte elegant cu părul aranjat, cu cravată, cămaşă roz şi blaizer bleumarin. Cravata, prima cu care îl văzuse pe Kale, semăna suspicios de mult cu cea pe care o purtase Foster în ziua aceea la birou. Rîse în ceaşca de cafea.

– Ceva nostim? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Spune-mi, spuse ea aşezîndu-şi ceaşca în farfurioară, culoarea ta preferată este rozul?

Se încruntă.

– Nu prea m-a preocupat asta. Cred că cel mai mult îmi place albastrul. Sau poate galbenul. De ce întrebi?

– Pentru că toate cămăşile tale sînt roz.

Trase de cămaşă.

– Au fost cîndva albe. Iar şorturile mele roşii erau ceva mai închise la culoare.

Ea rîse.

– Presupun că lenjeria nu este punctul tău forte.

– Cred că nu. Dar uneori eram pe fugă şi nu prea aveam apă. Mai vrei puţin vin? Un lichior?

Ea dădu din cap.

– Un pahar îmi ajunge astă seară. Mai am de prezentat buletinul meteo de la ora zece şi nu prea-mi place să arăt ameţită la TV. Dar o să mai iau o ceaşcă cu cafea.

După ce Kale îi făcu semn ospătarului să-i umple ceaşca, zise:

– Emisiunea s-a îmbunătăţit de cînd eşti aici. Dar sărmanul Hulon – oftă ea – ce ai de gînd să faci cu el? Ştii, chiar îi este groază să stea în faţa

camerei.

– Nu sînt sigur, dar am cîteva variante. Un lucru este clar. Mie şi lui Foster ne trebuie mai mult de o săptămînă să punem postul pe roate. S-ar putea să solicit reţelei ceva mai mult timp. Încă o lună sau cam pe aici, cel puţin.

Sunny netezea faţa de masă cu vîrful degetului. La vorbele lui inima îi bătu şi îl privi în fugă.

– Asta înseamnă că vei sta în casă mai mult. Eu şi Estella trebuie să găsim altă...

Se întinse peste masă şi-i strînse mîna uşor.

– Nu-ţi bate capul cu asta. Putem lăsa lucrurile aşa cum sînt. Planurile mele nici măcar nu sînt definite.

Să nu-şi bată capul, spusese el. Bineînţeles că îşi bătea capul. Începuse să-i pese de omul care stătea de cealaltă parte a mesei. Cît de confortabil se putea ea simţi în aceeaşi casă cu el, pentru o perioadă mai lungă?

Deşi îi era cam peste mînă să recunoască, nu numai o dată se pomenise făcîndu-şi visuri în legătură cu el, stînd întinsă şi ascultînd duşul curgînd la ore neobişnuite din noapte. În visele ei el ieşea din cadă, deschidea uşa băii care dădea în dormitorul ei şi se aşea gol lîngă ea. Se stre-

cura sub cearceaf şi-i şoptea vorbe de dragoste la ureche. Îi mîngîia trupul aşa cum îl mîngîia mîna acum, şi...

Smulgîndu-se din reverie, îşi trase brusc mîna de sub a lui şi-şi şterse buzele cu şerveţelul.

Îi zîmbi.

– Atunci o să ne facem probleme mai tîrziu. Acum trebuie să mă întorc la post.

Kale plăti nota şi merseră cu maşina, cîteva blocuri mai departe, la KRIP.

Ajutînd-o să coboare din maşina Raviniei, ar fi fost în stare să jure că o va săruta, dar altă maşină opri în parcare. Intrară înăuntru.

– Vino puţin în biroul meu, te rog, spuse el.

Închise uşa în urma lor şi o cuprinse în braţe.

– Ai ceva împotrivă dacă te sărut de noapte bună? Gura lui deja cobora spre a ei.

Respiraţia ei se opri. Îşi ridică faţa iar pleoapele i se închiseră.

– Crezi că este înţelept?

– Probabil că nu.

Îi şterse buzele cu ale sale, încet la început. Apoi mai tare iar limba i se opri în gura ei. O cuprinse căldura, apoi frigul, apoi iarăşi căldura. O săruta ca şi cum ar fi fost un om care petre-

cuse o săptămînă în Sahara fără apă, iar ea era o oază. Inima îi bătea năvalnic, iar degetele o furnicau ca şi cînd s-ar fi apropiat un vînt rece.

Cineva bătu la uşă.

– Kale, strigă Hulon, eşti acolo?

Şuieră un blestem şi îi dădu drumul din braţe.

– S-ar putea să-l arunc eu însumi pe fereastră pe omul ăsta.

Cu puţin timp înainte de emisiunea de ştiri de vineri seară, Kale o întîlni pe Sunny.

– Iei masa cu mine în seara asta?

– Îmi pare rău. Am alte planuri.

– Schimbă-ţi planurile.

Ceva se revoltă în ea la tonul său poruncitor. Nu era proprietatea lui, chiar dacă o sărutase de cîteva ori. Nici nu îl mai văzuse din seara trecută, cînd fusese în biroul lui. Auzise doar duşul curgînd la nişte ore foarte nepotrivite. Ridicîndu-şi provocator bărbia, spuse:

– Mă întîlnesc cu Carlos şi a făcut deja aranjamentele.

Ochii i se îngustară, transformîndu-se în două despicături reci. Molarii scrîşniră înainte de a muşca.

– Carlos este însurat.

Ochii ei se dilatară.

– Şi?

Ea avu intenţia să se retragă, însă el o înhăţă de mînă.

Ea îşi eliberă mîna.

– Ce s-a întîmplat cu tine, Kale Hoaglin? Jur că uneori te comporţi mai nebuneşte decît Hulon. Am treabă.

În biroul său, Kale se juca cu un creion, privind buletinul meteo. Avea o durere intensă în abdomen, cauzată de o rază de soare în rochie galbenă. Cînd buletinul se termină, puse creionul deoparte, îşi lăsă capul pe spătarul scaunului din piele şi se uită la tavan. Viziuni ale chipului lui Sunny se jucau pe plăcile acustice ca nişte reverberaţii.

Într-o scurtă săptămînă lumea sa se întorsese deodată cu susul în jos. Din cauză că relaţiile sale cu femeile fuseseră întotdeauna, dacă nu întîmplătoare, cel puţin superficiale, nu era pregătit pentru intensitatea sentimentului pe care Sunny îl

aprinsese în el. În scurtul timp de cînd o cunoscuse, ceva din ea se juca răutăcios cu o parte ascunsă, vulnerabilă, din firea sa. Fusese răvăşit emoţional. Nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Acum nu numai că avea de rezolvat problemele de la post, ci şi această obsesie ciudată, cu ochi mari şi albaştri şi un zîmbet de un milion de kilowaţi. Cum îşi permisese să se încurce cu Sunny Larkin atît de repede?

Nu se putea spune că era încurcat efectiv cu Sunny. Cum putea numi cîteva sărutări stîngace aşa ceva. Dar aceste sărutări erau de pe cele mai dulci buze pe care le gustase. Nu, nu era implicare; ar fi vrut să fie. Era obsesie. Era obsedat de ea. Trebuia să fie. Ce altceva ar explica faptul că un bărbat de treizeci şi şase de ani nu poate dormi noaptea, ştiind că ea doarme doar la cîţiva metri depărtare? Se simţea ca un prostănac, dar fantezii nelimitate în legătură cu ea îl dominau atît de puternic, încît se simţea ca un adolescent asaltat de hormoni.

Din ziua aceea de pe plajă se lupta cu dorinţa de a intra în camera ei şi de a i se strecura în pat. Voia s-o ţină strîns lîngă el, astfel încît căldura ei să topească locurile frigide din el. Încercase chiar

şi proverbialele duşuri reci, dar de fiecare dată cînd intra în baia care-i separa îi simţea parfumul. Iar vederea perdelei de baie îi trezea amintiri erotice ale trupului ei gol, ud şi arcuit, înfăşurat în faldurile ei transparente.

Muncise ca un diavol, stătuse cît mai departe de casă pentru a o evita, dar nu se schimbase nimic. Faptul că fusese cu ea seara trecută nu făcuse decît să complice dilema. Era furios pe lipsa sa de control, dar ea îi era permanent în minte. Imaginea ei îi pendula în minte ca o fotografie într-o carcasă de aur.

Dacă nu era obsesie, atunci cum putea fi numită furia pe care o simţise la gîndul că era cu un alt bărbat?

Creionul îi pîrîi în mîini.

Al naibii să fie dacă-i va da voie să iasă cu Carlos Mondragon! Se ridică din scaun, urcă scările şi se îndreptă către camera de ştiri. O întîlni pe Estella coborînd în hol.

– Unde-i Sunny? întrebă el.

– A plecat, răspunse Estella contrariată.

– Unde a plecat?

– Cred că este la jumătatea drumului spre El Gallo Rojo acum.

Kale îşi trecu degetele prin păr.

– Ce şi unde este acest El Gallo Rojo?

– Tradus literar „Cocoşul Roşu". E o bombă într-una dintre cele mai proaste zone ale oraşului. Personal, n-aş pune piciorul în locul ăla spre seară. Ar fi trebuit să se gîndească înainte de a se duce acolo acum.

– Şi tu ai lăsat-o să se ducă?

Ochii Estellei se îngustară.

– De ce crezi că am răguşit? Două zile am încercat s-o conving să renunţe la idee. Dar ce, m-a ascultat? La dracu', nu. Singurul mod în care aş fi putut s-o ţin ar fi fost s-o leg de un scaun şi, în situaţia mea, nu prea sînt în stare de un meci de lupte.

Kale scuipă o înjurătură scurtă şi ieşi.

Sunny coborî din Ford-ul Escort roşu şi o luă pe stradă către El Gallo Rojo, unde trebuia să se întîlnească cu Carlos şi cu vărul lui.

Deşi soarele nu apusese, se simţea puţin cam stînjenită şi în afara regulamentului ei în această

parte a oraşului. Ştia că se vindeau droguri în această zonă, iar femeia stridentă, cu fustă strîmtă care se sprijinea de casa de amanet, nu aştepta autobuzul.

La fel, cei patru golani tineri care trîndăveau pe lîngă intrarea în El Gallo Rojo. Cu excepţia unor uşoare variaţii în înălţime şi trăsături faciale, parcă erau fraţi siamezi, cu părul strîns la spate şi cu cămăşi negre, fără mîneci. Blugii le atîrnau largi pe coapse, iar braţele le erau acoperite de tatuaje violente, în formă de păianjeni. Întîmplător, unul dintre ei îşi curăţa unghiile cu un cuţit care arăta mai mare şi mai ascuţit decît cel cu care mamă-sa spinteca puii.

Furnicături mărute i se strecurară pe şira spinării cînd ochii lor negri şi ameninţători o urmăriră apropiindu-se. Poate întîlnirea aceasta a fost o idee prostească. Poate ar fi fost mai înţelept să se întoarcă, să urce în maşină şi să uite întreaga poveste.

Nu, îşi spuse. Ea nu era o fandosită. Voia reportajul. Înghiţind gustul acid al fricii, ridică din umeri, mări pasul şi se prefăcu că nu o deranjează nimic.

Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte

cînd trecu printre cei patru, cu poşeta strînsă lîngă ea ca un pieptar. Chiar cînd era să intre, unul dintre ei, mustăcios şi cu coşuri pe faţă, îi blocă drumul. Îi simţea pe ceilalţi înconjurînd-o.

Cel care îi blocase intrarea o privi pe sub sprîncene şi spuse:

– Ai venit să te întîlneşti cu Carlos?

Îi zîmbi firav, oricum o grimasă a buzelor sale amorţite care, spera, arăta a zîmbet, cu intenţia de a fi cordială, dar nu încurajatoare.

– Da, am venit.

– Tu eşti cea care prezintă vremea la TV?

Dădu din cap afirmativ.

– Te-am văzut. O măsură din cap pînă în picioare. Bună. Se dădu la o parte şi îi făcu semn cu capul. Carlos este înăuntru.

Intrată înăuntru, se opri pentru cîteva clipe pentru a se acomoda cu semiîntunericul din încăpere. Mirosul de mîncare mexicană care în mod obişnuit îi lăsa gura apă, părea uşor greţos acum, amestecat cum era cu miresme de bere vărsată, ţigări şi alte substanţe fumigene la care nu îndrăznea să se gîndească.

Un aparat de radio era acordat pe un post spaniol, iar sunetul muzicii lăsa mască zumzăitul

conversaţiei. Din cînd în cînd, răzbăteau ciocănitul bilelor de biliard sau un rîs lătrat.

Cu siguranţă că locul ar fi trebuit curăţat puţin, se gîndi ea privind în jur; pereţii erau negri, iar podeaua zgîriată.

Privind în jur, descoperi că patroana era singura femeie din local, cu excepţia unei chelneriţe de vîrstă medie şi a unei alte femei, în mod evident una dintre surorile comercianţilor, sprijinită de bar. Sunny se simţi mai ne la locul ei decît oricînd în viaţă.

Observă încă cîţiva tineri ale căror tricouri fără mîneci şi expresie indolentă se potriveau cu ale găştii de afară. Doi o lălăiau la bar, cinci erau adunaţi în jurul meselor de biliard din colţul îndepărtat, iar altul stătea la una din cele cîteva mese prăpădite cu Carlos.

Carlos. Ar fi vrut să se năpustească asupra lui şi să-i sărute faţa cunoscută şi prietenoasă.

El o observă cam în acelaşi moment cînd ea dădu de el; se ridică şi-i făcu cu mîna. Cînd ea se apropie, îi făcu un semn cu piciorul tînărului cu care şedea la masă; acesta se ridică în picioare fără tragere de inimă.

– Sunny, spuse Carlos, acesta este vărul meu,

Rico. A consimţit să vorbească cu tine despre bandele de stradă din Corpus. Spre groaza mătuşii mele, Rosa, este un „honcho" în Tarantulas. Ar fi trebuit să înveţe pentru facultate decît să trîndăvească cu o mînă de pierde vară.

– Las Tarantulas, îl corectă Rico, pronunţînd în spaniolă. Noi sîntem învingători, sîntem cei mai buni.

Carlos îşi dădu ochii peste cap.

– Sau cei mai răi, depinde de punctul de vedere.

– Ascultă, omule, nu trebuie să...

Carlos îl împinse înapoi pe scaun.

– Vorbeşte cu doamna, eu sînt la bar.

Sunny comandă o cola, respiră adînc şi începu. Îmbufnat la început, Rico se înmuie pe măsură ce Sunny consimţi la toanele lui de adolescent. Ea îşi lua o mulţime de notiţe şi aduna informaţii excelente pentru noul program special pe care îl plănuia referitor la escaladarea problemei bandelor în oraş. Aproape că îl convinsese pe Rico să apară în faţa camerei de luat vederi, cu chipul şi vocea deghizate, cînd, brusc, păru distras, apoi nepăsător.

– Îl ştii pe gringo ăla de lîngă Carlos?

Sunny se întoarse; Kale şedea pe un scaun, cu faţa spre ea, cu coatele sprijinite în spate de bar. Trăsăturile i se adunară într-o privire încruntată; îşi ridică berea, salutînd-o. Salutul nu era unul amabil. Îi făcu semn cu mîna, dar expresia lui nu se schimbă. Aproape că-i auzea dinţii scrîşnind şi-i simţea privirea străpungînd-o. Carlos stătea cu faţa întoarsă de la ea, cu capul în jos, preocupat de băutura sa.

– Nu-mi place felul cum se uită la tine, spuse Rico. Vrei să-l aranjez? întrebă el cu toată bravada tinereţii.

Sunny îşi reţinu un zîmbet. Deşi nu avea vreo îndoială că Kale Hoaglin se putea descurca cu un puşti căruia abia îi dăduse mustaţa, nu credea că o putea face cu o duzină de adolescenţi.

– E doar şeful meu, nu-l lua în seamă. Îşi continuară interviul.

– După cum se uita la tine cred că este mai mult decît şeful tău, spuse Rico zîmbind mucalit. Şi pare tare supărat.

Simţea cum se îmbujorează.

– Probabil nu-i convine că sînt aici. Are tendinţa de a fi din cale afară de protector.

– E bine ca un bărbat să-şi protejeze femeia.

– Nu sînt femeia lui.

Rico zîmbi.

– Nu cred că el ştie asta. Uite-l că vine.

– Kale. Îl salută superficial. Ce faci aici?

– Am venit după tine. Îi luă carneţelul şi creionul din mînă şi le băgă în buzunarul lui. Să mergem. Ăsta nu este un loc pentru o doamnă. O apucă de umăr şi o ridică în picioare.

– Dar sînt în mijlocul unui interviu.

Kale o sărută. Apăsat. Înfuriată de purtarea lui, ea se luptă să scape de gura sa, dar eforturile ei erau inutile în faţa forţei lui.

Încetă să o sărute, dar o ţinea încă strîns. Privindu-l pe Rico, îi spuse:

– Îmi iau femeia de aici. Ai ceva împotrivă?

Sunny se uită la Rico după ajutor, dar acestuia se părea că-i place schimbarea. Rîse şi-şi ridică mîinile.

– Eu nu, omule. Nici eu nu mi-aş lăsa femeia într-un loc ca ăsta.

Ar fi vrut să-i omoare pe amîndoi. Privi spre bar, aşteptînd ajutor de la Carlos, dar acesta doar ridică din umeri arătînd încurcat.

Kale îi luă geanta şi, în ciuda protestelor ei, o scoase afară din El Gallo Rojo. Ieşi cu ea valvîrtej

şi se îndreptă spre maşină. Tocul i se înţepeni într-o crăpătură şi ea ţipă la el să se oprească. Dar el se opri? Nu. O smuci şi mai tare, iar tocul celei mai bune perechi de pantofi pe care-i avea cedă, lăsînd-o şchiopătînd în urma lui ca un pirat cu un picior de lemn.

Pufnea, se ruga şi se lupta cu tentaţia de a-i trage un şut. Dar el părea de piatră şi, probabil, şi-ar fi rupt piciorul. O imobiliză de propria ei maşină şi-i scotoci prin geantă după chei.

– Kale Hoaglin, s-ar putea să te ucid în somn. Ce-i cu demonstraţia asta de forţă? Ce-ţi dă dreptul să faci o scenă şi să mă împiedici să-mi fac treaba ca şi cum aş fi o găgăuţă?

– Sînt şeful tău.

Simţindu-se dintr-o dată desumflată ca un cauciuc tăiat, îşi strînse buzele şi clipi de cîteva ori.

– Da, bineînţeles că eşti, domnule Hoaglin. Probabil nu ştii că eu am conceput ideea unui studiu aprofundat al bandelor de stradă, idee care a fost acceptată de Hulon Eubanks, noul director al lui KRIP.

– Sînt sigur că Hulon nu ştia că tu ai de gînd să te plimbi de una singură prin una dintre cele

mai periculoase zone din oraş.

– Dar nu am fost singură, Carlos era cu mine.

– Lui Carlos i-ar trebui un şut în fund. Poate dacă îşi va căuta altă slujbă va avea ocazia să gîndească mai bine.

Ochii lui Sunny se măriră.

– Nu poţi să-l concediezi pe Carlos.

– Am făcut-o deja.

Un nod acru i se formă în stomac şi i se ridică spre gît. Cum de a putut să se gîndească că ar putea să existe o parte caldă, iubitoare în acest... acest Simon Legree? Îşi reţinu lacrimile care îi înecau ochii şi îl privi pe omul care o domina cu statura sa.

– Dacă pleacă Carlos, plec şi eu.

– Adică?

– Adică, domnule Hoaglin, îmi dau demisia.

Capitolul 5

– Ţi-o dai pe dracu', răbufni Kale. Dar cînd Sunny îşi puse mîinile în şolduri, scoase bărbia în faţă şi-l privi fix, înţelese că treaba era serioasă.

– Pe dracu', o să mi-o dau.

– Ai un contract.

– Uită-te prin dosare, amice. Contractul meu a expirat acum două luni. Dar chiar dacă n-ar fi expirat, mai degrabă m-aş întoarce la prăjit hamburger la un fast food decît să lucrez pentru un cap pătrat dominator şi şovin ca tine. În orice caz,

n-am nevoie de slujba ta, domnule reţea TV. Dacă aş fi avut de gînd să fac doar buletin meteo, am o ofertă valabilă din partea canalului naţional pentru un salariu dublu decît cel pe care mi-l plăteşti tu. Îi puse degetul în piept. Pune-ţi asta în pipă şi fumeaz-o.

Sunny îşi smulse geanta din mîna lui, deschise portiera maşinii, urcă şi o trînti cu putere. Stătu acolo cîteva clipe, apoi coborî geamul.

– Ai uitat ceva? întrebă Kale.

Buzele ei erau strînse precum corzile pe un pachet de marmură. Îşi întinse mîna.

– Cheile mele.

I le clătină în faţă, dincolo de raza ei de acţiune.

– Ţi le dau dacă laşi baltă demisia.

– N-o să mă las mituită. O să îngheţe iadul înainte de a pune iarăşi piciorul în KRIP.

Sunny deschise portiera Escort-ului cu atîta furie şi lovindu-l cu atîta forţă, încît Kale se împletici şi aproape căzu pe spate. Ea ieşi din maşină şi începu să şchiopăteze din cauza pantofului rupt.

– Unde dracu' te duci? ţipă Kale.

Ea îl ignoră. O prinse din urmă şi-i luă mîna.

Scuturîndu-şi mîna, îşi ridică bărbia şi-i spuse:

– Mă duc să găsesc un taxi, dacă te interesează.

– N-o să găseşti un taxi aici.

– Atunci o să merg pe jos pînă acasă.

– Aşa, scumpo, spuse o femeie cu voce ţîfnoasă. Făcea parte dintr-o mică mulţime care se adunase în faţa barului să-i privească.

– Oh, Sunny, la dracu'! Îşi trecu degetele prin păr şi mîna peste faţă. Este foarte departe pînă acasă şi o să-ţi rupi glezna aşa. Îşi scoase pantofii distruşi şi îi împinse în pieptul lui. În mod automat, mîinile lui îi prinseră.

– Eşti mulţumit acum? întrebă ea.

– Te duc eu, mamy, spuse un bărbat îmbrăcat în cămaşă de satin înflorată.

Kale se uită la proxenetul cu ochi sticloşi care zăcea indolent într-un *Soville* negru, cu mustăţi arcuite şi crom din belşug.

– Mulţumesc, nu, domnule, zise Sunny luînd-o repede la pas spre golf şi centrul oraşului.

– La dracu', Sunny, poţi să-ţi iei cheile.

Ea se întoarse şi-l privi înfuriată.

– Să-ţi spun amănunţit ce să faci cu cheile?

– Aşa, scumpo, spuse femeia iarăşi.

Kale era nehotărît între a o lua în spate şi a o

cără dînd din picioare şi ţipînd pînă la maşină, şi a merge pe jos în urma ei ca să nu i se întîmple ceva rău. Tocmai se hotărîse să folosească forţa cînd un taxi opri la jumătate de bloc mai departe să lase nişte pasageri. Sunny băgă două degete în gură, fluieră şi alergă după taxi.

Cînd Kale văzu că este în siguranţă în taxi, se întoarse şi o porni înapoi către El Gallo Rojo, înjurînd tot drumul.

Cîteva clipe mai tîrziu se aşeză pe scaun lîngă Carlos şi comandă un tequila triplu.

– Femeile, mormăi el.

Carlos îl privi cu ochi spăşiţi peste berea sa.

– Îţi cam dă de furcă Sunny.

– Da. Iartă-mă pentru ce ţi-am spus mai devreme. Nici pe ea n-o pot stăpîni.

– Asta înseamnă că mi-am primit slujba înapoi?

– Da. Kale muşcă dintr-o felie de lămîie, linse sare de pe dosul palmei, dădu pe gît tequila şi comandă alta.

– Ai prezentat vreodată buletinul meteo?

Sunny plăti taxiul şi păşi uşor spre uşa din faţă, cu ciorapii zdrenţuiţi. Gîza din jurul luminii de la intrare tăbărî asupra ei cît timp ea îşi căuta cheile. Apoi îşi aduse aminte. Cheile erau pe acelaşi inel cu cheile de la maşină.

– La dracu', dracu', dracu'....

Sună la uşă sperînd că Estella nu plecase încă la post. Auzea zgomotul soneriei vibrînd în toată casa, care părea la fel de goală precum mormîntul regelui Seti. Deoarece era deja nouă şi jumătate, nu avea prea multe şanse, dar, pentru a fi sigură, se duse în spate să verifice garajul. Era gol.

– La dracu'!

Mergînd cu greu, intră în curtea din spate, îşi aruncă geanta pe o masă, şi se trînti într-un scaun să aştepte. Se simţea puţin vinovată că-şi părăsise echipa de ştiri. Halon va avea probabil un atac de cord sau se va căţăra pe pervaz cînd ea nu va apărea – dar asta era problema lui Kale Hoaglin, marea vedetă.

Aruncîndu-şi picioarele pe un alt scaun, îşi încrucişă braţele şi se uită la luminile reflectate de piscină. N-avea nevoie de slujba lui stupidă. Ceea ce-i spusese lui Kale era adevărat. Avea o ofertă

valabilă din partea canalului naţional pentru meteo. Şi avea şi ceva oferte din partea unor staţii mai mici din Houston şi o staţie importantă din Dallas. Dar mai toţi o solicitau pentru meteo. Reportajul cu bandele de stradă pe care îl începuse ar fi fost minunat de trimis staţiilor interesate, pentru a arăta că poate să facă şi altceva în afară de discuţii despre temperaturi şi fronturi atmosferice. Acum totul se dusese pe apa sîmbetei.

Nu semnase un nou contract cu KRIP, încercînd să prindă o ocazie favorabilă pentru avansarea către scopul ei final, acela de a deveni corespondent, sau ceva mai mare. Ravinia ştiuse aceasta şi-i dăduse binecuvîntarea ei. Plănuise să stea în Corpus pînă cînd se năştea copilul Estellei şi Ed se întorcea acasă, apoi să se mute. Ce-o să facă acum?

Bineînţeles că nu putea sta în aceeaşi casă cu încrezutul care era acum fostul ei şef. Mai degrabă şi-ar fi fript degetele de la picioare deasupra focului, decît să îndure o altă noapte sub acelaşi acoperiş cu el. Totuşi, mai era şi Estella la care trebuia să se gîndească. Puteau merge la hotel peste noapte, dar Estella va fi obosită cînd se va întoarce acasă şi avea nevoie de odihnă. Nu va

putea tîrî o femeie gravidă după ea la orice oră.

Plesni un ţînţar care benchetuia pe gîtul ei.

Mîine dimineaţă, avea să găsească un apartament.

Plesni alt ţînţar pe braţ şi se uită la ceas. Netrebnicul de Kale Hoaglin. Mai avea mult de aşteptat pînă la întoarcerea Estellei şi, nu numai că era încinsă, obosită şi lipicioasă, dar netrebnicii de ţînţari credeau că este bufetul de vineri seara.

Răceala apei din piscină părea extrem de tentantă. Ce păcat că nu avea costumul de baie. Plesni alt ţînţar.

– Ce naiba! îşi spuse ea şi sări din scaun. Se dezbrăcă în chiloţi şi sutien, se îndreptă către capătul adînc al piscinei şi intră. Apa era dumnezeiască. Înotă leneş un timp, apoi se întoarse pe spate să privească stelele. O să-i lipsească piscina şi izolarea pe care ea şi Estella le-au avut în casa Raviniei.

– Ravinia, ştiu că trebuie să-l fi iubit, dar nepotul tău este un ticălos, şopti ea către cer.

Ceva sări în apă lîngă ea speriind-o, apoi îi ateriză pe mijloc. Speriată la gîndul broaştelor sau al şerpilor, ţipă şi îndepărtă la repezeală obiectul

străin, apoi sări aruncînd apa în sus, încercînd să descopere ce o înspăimîntase.

Doi trandafiri cu cozi lungi pluteau pe apă lîngă ea. Uşurată să vadă flori în loc de tîrîtoare, rîse. Alt trandafir lovi apa lîngă ea. Şi altul. Şi altul. Se întoarse şi-l văzu pe Kale stînd pe marginea piscinei, aruncînd trandafiri din buchetul uriaş din braţe.

– Ce faci? întrebă ea.

– Te acopăr cu flori, sperînd că-mi vei accepta scuzele. Continuă să arunce flori pînă cînd suprafaţa apei fu acoperită de trandafiri.

– Merge?

– Nu, lasă-mă în pace.

El stătea în acelaşi loc, zîmbind cu inocenţă. Ar fi vrut să-l strîngă de gît.

– Apa pare îmbietoare, spuse el, cred că o să intru şi eu. Îşi aruncă pantofii din picioare şi îşi desfăcu cureaua.

– Nu, ţipă ea aducîndu-şi aminte de cum era îmbrăcată. Sînt în desuuri. Îşi strînse trandafirii împrejur încercînd să se acopere şi să stea în picioare în acelaşi timp.

– Am observat, dar nu-ţi face griji. Te-am văzut şi mai dezbrăcată.

Zîmbi iarăşi cu unul din zîmbetele acelea stupide şi-şi scoase cămaşa.

– Mult mai dezbrăcată.

Sunny îl privea îngrozită cum îşi scoate pantalonii şi ciorapii. Cînd fu aproape gata, ţipă:

– Să nu îndrăzneşti!

Rîzînd, se opri din striptease apoi plonjă în piscină. Apa şi florile ţîşniră în sus, apoi căzură ca un potop asupra ei. Înainte ca ea să facă o mişcare, se îndreptă înot spre ea cu un trandafir în dinţi. O ţintui de marginea piscinei şi-i oferi floarea roşie.

– Pentru dumneavoastră, mademoiselle, cu cele mai sincere scuze.

– Te porţi nebuneşte. Aruncă floarea într-o parte. E o nebunie.

– Nebunie. Categoric. Mi-am cerut scuze şi faţă de Carlos. I-am făcut cinste cu o bere şi l-am angajat iarăşi. Totul numai pentru tine. Apucă tulpina trandafirului pe care ea îl aruncase şi şi-l puse după ureche.

Luă un alt trandafir care plutea în apropiere şi o gîdilă cu petalele umede sub bărbie. Ochii îi scînteiară cu o sclipire ciudată, iar gura sa coborî încet spre a ei.

Strîmbînd din nas, ea îşi întoarse faţa într-o parte.

– Kale Hoaglin, miroşi ca o distilerie. Eşti puţin cam ameţit?

– Doar pentru tine, domnişoară Rază de soare. Îi zîmbi iarăşi cu acel zîmbet stupid.

– Hoaglin, eşti un beţiv şi miroşi ca un sconcs. Ieşi afară din piscină pînă nu te îneci.

Încercă să o sărute din nou. Ea reuşi să scape de gura lui, dar el se mulţumi să-i atingă gîtul şi să o gîdile cu limba în ureche. Senzaţia aproape că o făcu să sară din apă. O apăsa şi mai tare cu corpul, frecîndu-şi pieptul de dantela subţire care îi acoperea sînii.

– De ce nu te descotoreseşti de astea, scumpo? Degetele i se strecurară sub sutien.

Ea îi dădu mîna la o parte.

– Kale, ce-i cu tine?

El îi zîmbi comic şi lasciv şi clipi din ochi.

– Problema nu este ce este în mine, ci ceea ce aş vrea să fie în tine.

Ea încercă să pară ofensată; într-adevăr, ar fi trebuit să fie ofensată, dar încercînd să pară serioasă, izbucni în chicoteli.

– Este total lipsit de caracter din partea ta. Cît

ai băut cu Carlos?

– Două sau trei. Trei sau patru. Nu ştiu. Am pierdut socoteala. Dă-mi un sărut.

Ea îi ocoli iarăşi gura, dar el era preocupat să-i treacă limba de-a lungul bărbiei, pe gît, muş-cînd-o uşor. Voia să-i spună că gura şi mîinile lui care o copleşeau n-o afectează, dar ar fi minţit. Chiar şi aşa, jumătate ameţit, gesturile lui era in-credibil de erotice.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întîmplă, sutienul i se desfăcu şi mîna lui îi cuprinse sînul.

– Oh, iubito, gemu el, mîngîindu-i lobul urechii şi răsucindu-i sfîrcul între degetele sale. M-ai pus pe jar.

– Kale, asta e o nebunie.

– La dracu', da, e o nebunie. Sînt nebun. Sînt nebun de cînd am dat cu ochii de tine. N-am mai dormit o noapte ca lumea. Nu mă pot concentra la lucru pentru că tu eşti tot la ce mă pot gîndi. Te doresc atît de tare, încît dinţii mă dor. O ridică din apă pînă ce sînii ei ajunseră la înălţimea gurii lui. Şi de fiecare dată cînd mă bărbieresc văd toate astea în oglindă.

Îşi cufundă faţa între sînii ei, trecîndu-şi obraji-i întîi peste unul dintre sfîrcuri, apoi peste celălalt

înainte de a-i lua unul în gură şi a-l suge.

Senzaţii de necrezut îi trecură prin piele. Mîinile îi erau pline de părul lui umed şi îşi muşcă buzele să nu ţipe. Niciodată nu mai simţise ceva atît de splendid şi seducător.

O voce slabă îi spunea că trebuie să oprească această comportare imorală cu un bărbat cu care jurase să nu mai vorbească vreodată. O ignoră, îşi încolăci picioarele în jurul lui şi se bucură din plin de gura sa fierbinte şi de degetele nerăbdătoare.

Undeva, prin ceaţa senzaţiilor, auzi zgomotul portierei unei maşini, dar nu-l luă în seamă.

– Sunny, strigă Estella. Totul e în regulă? Ţi-am găsit hainele pe... Scuzaţi-mă.

Ochii lui Sunny se deschiseră larg de groază iar ceaţa senzuală dispăru ca un fulger.

– Kale, aceea era Estella.

– Hîm. Mîna i se încolăci în jurul fundului ei strecurîndu-i-se sub elasticul chiloţilor.

– Trebuie să ne oprim. Îşi dădu capul pe spate şi aproape izbucni în rîs cînd îi văzu expresia. Trandafirul de la ureche făcea situaţia şi mai nostimă, dar nu îndrăzni să rîdă.

– Trebuie să ne oprim, repetă ea.

– Oh, scumpo, chiar trebuie? Nu cred că sînt în stare, am ajuns prea departe.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Foloseşte poezia asta cu cineva care o să te creadă. Îi împinse umerii înapoi. Acum lasă-mă.

Îşi ridică faţa spre a ei.

– Doar un sărut.

– Nu.

– Eşti o femeie tare, Sunny, dragostea mea. Dădu drumul unui hohot de rîs. Iar eu sînt un bărbat tare. Sînt atît de tare, încît cred că s-ar putea să mor.

Ea chicoti dispreţuitor.

– N-o să mori. Probabil nici n-o să-ţi aminteşti asta mîine dimineaţă.

O ridică şi o aşeză pe marginea piscinei.

– Oh, o să-mi amintesc, iubito. Îi sărută genunchiul. O să-mi amintesc totul.

Cînd îşi veni în fire, Kale îşi trecu degetele prin păr, îşi duse mîna la frunte şi gemu. Încercă haica greoaie de piele de urs mizerabilă – era locul unde

de obicei se afla limba lui – în cerul gurii şi se strîmbă. Se simţea ca resturile lui Shrine Cirous după o stagiune de două săptămîni.

Încercă să se ridice, dar ceva i se împrăştiase în spatele pupilelor şi se prăbuşi înapoi. Îşi apucă capul cu senzaţia certă că un homuncul îi făcea o lobotomie frontală fără anestezie. Zăcea acolo, cu mîinile pe piept, ca mort, cu floarea zdrobită în mînă.

Gemu. Sunny greşise. Îşi amintea fiecare detaliu umilitor din noaptea anterioară, inclusiv partea cînd Sunny şi Estellla îi ajutaseră să urce scările pe cînd el cînta în gura mare „Stai cu faţa însorită în sus".

– Oh, doamne!

Chiar înotase cu un trandafir în gură? I se păruse foarte spontan şi romantic atunci. Nu-şi aducea aminte să se mai fi făcut vreodată de rîs ca acum.

Numai gîndul la tequila îl făcu să se cutremure.

Opintindu-se din pat se împletici către duş şi stătu sub ploaia lui zece minute, caldă, apoi alte cinci minute, rece. După ce se şterse cu un prosop, şi-l legă în jurul taliei şi se uită în oglindă. Ochii îi arătau ca o hartă topografică a lui Marte.

Luă crema de ras, dar ritualul de dimineaţă părea prea greu de urmat pe moment.

Se auzi o bătaie în uşă. Clipi.

– Eşti îmbrăcat? întrebă Sunny.

– Aşa şi aşa.

Kale ezită.

Uşa se întredeschise.

– Vin să-ţi aduc cafea şi aspirină. Eşti în regulă?

Kale ezită iarăşi.

– Kale, ce faci?

– Mă gîndesc să-mi tai gîtul cu aparatul ăsta de bărbierit decît să dau ochii cu tine după comportarea mea prostească de seara trecută. Dar cred că sînt prea neputincios să o fac ca lumea.

Ea rîse şi intră, proaspătă şi adorabilă, într-un combinezon albastru, fără bretele, de culoarea ochilor ei. Îi întinse două tablete şi o cană. Luă aspirina şi înghiţi dintr-o dată jumătate din cana aburindă.

– Nu cred că purtarea ta a fost prea rea. Deodată ai părut cu adevărat uman. Şi cred că arătai şic cu trandafirul după ureche.

Kale gemu.

– Nu-mi aduc aminte. Am blestemat tequila pentru totdeauna. Nici măcar într-o viaţă viitoare

n-o să mai pun gura pe ea. Îşi termină cafeaua.

– Vrei ceva la micul dejun? îl întrebă ea zîmbitoare şi plină de viaţă, dar cu ceea ce părea o umbră de plăcere secretă faţă de dilema lui.

– Poate mai tîrziu. Ma întîi trebuie să-mi adun forţele pentru a mă bărbieri.

Ea coborî capacul de la toaletă şi-i spuse.

– Ia loc... te bărbieresc eu.

La dracu', oricum nu putea face o treabă mai rea decît el. Se aşeză. Sunny era ocupată să dea drumul apei în chiuvetă şi să-l săpunească. Cu aparatul într-o mînă păşi între picioarele lui desfăcute şi-i ridică bărbia cu un deget. Kale îi simţea parfumul. Chiar şi în starea asta nenorocită apropierea ei începu să-i stîrnească simţurile.

– Ai mai făcut treaba asta şi înainte?

– Oh, bineînţeles, de multe ori.

Gîndul că făcuse un serviciu atît de intim pentru alt bărbat înainte îi răsuci stomacul.

– Pentru fratele meu mai mare cînd şi-a rupt mîna. Pentru tata cînd a fost în spital cu operaţia de fiere. Ai încredere în mine, mă pricep. E o nimica toată să te bărbieresc. Tata folosea un aparat de ras vechi.

Îi trase o dungă în jos pe obraz. Apoi alta. Kale

nu văzu nici o picătură de sînge.

– Fă aşa. Sunny îşi întinse buza de sus peste dinţi. El o imită. Îi ridică vîrful nasului cu degetul şi îi rase cu grijă perii de pe buza de sus. Acum aşa. Întoarse obrazul şi-şi întinse buza de jos.

Se conformă. Sunny arăta aşa de nostimă cu vîrful limbii în colţul gurii, concentrată, încît îi veni să o sărute. Îşi ţinea genunchii cu mîinile să nu o atingă. Palmele i se umeziră. Cînd fu aproape gata, abia îşi stăpîni dorinţa de a o duce în pat şi de a face dragoste cu ea pînă cîndva, săptămîna viitoare. Îi prinse coapsele în mîini şi o privi.

– Oi fi fost eu pulbere seara trecută, dar vorbeam serios. Te doresc.

Sunny se depărtă în grabă, privind într-o parte, ocupată să cureţe aparatul de ras şi chiuveta.

– Pentru noi nu cred că este o idee prea bună să ne implicăm... aşa. Îi luă cana goală. Cînd eşti gata, este gata şi micul dejun.

Kale îşi împinse farfuria.

– Mulţumesc. A fost nemaipomenit. S-ar putea

să trăiesc. Se uită la ceas şi observă că era aproape amiază. Nu trebuia să fii la serviciu în dimineaţa asta?

– Nu, spuse ea. Sînt şomeră. Dar trebuie să văd nişte apartamente în după-amiaza asta.

– Şomeră? Apartamente? Despre ce dracu' vorbeşti?

– Văd că ai redevenit tu însuţi, mormăi şi mă pisălogeşti. Ai uitat? Mi-am dat demisia de la KRIP, şi de...

– La dracu', Sunny, credeam că ne-am înţeles. Am pus lucrurile la punct cu Carlos şi ţi-am cerut scuze. Aproape că am jefuit o florăreasă ca s-o fac să-mi vîndă trandafirii ăia. Avea de gînd să facă un coş ornamental cu ei.

Sunny îşi strînse buzele pentru a se abţine să nu rîdă, aducîndu-şi aminte de el aruncînd buchetul de trandafiri în piscină.

– Florile au fost un gest frumos şi apreciez intenţia, dar nu s-a schimbat nimic. Nu pot să lucrez pentru cineva care nu are respect pentru integritatea mea.

– Ce vrei să spui că nu are respect? Dacă nu te-aş fi respectat, te-aş fi dezbrăcat şi, te-aş fi întins pe masa asta şi ţi-aş fi lins gem de struguri

din buric, chiar acum.

– Asta cam îmi miroase a hărţuială sexuală.

Kale îşi trecu degetele prin păr.

– Oh, Sunny, slujba ta şi ceea ce simt eu pentru tine sînt două lucruri diferite. Îşi trecu mîna pe faţă. Îţi fac o propunere.

Ea îşi înălţă capul, deschise larg ochii şi dădu din gene maimuţărind o femeie afectată.

– Cred că ai făcut-o deja. Era vorba de ceva în legătură cu gemul de struguri.

Muşchii faciali i se încordară ca şi cum ar fi avut gura plină de boabe mişcătoare.

– Acum încerc să fiu serios. Vrei să mă asculţi cel puţin, domnişoară Larkin?

Ea îi făcu un semn scurt.

– Bineînţeles, domnule Hoaglin.

– Vreau ca tu să preiei postul de prezentator la ştiri de luni pînă vineri.

– De ce eu? întrebă Sunny, surprinsă.

– Pentru că tu eşti cea mai pregătită pentru această poziţie. Hulon este o catastrofă. El îşi poate dedica tot timpul ocupaţiei de director de ştiri, lucru pe care îl poate face satisfăcător. Îl am şi pe Roland Cantu care prezintă buletinul meteo la sfîrşit de săptămînă, şi care poate completa

nopţile pînă cînd o să găsesc altceva.

– O să am permisiunea de a-mi continua reportajul despre bandele de stradă?

– Poziţia de prezentator îţi va asigura un spor de salariu de douăzeci şi cinci la sută, iar sfîrşiturile de săptămînă le vei avea libere.

– Dar o să am permisiunea de a continua reportajul despre bandele de stradă? se apropie Sunny şi-l privi în ochi.

– Putem discuta asta mai tîrziu, spuse el uşor stînjenit.

– Cred că putem discuta acum.

Îşi frecă gura cu degetele atît de tare, încît s-ar fi crezut că o să-şi ia pielea.

– Da, dar cu o condiţie.

– Şi care este asta? îşi înălţă ea o sprînceană.

– Ca eu să vin cu tine.

Se gîndi o clipă la propunere. Chiar dacă el nu prea fusese de acord cu reportajele despre bandele de stradă, ştia că poziţia oferită va fi o experienţă importantă de a-şi continua reportajul, era nemaipomenit, dar partea independentă din ea era indignată la gîndul că şi el va fi inclus. Altă parte din ea era uşurată la gîndul că-i va fi prin preajmă. Nu numai că va putea să înveţe din ex-

perienţa lui, dar următorul ei interviu era planificat să aibă loc cu un grup din Cut, o zonă în care cele mai multe dintre localuri făceau ca El Gallo Rojo să arate ca Maxim's pe lîngă ele.

– În regulă, o să încerc pentru o lună sau două, dar nu o să semneze un contract.

– Destul de bine. Şi o să renunţi la mutat?

– Pentru moment.

– Bine, spuse el, vizibil mulţumit. Acum, iei cina cu mine diseară?

– Estellla şi cu mine mergem la un film.

– Vă iau pe amîndouă la cină şi apoi putem merge la film împreună.

– Scuză-mă, te rog, Foster şi cu mine avem o întîlnire la clubul de golf peste o oră. Face curte unui grup de clienţi potenţiali.

– N-aş prea conta pe asta.

– De ce nu? îşi încreţi el sprînceana.

– Furtuni izolate în prima parte a după-amiezei. E periculos să fii pe un teren de golf cînd fulgeră.

– Ziarul nu menţionează furtuni.

– Ziarul greşeşte. Ai încredere în mine, oftă ea.

– Iarăşi urechea ta? o privi el neîncrezător.

– Urechea mea şi o mîncărime nostimă pe

spate. După douăzeci şi cinci de ani am învăţat să interpretez toate semnele.

– Douăzeci şi cinci? Credeam că ai douăzeci şi şase.

– Am. Dar am fost lovită de trăznet pînă la patru ani.

– Lovită de trăznet? se încruntă el. Vrei să te cred?

– Cînd aveam patru ani eu şi fratele meu ne jucam afară într-o după-amiază de vară, sub un stejar uriaş lîngă grajdul nostru. A început brusc furtuna şi ne-am adăpostit sub el. Un fulger a lovit copacul şi l-a despicat în două. Fratele meu a fost doar ameţit, dar eu am zăcut inconştientă cîteva zile.

– Eşti sigură că fulgerul te-a lovit? Poate a fost o cracă ruptă.

– Nu. Tălpile de la pantofii mei şi ai lui Neil au fost topite, iar închizătorile de metal de la cămaşa lui s-au topit. Mai are încă cicatrici pe piept de la arsură. Sînt de mărimea unor gume de creion, aici, aici şi aici, spuse ea arătînd pe propriul piept. Bunica mea a fost prima care a observat după accident că pot prevedea vremea. Spunea că e un dar. După expresia lui Kale pricepu că nu prea

o credea, motiv pentru care nici nu prea spusese oricui pînă acum incidentul. Ar fi vrut să nu-i fi spus.

– Şi presupun, spuse el cinic, că şi fratele tău poate prevedea vremea.

– Nu, spuse ea închizînd gura şi refuzînd să spună mai mult.

– Iubito, să nu mai spui la serviciu chestia cu fulgerul şi ceea ce simţi, zîmbi el indulgent. Or să creadă că eşti nebună. Îşi aruncă şerveţelul pe masă şi se ridică.

– Nu mă crezi, nu-i aşa? Încă mai ai de gînd să joci golf?

Kale se aplecă, o sărută pe nas şi zîmbi.

– O să încerc.

Capitolul 6

Kale, Foster şi potenţialţii lor clienţi stăteau în clădirea clubului şi se uitau cum plouă. Primul tunet s-a auzit cînd se aflau la a patra gaură şi au fost nevoiţi să o şteargă.

– A prevăzut furtuni izolate, spuse Kale în treacăt.

– Cine? Sunny? întrebă Foster. Cînd Kale dădu din cap, îl întrebă. De ce nu ne-ai spus?

– Doar nu crezi şi tu balivernele pe care le spune Sunny?

– Vorbiţi de Sunny Larkin, prezentatoarea buletinului meteo de la KRIP? îl întrebă George Withers, unul dintre cei patru. Face o treabă nemaipomenită. Am pierdut-o aseară. O urmăresc întotdeauna la ora zece seara. A fost bolnavă?

– Nu, spuse Kale. A avut altă sarcină.

– Mare ruşine, spuse George. Dacă ar fi fost ea, am fi ştiut şi ne-am fi ales alt timp pentru golf.

– Oh, nu ştiu, s-ar putea să fi făcut-o la nimereală. Furtunile de după-amiază sînt ceva obişnuit aici, în această perioadă a anului.

– Nu cred că Sunny a greşit vreodată, spuse Levine Harvey, celălalt membru al grupului lor. Fiul meu este interesat de prognoza timpului şi a făcut o lucrare de sfîrşit de trimestru, anul trecut. Cu o parte a cercetării sale a confruntat previziunile lui Sunny cu cele ale Serviciului Meteorologic pentru toată perioada. În cea mai mare parte a timpului, Sunny şi Serviciul au fost de acord, dar cînd nu au fost, ea a avut întotdeauna dreptate. E o domnişoară tare deşteaptă.

– Postul de prezentator de ştiri de luni, spuse Kale. Sprîncenele lui Foster se ridicară a surprindere, dar nu comentă.

– Zău? Vă descotorosiţi de tipul ăla, Eubanks,

care arată ca un iepure speriat? întrebă George.

– El se va ocupa de alte treburi în spatele camerei de luat vederi, îi răspunse Kale, încercînd să pară neutru.

– Mă bucur să aud asta. Mă bucur să aud şi despre Sunny Larkin. A realizat un reportaj bun cu jefuirea băncii. Curajoasă fată. Cred că aţi cîştigat. În condiţiile astea cred că o să aloc ceva din bugetul de reclamă al companiei mele pentru voi. Tu ce zici, Harv?

– La dracu'. Sunny trînti receptorul telefonului. Iar este deranjat telefonul. Ce folos dacă îl poţi folosi doar jumătate din timp. Ieri am anunţat pentru a treia oară, spuse Estella. Au promis că vor trimite pe cineva luni să-l verifice, dar cred că pun un cablu nou sau ceva asemănător. Oricum, asta a fost scuza lor pentru funcţionarea intermitentă.

– Vreau să mă informez asupra orelor de începere ale filmelor şi nu găsesc ziarul.

– Cred că l-a luat Kale cu el.

– Bine. O să-l poată citi cînd o să vadă ploaia la partida de golf, rîse Sunny.

– Nu l-ai prevenit?

– Sigur că l-am prevenit. Dar domnul „Ştie tot" nu m-a crezut. Uneori este aşa cu nasul pe sus! Mă întreb dacă nu am făcut o greşeală acceptînd postul de prezentator şi să stau sub acelaşi acoperiş cu el. Se trînti pe sofa lîngă Estella care şedea întinsă pe o canapea înclinată. Uneori îmi vine să-i strivesc capul, alteori sînt foarte atrasă de el. Este un om foarte puternic din punct de vedere sexual. E periculos să-i stai în preajmă.

– Poziţia de prezentator este ceva nemaipomenit pentru tine. Iar în ceea ce priveşte restul, de ce nu laşi natura să-şi urmeze cursul? Estella zîmbi. După cele ce am văzut noaptea trecută, natura ta o face.

Sunny simţi cum se îmbujorează. Îţi ţinea privirea în jos, răsucind un fir din cusătura marginii canapelei.

– Băuse cam mult.

– Poate, dar faptul că a băut cam mult l-a ajutat să-şi uite inhibiţia. Omul ăsta este mort după tine, scumpo.

– Oh, ştiu că este mort după mine. Dar asta

este problema. Nu vreau să fiu o pradă uşoară pentru nevoile lui temporare. Nu sînt pentru sex de distracţie.

– Sunny, te-ai îndrăgostit de el? o privi Estella atent.

– Nu ştiu. Asta ar fi problema, nu-i aşa? Nu cred că am fost vreodată îndrăgostită. Cum se percepe asta?

Estella zîmbi.

– În mod diferit, la momente diferite. Dar la început îl ai în gînd constant, ca o obsesie. Apoi este o durere plăcută aici. Îşi mîngîie pieptul, apoi zîmbi. Şi o căldură... mai jos.

– Parcă sună a virus.

– Se poate. Îşi mîngîie abdomenul umflat. Mie sigur mi-a umflat burta.

Sunny rîse.

– Nu sînt sigură că sînt gata pentru asta, încă, dar mi-e teamă că am toate celelalte simptome. Poate ar trebui să iau un tonic sau ceva, să am o bună purgaţie, aşa cum obişnuia să spună bunica mea, pentru că cel mai rău lucru care se poate întîmpla este să mă îndrăgostesc de Kale Hoaglin. Dintr-o relaţie cu el nu pot ieşi decît o grămadă de suspine. În două luni, căile noastre

vor merge în direcţii diferite şi nu-l voi mai vedea decît, poate, la televizor.

– Oh, scumpo, dragostea este un lucru atît de deosebit şi apare atît de rar, încît n-o poţi da deoparte fără măcar s-o bagi în seamă. Dacă este adevărat şi se înteţeşte, oamenii pot găsi o soluţie de a o rezolva cu cap. Uită-te la Ed şi la mine. Nu-l văd perioade lungi de timp, dar cînd mă gîndesc la alternative, nu concep altfel.

– Uită-te la noi, spuse Sunny, ridicîndu-se brusc. Parcă am fi din „Dear Abby". Vrei o limonadă?

În seara aceea Sunny şi Kale îşi terminară iarăşi singuri cina. Sunny dăduse deoparte peştele în loc să îl mănînce; lucru neobişnuit pentru ea, căci în mod curent avea o poftă de mîncare teribilă. Cu atît mai mult cu cît restaurantul nepretenţios, o barjă plutitoare acostată permanent la cheiul în formă de T, era locul ei preferat de a lua masa. Se răsuci în scaun. Ar fi vrut să fie şi Estella. Prietena ei se folosise iarăşi de graviditate ca

de o scuză, spunînd că stomacul ei preferă mai degrabă doar o cană cu iaurt, decît pisica de mare şi că picioarele i se umflau numai la gîndul că va sta două ore la film. Sunny oftă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Kale. Ai fost foarte tăcută în seara asta.

– Nu ştiu prea bine. Mă simt neliniştită. Ciudat.

– Senzaţii meteorologice? Trebuia să ne fi adus umbrela?

Îl privi în grabă căutînd o urmă de ironie în expresia lui, dar descoperi că faţa îi era plăcută şi deschisă.

– Nu, singurul lucru neobişnuit în ceea ce priveşte vreme este o depresiune tropicală în golf, dar o să înainteze pe uscat către New Orleans fără să se transforme în uragan.

– Eşti sigură?

– Foarte. În sezonul uraganelor lumea pe aici devine foarte neliniştită cînd furtunile se îndreaptă către golf. Aceasta va atinge uscatul marţi seara.

Kale semnă nota şi luă o ultimă înghiţitură de cafea.

– Cu cît timp înainte poţi prevedea vremea?

– Pot fi destul de sigură cam cu o săptămînă înainte, dar sigură cu trei zile înainte. Asta în-

seamnă că ai început să mă crezi?

– Hai să zicem că m-am hotărît să nu fiu habotnic, zîmbi el. Mai ales de cînd, datorită ţie, eu şi Foster am semnat două mari contracte pentru reclamă. Pînă cînd George Withers şi Harvey Levine nu începuseră să te laude azi după-amiază, nu realizam că eşti o celebritate locală. Eşti foarte respectată în Corpus Cristi.

– Te miră asta? întrebă ea uşor jignită.

– Totul mă surprinde în ceea ce te priveşte, Sunny, mai ales ceea ce simt pentru tine.

– Oh, ea îşi mări ochii aşteptînd ca el să explice.

– O să discutăm mai tîrziu, mai amănunţit. Zîmbi. Gata?

Ieşiră în întunericul care se înteţea înmiresmat. Neliniştea pe care Sunny o simţise mai devreme se transforma în îngrijorare, care contrasta cu liniştea din jur. Palmierii foşneau în briza golfului, bărcile săltau în legăturile lor, traficul era redus. Cîţiva pescăruşi, ţipînd în înălţime, îşi făceau ultimele zboruri înainte de a se pregăti de culcare.

– Abia aştept filmul, spuse Kale, cu mîna pe spatele lui Sunny, conducînd-o către locul de parcare. Nu-mi aduc aminte de cînd nu am mai văzut

un film fără a fi nevoit să citesc în engleză.

Se opri şi privi în jur cu o privire uimită pe faţă.

– Aş fi putut să jur că aici am parcat maşina.

– Şi eu. Crezi că a fost furată?

Căutară în toată parcarea. Cadillacul Allante alb dispăruse.

– La dracu', zise Kale, mormăind şi trecîndu-şi mîna prin păr. Nu-mi vine să cred că am fost jefuiţi. Hai să chemăm poliţia.

Sunny era la fel de supărată şi furioasă ca şi Kale. Ţinea la maşina sport a Raviniei şi o înfuria gîndul că vreun netrebnic o furase cît timp mîncaseră. Se întoarseră repede la restaurant să telefoneze la poliţie. O patrulă sosi în cîteva minute. Ofiţerul, un poliţist în vîrstă, îşi notă cîteva informaţii despre maşină.

– Un automobil ca ăsta, spuse el bătînd în carneţel, este o mare tentaţie pentru hoţi, dar este şi foarte uşor de recunoscut. O să fac un raport imediat. Poate o găsim înainte să păţească ceva serios.

Cît timp ofiţerul transmitea prin staţie descrierea maşinii, Kale zise:

– Cred că o să trebuiască să luăm un taxi.

Sunny îşi muşcă buza şi-şi frecă mîinile. Îngri-

jorarea i se transformase în nervozitate.

– Ceva este rău, foarte rău.

– Pe dracu', da, ceva este rău. Cineva doar ce ne-a furat maşina şi se bucură de ea.

– Nu, altceva. O sun pe Estella.

Telefonul sună. Şi sună. Şi sună.

– Estella n-a răspuns, îi spuse lui Kale frîngîndu-şi degetele. Kale, trebuie să văd ce face. Acum. Se simţea ca şi cum o găleată de albine agitate i s-ar fi deşertat pe trup.

Kale o strînse în braţe.

– Scumpo, calmează-te. O să mergem să verificăm, dar sînt sigur că este bine. Poate a ieşit să-şi ia nişte murături şi îngheţată, sau poate e ceva cu telefonul.

Sunny dădu din cap cu nerăbdare.

– Trebuie să mergem acasă. Trăgea nervoasă de reverele jachetei. Imediat.

Cînd maşina poliţiei îi lăsă la casa impozantă de pe Ocean Drive, Sunny urcă repede, apoi aşteptă cu nerăbdare ca el să deschidă uşa. Ţîşni

înăuntru strigînd-o pe Estella. Cum nimeni nu-i răspunse la parter, urcă scările cîte două deodată.

– Estella.

Cînd auzi un geamăt înfundat deschise uşa. Estella zăcea pe cuvertură cu genunchii strînşi şi era transpirată. Cîteva cearceafuri şi prosoape erau deasupra.

– Oh, Doamne! Kale, cheamă o ambulanţă.

Speriată, Sunny alergă spre pat, îngenunche lîngă prietena sa şi-i luă mîna.

– Stai aşa, Estella, Kale cheamă o ambulanţă.

– Telefonul este iarăşi deranjat. Îi strînse mîna lui Sunny. Nu-i timp pentru... ambulanţe, şopti ea. Vine copilul...

– Oh, nu. Nu. La dracu'. Suflă, suflă, suflă. Nu împinge, pentru numele lui Dumnezeu, nu împinge.

Kale năvăli înăuntru.

– Telefonul nu funcţionează şi nu-ţi pot găsi blestematele de chei de la maşină. Escortul tău blochează maşina Estellei. O să alerg alături şi...

Estella ţipă iarăşi cînd o contracţie îi zgudui corpul. Kale se albi.

– Nu e timp, spuse Sunny calmă. Culese un

cearceaf alb de unde îl lăsase Estella. Ajută-mă să-i pun asta dedesubt. Suflă, Estella, suflă.

– Dar noi nu putem...

– La dracu', putem.

– Aşteaptă o secundă. Kale alergă în baia alăturată şi se auzi un pîrîit puternic înainte ca el să revină cu o perdea de duş chiar cînd Estella ţipă la o altă contracţie. Îi întinse lui Sunny plasticul. Eu o ridic şi tu îi aranjezi patul.

Îi zîmbi Estellei şi-i spuse încet.

– Nu te îngrijora, iubito. Sîntem stăpîni pe situaţie.

Estella încercă să zîmbească, însă faţa sa transpirată i se contorsionă într-o grimasă şi trupul i se contractă. Cînd contracţia trecu, îi zise:

– Ia-mă pe după gît. O să te ridic doar puţin. E bine aşa. E bine aşa.

Sunny băgă repede perdeaua de plastic şi un cearceaf împăturit.

– Trebuie să ne spălăm pe mîini. Dădu fuga în baie, se frecă pe mîini pînă la coate; îşi dădu pe mîini, şi pe podea, cu jumătate de sticlă de alcool.

Kale o întîlni cînd se întorcea.

– Sper că ştii ce faci, îi spuse el din colţul gurii, pentru că eu sînt sigur că nu ştiu.

– Am văzut un film la ora de naşteri.

– Oh, ai o groază de experienţă atunci, spuse el sarcastic. Nu avem nevoie de ceva apă fierbinte?

Sunny îşi dădu ochii peste cap.

– Pentru ce? Pentru o ceaşcă de cafea?

– Vine! Vine! ţipă Estella.

– Aşteaptă, îi răspunse Sunny. Suflă, nu împinge încă. Nu sînt gata. Îi aranjă în grabă cearceafurile şi tocmai voia să-i pună un cearceaf pe genunchi aşa cum văzuse în film, cînd Estella ţipă iarăşi.

Ochii lui Sunny se măriră.

– Este încoronat!

Kale se întoarse cu mîinile picurîndu-i de apă.

– Încoronat?

– Îi văd capul. Kale, cînd vine următoarea contracţie, ridică-i umerii Estellei şi ajut-o să împingă.

– Vine!

Sunny se căţără în pat şi strigă:

– În regulă. În regulă. Uite. Apăru un cap firav, iar ea îl apucă încet. Oh, e minunat. Vine şi umărul. Respiră de cîteva ori să te uşurezi. Aşa. Aşa. Acum! Încă o dată, încă o dată. Împinge. Oh, iată-l, iată-l. Oh, Estella, e minunat. E băiat, e per-

fect. E minunat.

Faţa mică şi încreţită se strîmbă, plămînii i se umplură şi dădu drumul unui scîncet. Estella rîse şi căzu înapoi pe pernă, extenuată. Sunny începu să rîdă cu lacrimi pe obraji.

Kale se uită la nou-născutul firav care scîncea. Un zîmbet uşor îi lunecă pe faţă.

– De necrezut. Ai făcut o treabă bună, Estella. Nemaipomenit. O sărută pe frunte pe Estella, apoi îi făcu lui Sunny cu ochiul. Ai făcut o treabă bună, Doctor Larkin. Excelentă, de fapt.

Pe culmile adrenalinei şi ale miracolului la care luase parte, Sunny dădu din cap şi zîmbi cu înţeles.

– Nici măcar pe jumătate rău, dacă ar fi s-o spun eu. Şterse copilul cu un prosop şi i-l puse Estellei în braţe. Ai cumva un şiret de pantofi? îl întrebă ea pe Kale.

– Port espadrile. De ce ai nevoie de un şiret de pantofi?

– Cred că trebuie să legăm cordonul. Am citit într-un roman că au folosit un şiret de pantofi.

Estella, respirînd obosită şi mîngîindu-şi copilul pe spate, spuse:

– Las-o baltă. N-o să... foloseşti o urîţenie de

şiret de pantofi... pe copilul meu.

În acea clipă sună telefonul. Neîncrezător, Sunny şi Kale se uitară unul la celălalt şi dădură din cap.

Era un negustor de aluminiu.

Cu cîteva minute înainte de miezul nopţii, Sunny şi Kale, cu braţele unul în jurul celuilalt, stăteau la fereastra salonului din maternitate şi-l priveau pe Ed Jones Jr. dormind.

– Nu-i aşa că-i minunat? întrebă ea, sprijinindu-şi capul de al lui Kale. Trei kilograme şi jumătate, un copil perfect şi frumos. N-o să fie Ed extaziat cînd o să primească telegrama?

Kale o trase mai aproape de el şi o sărută pe creştetul capului.

– A fost cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut.

– Mi-e groază să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat dacă n-am fi ajuns acasă la timp.

– Dar am ajuns şi totul s-a terminat cu bine. L-ai auzit pe obstetrician spunînd că este rar ca

un prim născut să iasă aşa de repede. Iar doctorul a spus că ai făcut totul corect. Sînt foarte mîndru de tine.

Sunny smiorcăi.

– Plîngi?

Ea dădu din cap şi smiorcăi iarăşi.

– Ooo, iubito. Se întoarse spre ea şi o strînse în braţe.

Ea se agăţă de el, simţindu-se liniştită de puterea lui, legată de el cu firele de aur ale experienţei pe care o împărtăşiseră.

– Hai se mergem acasă.

Cu Kale la volan, Escort-ul intră pe aleea casei impozante cu vedere spre golf. Sunny spuse:

– Cînd a sosit ambulanţa, am fost aşa de zăpăcită, încît am uitat să te întreb unde mi-ai găsit cheile.

– În cameră, pe o conservă de ton. De ce le laşi în locuri atît de ciudate?

– Nu ştiu. De obicei le pun jos cu ultimul lucru pe care îl am în mînă şi jur că o să-mi aduc

aminte, dar uit întotdeauna. Chiar şi atunci cînd le pun într-un loc aparte ca să nu le uit, le uit. Căscă coborînd din maşină.

– Obosită?

– Mmmm. Dar o oboseală bună. Mergînd împreună spre uşa din spate, mîna lui era în jurul taliei ei şi ea cu capul pe umărul lui, ca şi cînd ar fi fost cel mai natural lucru de pe lume.

– Mi-ar plăcea să beau un pahar cu vin şi să lenevesc într-o baie cu spumă.

– Ai nevoie de cineva să te spele pe spate?

Întrebarea lui era ocazia perfectă pentru ca ea să poată pune stavilă oricărei relaţii dintre ei, iar tonul jucăuş îi permitea să o facă fără a-i da prea mare importanţă. Dar simplul „nu" nu veni. Pur şi simplu nu voia să spună nu. Spuse în loc:

– Te pricepi la spălat pe spate?

– Sînt cel mai bun. Am învăţat de la un profesor în Orient.

– Pariez că aşa este, rîse ea încet.

– Du-te în cada din camera Raviniei. Este mai mare. Eu aduc vinul, spuse el sărutînd-o pe frunte.

Sus, Sunny se dezbrăcă şi-şi puse un halat de mătase albastru-deschis. Pînă să coboare în hol

spre camera Raviniei, inima îi bătea cu disperare. Deschise uşa cu grijă şi aprinse o lampă Tiffany, simţindu-se puţin stînjenită să intre. Dar în locul senzaţiei de interdicţie la care se aşteptase, camera părea plină de viaţă şi îmbietoare.

Lampa cu abajurul de sticlă arunca peste cameră o umbră liniştitoare, peste mobilele sculptate şi peste cuvertura de mătase aurie. Aproape că auzea rîsul cristalin al Raviniei şi vocea ei melodioasă spunînd:

– Intră, draga mea. Bucură-te.

Zîmbi şi se îndreptă spre baie, care era aproape la fel de mare ca dormitorul ei. Se aşeză pe marginea imensei căzi îngropate şi cotrobăi printre diversele sticle cu şampon de baie pînă cînd găsi unul de plante, pe placul ei. Dădu drumul apei calde şi turnă lichidul parfumat. Cînd cada se umplu, îşi puse halatul pe un scăunel acoperit cu mătase şi păşi în ea. Întinzîndu-se pe spate şi bucurîndu-se de căldura luxuriantă a aromelor ce se ridicau din apă, observă faianţa pictată de mînă care încadra alcovul. Ochii i se măriră. Stropind apa în jur, se ridică şi privi mai de aproape, examinînd subiectele picturilor. Ochii i se măriră şi mai mult şi gura i se întredeschise.

– Studiezi colecţia de artă?

Kale stătea lîngă cadă cu paharele şi o sticlă de vin în mînă. O floare de hibiscus roşie îi era băgată în buzunarul de la piept. Simţea cum se înroşeşte începînd de la vîrful picioarelor. Mulţumea cerului că era acoperită cu clăbuc pînă la umeri.

– Ştiai că astea sînt aici? dădu ea din cap spre plăcile pe care cupluri cu picioarele ridicate şedeau în diferite poziţii.

Kale dădu din cap.

– Sînt aici de ani de zile. Ravinia credea că achiziţionarea lor a fost o mare lovitură a ei. Chintesenţa eroticii timpurii italiene. Cred că obişnuia să spună „de un artizanat cu adevărat inspirat", i-am uitat numele.

– Trebuie să fi fost inspirat de Kamasutra.

Kale rîse turnînd vinul şi dîndu-i un pahar.

– Şi ce ştie o tînără şi delicată fecioară ca tine despre Kamasutra?

Sunny îi zîmbi peste marginea paharului.

– Destul de puţin de fapt. Am studiat-o amănunţit la vîrsta de treisprezece ani. Chicoti aducîndu-şi aminte. Penny Wilcox a şterpelit o copie din sertarul părinţilor ei şi cinci dintre noi am petrecut

toată noaptea la petrecerea lui Mimi Nelson, răsfoind-o pagină cu pagină. Dar acestea, făcu ea semn către scenele explicite, fac volumul să arate plicticos.

Kale zîmbi.

– Cînd Foster şi cu mine obişnuiam să petrecem verile aici, abia dacă puteam să aşteptăm plecarea mătuşii Ravinia de acasă. Dădeam buzna în locul ăsta şi ne holbam la plăci cu groază. Făceam şi fotografii, deşi proporţiile unora dintre personaje erau uriaşe pentru un băiat de cincisprezece ani.

Sunny furişă o privire cu colţul ochiului.

– Sînt destul de... bine dotaţi, nu-i aşa? Şi foarte... agili.

Kale dădu capul pe spate şi rîse. Apoi îşi descălţă pantofii şi se aşeză cu picioarele încrucişate lîngă cadă.

– Sunny, exact, cît de experimentată eşti tu?

– La ce?

Ridică dintr-o sprînceană şi păru amuzat.

– Din punct de vedere sexual, vrei să spui? Încercînd să arate cît mai serioasă, ridică din umeri. Păi, nu sînt virgină. Dar, adăugă ea, făcînd semn cu mîna spre scenele erotice de pe perete,

n-am făcut niciodată vreuna din chestiile astea. Aşteptă o perioadă cam cît intervalul între cîteva bătăi de inimă înainte de a trage cu ochiul pe deasupra marginii paharului pe care îl ţinea strîns cu ambele mîini. Tu?

El chicoti doar.

Deodată se simţi ca o prostănacă, o naivă şi o incompetentă din punct de vedere sexual. Kale era un bărbat experimentat care avusese de-a face cu femei mult mai pricepute ca ea. Cunoştinţele ei se limitau la un număr de încercări nesatisfăcătoare şi la informaţiile pe care le culesese din cărţi. A fost prea ocupată cu munca şi prea preocupată de cariera sa pentru a avea timp şi pentru bărbaţi.

Era bine informată, bineînţeles, şi cu siguranţă nu se considera o puritană, dar, din neînsemnata ei experienţă în arta amorului, se întreba întotdeauna ce era aşa mare scofală. Acum avea o senzaţie puternică că era pe punctul de a afla.

Kale luă floarea de hibiscus din buzunar şi o mîngîie cu petalele ei pe obraz. Privirile lor se uniră. Pupilele lui se măriră, pînă ajunseră adîncimi întunecate de atracţie misterioasă, care o chema cu o dorinţă primară atît de puternică, încît

o duru.

– Vrei să experimentăm împreună? întrebă el, vocea sa învăluind-o ca un ulei senzual într-un harem.

Ea înghiţi.

– Dacă s-ar putea să începem cu ceva mai simplu...

El îi înmînă floarea de hibiscus, se ridică şi îşi duse mîna la nasturii cămăşii.

Capitolul 7

Sunny îşi sorbi vinul şi încercă să se comporte nonşalant cît timp se dezbrăcă el; încerca să se uite oriunde, numai la el nu. Dar cum acul unui compas este atras de nord, aşa îi era atrasă privirea de el. Era bronzat, viguros şi viril. Respiraţia i se opri şi îşi întoarse brusc privirea. Un lucru era sigur; se putea compara cu oricare dintre bărbaţi care se zbînţuiau pe perete.

Cînd el alunecă în spatele ei, cu cîte un picior de fiecare parte a ei, fu atît de uimită, încît vinul îi

dădu peste marginea paharului.

– Ce faci?

– Ţi-am promis că te spăl pe spate.

Luă un burete mare, îl înmuie şi începu s-o mîngîie încet peste umeri. Apoi buretele alunecă senzual în cercuri mici de la ceafă către talie, producîndu-i fiori de excitaţie.

Capul i se aplecă pe spate, savurîndu-i mîngîierile. Îi masa uşor gîtul.

– E bine? întrebă el.

– Mmmm.

Limba lui îi gîdilă vîrful urechii, apoi coborî spre umeri.

– Aş vrea să te spăl peste tot, ca pe o pisică.

– O pisică?

– Mmm. Cu limba mea. Peste tot.

Tonul aprins al vorbelor sale îi împrăştia căldura în tot corpul.

– Nu sună prea igienic.

El rîse şi îşi strecură mîna liberă cuprinzîndu-i sînii. Abdomenul i se contractă şi sfîrcurile i se întăriră. Coborî buretele de-a lungul coapsei, apoi încet, în sus, pe partea interioară cu o mişcare înnebunitor de seducătoare. Cînd ajunse la încheietura picioarelor ea se încordă.

– Relaxează-te, îi murmură el la ureche.

– E uşor pentru tine s-o spui.

– A trecut mult timp pentru tine?

Ea dădu din cap.

– O să am grijă.

Buretele îşi continuă mişcarea erotică, stîrnind senzaţii de necrezut care îi puneau sîngele în mişcare. Într-un anumit loc, degetul luă locul buretelui mîngîind, mîngîind, pînă cînd îşi pierdu minţile din cauza senzaţiei. Degetele se încleştară în jurul paharului cu vin, strîns... strîns, pînă cînd crezu că i se va sparge în mînă. Cînd simţi că nu mai rezistă, spasme uriaşe de plăcere îi zguduiră trupul, îi spulberară simţurile şi o făcură să plutească. Pe măsură ce spasmele se domoliră, paharul se înclină în mîinile ei obosite şi vinul se vărsă în apă.

Căzu peste el, epuizată.

– Eşti relaxată acum? o întrebă el.

– Ca o fidea prea fiartă.

Kale rîse încet şi-i luă paharul din mînă.

– Eşti gata pentru următorul experiment?

Lipsită de vlagă la pieptul lui, ea oftă.

– Mai lasă-mă o oră sau două.

– Nu pot aştepta atîta, iubito.

– Oh, spuse ea, înţelegîndu-şi egoismul. Am

uitat că tu... tu..

– Nu-ţi face griji, avem toată noaptea la dispoziţie.

Ştergîndu-i apa de pe trup, el o uscă încet, oprindu-se să o sărute şi s-o mîngîie în vreme ce-şi făcea treaba. Pînă să termine, ea era excitată din nou. Şi el la fel.

O luă în braţe, o duse în camera sa şi o aşeză pe pat. Ea se uită la tavan şi chicoti.

– Nu ştiu dacă pot face asta cu Farrah Fawcett uitîndu-se la noi.

– Ultimul vestigiu al tinereţii mele. Uitasem că este aici. Se ridică în pat, rupse vechiul poster, îl mototoli şi îl aruncă la gunoi. Întins alături de ea, o săruta senzual şi o mîngîia pe tot corpul. Nu Farrah Fawcet este aceea pe care îmi închipui că o aşez în pat noapte de noapte. Este o nimeni în comparaţie cu tine, iar în ceea ce mă priveşte, mai degrabă prefer ceva real.

Sărutările sale deveniră din ce în ce mai febrile, iar limba sa un instrument de dulce tortură.

– Atinge-mă, îi spuse el, iar cînd ea o făcu, deveni sălbatic, ducînd-o în înălţimi în care nu crezuse că este posibil. În clipa cînd ea nu mai fu în stare să suporte tensiunea, el întinse mîna după

un pachet şi îngenunche între picioarele ei pentru a-şi pune prezervativul.

Privirea sa, atît de intensă, încît îi frigea pielea şi îi împrăştia gîndurile, trecu peste ea arzîndu-i carnea. Mîinile îi alunecaseră sub coapse pînă cînd degetele mari întîlniră centrul feminităţii.

– N-am simţit niciodată pentru o femeie ceea ce simt pentru tine. Vreau să-ţi aduc fericire şi vreau să o văd întîmplîndu-se.

Intra în ea încet şi cînd fu plină, el o mîngîie şi o dezmierdă, murmurîndu-i cuvinte de dragoste şi laude pentru corpul ei, pînă ce prinse ritmul penetrării. Picioarele ei i se încolăciseră în jurul coapselor şi se prinseră în dansul primitiv împreună. Cu privirile înlănţuite, deveniră fierbinţi şi alunecoşi, mişcîndu-se şi murmurînd, bucurîndu-se şi luptîndu-se, pînă cînd fură absorbiţi în vîrtejul furios al ciclonului şi se învîrtiră în climaxul turbulent.

Telefonul îi trezi a doua zi la ora opt.

– Spune-le să se care, mormăi Sunny, aco-

perindu-şi capul cu perna. Kale vorbi la telefon, apoi ridică perna şi o sărută pe obraz.

– Doar nu ai de gînd să dormi toată ziua, nu-i aşa?

Privind la el cu ochii cîrpiţi de somn îi spuse:

– Sigur n-am prea dormit noaptea trecută. Oricum, nu cred că sînt în stare să mă mişc. Văd că te antrenezi pentru... dădu slab din mînă, apoi o lăsă să cadă iarăşi pe pat – gimnastică italiană.

– Ce părere ai despre o baie bună?

– Aşa încep treburile, mormăi ea şi îl privi ca şi cum ar fi glumit.

– Chiar te doare, iubito?

– Hai să zicem că n-aş prea vrea să călăresc astăzi.

Kale trase cearceaful la o parte şi îi sărută fundul gol.

– Iartă-mă.

– Nu acolo mă doare.

– Pot să te sărut şi acolo.

– Kale Hoaglin, e ziua în amiaza mare.

El rîse şi o acoperi iar cu cearceaful.

– O.K., O.K., inhibata mea Rază de soare. O sărută pe umăr. Culcă-te iarăşi, mă duc să iau maşina.

– Au găsit-o deja?

– Da, nu prea departe de locul în care am mîncat. Ofiţerul care a sunat spunea că au luat-o, probabil, nişte puşti pentru o plimbare. Cei puţin este intactă. Mă duc să fac cafea şi să mă îmbrac. Dacă te scoli pînă mă întorc eu, îţi las o licoare lîngă cadă care o să te ajute.

– Ce fel de licoare? bolborosi ea adormită.

– O ceaşcă de sărutări Epsom şi o ceaşcă de bicarbonat. Înmoaie-te în ea pentru cîteva minute, apoi ieşi la aer. Face minuni.

– Se pare că ştii o mulţime de lucruri despre chestiile astea.

– Este formula pe care o folosesc pentru răul de avion. N-am încercat-o niciodată pentru altceva.

Sunny încercă să doarmă din nou, dar patul mirosea a Kale şi a dragostea care o făcuse cu el. Amintirea nopţii petrecute împreună îi aduse bujori în obraji.

Nu înţelegea cum o putea el numi inhibată după lucrurile pe care le făcuseră. Mai era şi altceva?

Moţăia, trezită periodic de zgomotele venind de la duş şi de la draperiile care fluturau. Emoţiile

i se amestecau cu bunul-simţ pînă cînd totul devenea o nebuloasă.

Experienţa sexuală, în special cea de profunzimea celei pe care o împărtăşise cu Kale, îi întorsese lumea cu susul în jos. El trezise ceva în interiorul ei de care nu fusese conştientă pînă acum. Grijile ei în privinţa unei relaţii cu el persistau, ba chiar crescuseră. Căile lor erau orientate în direcţii diferite şi nu vedea încă nici un fel de posibilitate de unire pe termen lung. Sau era oare vreo cale?

În cele din urmă se gîndi s-o lase baltă şi să se bucure de prezent. Nu conta ce o să se întîmple cu ei în viitor, ştia că n-o să mai fie niciodată la fel.

Cîteva minute după plecarea lui Kale, se tîrî în baie şi-i încercă remediul. Amestecul trebuie să-şi fi făcut efectul pentru că la puţin timp după ce se îmbrăcă şi bău o cafea, se simţi minunat.

– Astea nu sînt din piscină, nu-i aşa? întrebă Estella cînd Sunny şi Kale îi aduseră un buchet mare de trandafiri roşii.

– Mi-e teamă că acelea sînt o cauză pierdută, rîse Sunny. Omul care are grijă de piscină le-a pescuit şi le-a dus la gunoi. L-ai văzut pe Ed cel mic astăzi?

Estella rîse din toată inima.

– Bineînţeles că l-am văzut. Sora l-a adus pentru masă. Nu-i aşa că este minunat? Abia aştept să merg acasă cu el. Adică dacă mama îmi va da voie să am grijă de el. Am vorbit cu ei de dimineaţă şi mama este nerăbdătoare să-şi atingă primul nepot. Vin mîine să mă ia cu ei la San Antonio.

– Oh, Estella, spuse Sunny îmbrăţişînd-o. O să-mi fie atît de dor de tine!

– N-o să fie pentru totdeauna, colega. O să stau acolo doar cîteva săptămîni, apoi Ed o să vină acasă şi o să mă întorc la lucru. În plus, spuse Estella, privindu-l pe Kale, am sentimentul că nu vei fi singură în casa aia mare.

Sunny îşi simţi faţa în flăcări, iar Estella chicoti. Era noua lor relaţie atît de evidentă?

– Totuşi, ai să-mi lipseşti.

– Şi tu o să-mi lipseşti. Nu-mi pot dori o prietenă mai bună. Estella îi strînse mîna. Aş vrea să vă mulţumesc amîndurora pentru că aţi fost

acolo noaptea trecută. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat dacă... Aţi vrea să fiţi naşii lui Eddie?

– Aş fi onorată, colega, spuse Sunny emoţionată.

– Normal, spuse Kale sărutînd-o pe Estella pe obraz.

– Ia uite, m-am transformat într-un robinet de apă, spuse Estella ştergîndu-se la ochi. Unde mergeţi după-amiază?

– La filmul pe care l-am pierdut seara trecută. Apoi avem un interviu cu nişte Scorpioni, răspunse Sunny.

– Avem un interviu, adăugă Kale.

– Scorpioni?

– Membrii unei alte bande. Kale insistă să mă însoţească.

După încă cîteva minute de conversaţie, îi spuseră la revedere Estellei şi se duseră la cinematograf pentru a vedea o comedie de aventuri care era foarte apreciată.

În timp ce aşteptau la rînd, Sunny observă cîteva persoane uitîndu-se la ei – la Kale mai ales. Era obişnuită ca lumea să o recunoască, aşa că zîmbea şi dădea din cap, dar cînd o roşcată foarte arătoasă îi făcu cu ochiul, îşi dădu ochii peste

cap şi făcu un gest apreciativ în dreptul pieptului, Sunny îşi muşcă limba pentru a nu zîmbi. Simţi o senzaţie imensă de mîndrie. Într-adevăr, arăta foarte bine în hainele sale uzuale – pantaloni kaki şi cămaşă de culoare roz, cu mînecile suflecate peste braţele sale musculoase. Farmecul său îl înconjura ca o aură palpabilă, iar ea era la fel de susceptibilă precum şi restul mulţimii. Poate mai mult. Era încîntată să vadă că era singura persoană care îl interesa.

La bar, comandară răcoritoare şi o cutie uriaşă cu floricele. Sunny insistă că nici o vizionare nu era completă fără o cutie de Junior Mints. Kale rîse şi cumpără două.

Încărcaţi cu cumpărăturile lor, găsiră un loc liniştit în sala micuţă de cinema, una dintre cele şase din complexul de distracţii. Îşi dădură unul celuilalt floricele din cutie şi bomboane, sîcîindu-se cu buzele, cu dinţii, cu degetele înlănţuite încă pline de grăsime şi rîseră mai tare decît ceilalţi la scenele comice din film. Sunny rîdea cu uşurinţă. Nu se simţise niciodată atît de plină de viaţă, cu emoţiile atît de aproape de suprafaţă. Totul părea mărit. Şi minunat.

Cînd filmul se apropie de sfîrşit, Kale se în-

toarse spre ea, zîmbi şi o sărută scurt.

– Mare păcat că nu au balcoane, îi spuse el la ureche. Am fi putut merge sus să ne giugiulim.

– După cum te ia pe tine apa, cred că patronul ne-ar fi aruncat în stradă, chicoti ea.

– Pe cine îl ia apa? Tu eşti cea care face zgomotele alea nostime.

– Kale!

– Sînt nişte zgomote minunate şi sexy, rîse el. Ce-ar fi să mergem acasă şi să mai experimentăm puţin? Îi puse o mînă pe coapsă şi degetele sale alunecară uşor în sus. Aş vrea să...

Vorbele pe care i le şopti la ureche îi stîrniră un val de căldură în tot trupul. Aproape că alunecă de pe scaun. Cînd se aprinseră luminile rămase încremenită. Îi luă mîna şi i-o împinse.

– Kale, sîntem în public.

– Şi complet singuri.

Sunny privi în jur, mulţumită că sala se golise. Oricum, revenindu-şi, se ridică în picioare şi-şi scutură resturile de floricele de pe haine.

– Ai uitat că avem o întîlnire în mai puţin de o oră?

– A, da. Scorpionii. Hai să mergem la post să luăm nişte echipament video. În caz că tinerii

noştrii punck-eri sînt de acord să fie filmaţi, economisim timp cu o altă întîlnire.

Merseră cu maşina către partea de nord a portului, unde tancurile petroliere şi cargourile intră în drumul lor spre rafinăriile sau docurile înşirate de-a lungul apei. Tancuri petroliere imense pentru depozitare, elevatoare de cereale şi depozite acopereau locurile care înconjurau canalul. În mod obişnuit, portul era plin de viaţă, dar fiind sîmbătă după-amiaza, cîteva minute după ora cinci, zona era aproape pustie.

O luară pe strada portului şi dădură peste gropi şi camioane pînă cînd ajunseră în zona depozitelor unde trebuiau să-i întîlnească pe Scorpioni. Observînd clădirile în paragină şi absenţa oricărei fiinţe, Sunny fu bucuroasă că el a insistat să o însoţească la întîlnirea cu B.J. Johnson şi amicul său. Kale parcă maşina aproape de locul stabilit şi coborîră.

– De ce te-ai hotărît să alegi zona asta? o întrebă el.

– Pentru că B.J. Johnson n-ar fi fost de acord să vină la bar, la...

– Marriot, cum ai fi vrut tu, răspunse ea cu sarcasm.

– Nu-mi place, nu-mi place deloc. Aşteaptă în maşină cu uşile încuiate. Vorbesc eu cu el.

– Cinstit vorbind, Kale, spuse ea dîndu-şi ochii peste cap, eşti cîteodată aşa de pisălog. Mă descurc singură. La urma urmei este ziuă şi o să ne aflăm la loc deschis. Ce se poate întîmpla?

– Destule. Mormăi, scoase o haină din portbagaj şi o puse pe el.

– Nu-i cam cald pentru haină? întrebă Sunny.

El dădu din umeri.

– O îmbrac cînd am treabă. Buzunarele sînt la îndemînă pentru scula mea. Scoase ceva din portbagaj şi-l băgă repede într-unul din buzunarele laterale adînci. Ochii lui Sunny se măriră.

– A fost un... pistol?

– Da.

– Dar, Kale, sînt doar nişte copii. Adolescenţi.

– Cît de bine îi cunoşti tu pe aceşti copii?

– Nu-i cunosc pe toţi, dar B.J. mi s-a părut destul de drăguţ la telefon. Este nepotul vecinului unuia dintre inginerii de la noi de la post.

– Sunny, dragostea mea, eşti tare naivă. Iau pistolul. Nu am de gînd să-l folosesc, dar am învăţat să fiu pregătit. Trînti capacul portbagajului. O să las echipamentul video aici şi o să mă întorc după el dacă o să avem nevoie.

– Simt un miros ciudat. Ea mirosi aerul. Miroşi ceva? întrebă Sunny în vreme ce parcurgeau distanţa scurtă pînă la locul de întîlnire.

Kale mirosi şi el.

– Doar mirosul obişnuit de port. De ce?

– Nimic, poate este doar anticiparea interviului cea care îmi face nasul să freamăte, rîse ea şi dădu din umeri.

Îi zîmbi cu indulgenţă, o strînse lîngă el şi-i atinse nasul.

– E ca senzaţiile în ureche pe care le ai cînd se schimbă vremea?

– Cam aşa ceva. Dar mie nu numai urechea îmi dă semne despre vreme. Uneori degetele de la picioare sau şira spinării. Şi am cele mai ciudate senzaţii chiar aici, spuse ea trecîndu-şi mîna peste abdomen, cînd un uragan...

– Stai puţin. Vorbeşti serios despre nasul tău? se opri el şi o privi încruntat.

– Sigur. Este nasul meu pentru ştiri. Cred că

toţi reporterii buni îl au. Tu nu? Încerca să pară serioasă, dar jocul evident de emoţii de pe faţa lui, de la uşoara consternare la neîncrederea totală o făcu să chicotească.

– Mă tragi de picior, spuse el relaxat.

– Nu. Ea se frecă brusc sub nas cu degetul. O mînca al dracului. Eşti sigur că nu miroşi ceva?

– Un şobolan, poate, îşi ridică el o sprînceană către ea.

– Oh, priveşte! Mari şi musculoşi, cu gîturile mai groase decît traversele de cale ferată se îndreptau către ei. Erau îmbrăcaţi cu ceea ce părea să fie o uniformă: blugi lăsaţi şi tricouri roşii, cu un scorpion imprimat pe piept. Unul dintre ei purta un aparat de radio la brîu şi căşti şi pocnea din degete în ritmul pe care numai el era în stare să-l audă. Amîndoi mergeau ţanţoş, cu capetele împodobite cu tunsori ciudate, bălăngănindu-se ca ale cîinilor onoraţi cu premii la carnaval.

Cel cu căşti o privi pe Sunny din cap pînă la picioare.

– Tu eşti cea de la televizor. Eşti rea.

– Rea? se simţi ea jignită.

– Da, rea. Asta înseamnă bună.

– Oh, rea în felul ăsta. Mulţumesc. Tu eşti B.J.?

– Chiar eu. Se uită la Kale. Cine-i papiţoiul ăsta?

– E ajutorul meu, spuse ea muşcîndu-şi buza inferioară pentru a nu rîde.

– Ăsta e Jeffery. Noi îi spunem *Cîrlig de măcelărie.* B.J. se întoarse către însoţitorul său care încă mai trosnea din degete şi-l lovi peste piept. Spune bună ziua doamnei, *Cîrlig de măcelărie.*

– Salut, spuse el scurt şi-şi înclină capul.

– *Cîrlig de măcelărie* nu vorbeşte prea mult, spuse B.J. şi o să trebuiască să-l iertaţi. Nu prea are nici maniere.

În vreme ce Kale îi privea pe cei doi cu un chip ca de piatră, Sunny le explică pe scurt reportajul pe care îl făcea, şi îi întrebă dacă sînt de acord să dea un interviu în faţa camerei de luat vederi.

– O să vă acoperim feţele şi o să vă deformăm vocile înainte de a transmite emisiunea.

B.J. îl luă deoparte pe *Cîrlig de măcelărie* să se sfătuiască. Sunny mirosi iarăşi aerul.

– Kale sînt sigură că simt ceva arzînd. Acolo.

Imediat ea îi indică un depozit la o jumătate de bloc depărtare, cu ferestrele din faţă deschise, iar focul şi fumul năvălind afară.

Fără o vorbă, Sunny şi Kale se repeziră spre

maşină, instinctul de reporter luîndu-le-o înainte. Imediat ce portbagajul fu deschis, Sunny luă telefonul celular portabil şi formă numărul de urgenţă. Kale luă camera şi alergă spre clădire, în timp ce relata incidentul.

Sunny luă un microfon şi bateriile portabile şi-l urmă. Cînd îl ajunse pe B.J. şi pe *Cîrlig de măcelărie,* îi întinse telefonul lui B.J.

– Formează-mi, te rog, numărul de la post. Cinci, cinci, cinci, treisprezece, zero, zero. Îndreptă microfonul spre *Cîrlig de măcelărie*. Ţine asta. Veniţi încoace, băieţi.

– Tina? Sunny. Kale şi cu mine sîntem de faţă la un incendiu în zona portului. E unul mare. Trimite imediat o echipă mobilă şi un echipaj. Programează un reportaj live pentru ora şase. Îi dădu indicaţii Tinei, apoi îi întinse telefonul lui B.J. Ţine-te de asta. Luă apoi microfonul de la *Cîrlig de măcelărie.*

– Pot s-o sun pe mama cu chestia asta? întrebă B.J.

– Sună pe cine vrei, îi strigă Sunny peste umăr. Voi, băieţi, arătaţi-ne drumul şi încercaţi să ţineţi lumea deoparte.

Cînd ea îl ajunse, Kale filma.

– Se întinde repede, ţipă el. O serie de explozii în interiorul depozitului sparse şi alte ferestre şi aruncă limbi lungi de foc în aer, răspîndind scîntei aprinse şi fum acru, negru şi înecăcios.

– Dumnezeu ştie ce o fi depozitat aici. Mai bine vă daţi înapoi.

– Pe dracu' mă dau.

– Sunny, la dracu'! Locul ăsta este periculos. Dă-te la o parte.

– Las-o baltă, Hoaglin. Pune camera aia pe mine şi ţine-o bine.

Îşi conectă microfonul şi păşi în faţa camerei. Cu sirenele urlînd ca fundal şi cu învălmăşeala de flăcări şi fum amestecate, relată:

– Sînt Sunny Larkin, KRIP, care relatează de la locul unui incendiu care a început acum cîteva clipe, în acest depozit din zona portului. După cum puteţi vedea sînt tancuri de depozitare a produselor petroliere la o mică distanţă de flăcări, iar pompierii sînt pe drum în acest moment.

Se dădură la o parte cînd camioanele şi pompierii începură să se reverse în zonă. Asistaţi de echipajul mobil care sosi puţin mai tîrziu, ei continuară să filmeze, strîngînd imagini de la faţa locului pentru emisiunea de ştiri şi relatînd, pînă

cînd dezastrul incendiului fu stins, cîteva ore mai tîrziu.

Mirosul caustic de ars, resturi arzînde şi mirosul pregnant de cenuşă udă plutea în aer cînd Sunny şi Kale se îndreptară spre maşină. Amîndoi erau transpiraţi şi mînjiţi de funingine.

– Obosită? întrebă Kale.

– Sînt terminată.

– Ai făcut o treabă bună. Mulţumesc lui Dumnezeu că am reuşit să anunţăm incendiul la timp. Dacă flăcările s-ar fi răspîndit necontrolate spre tancurile de petrol, am fi avut în mînă un adevărat dezastru. Cînd ajunseră la maşină, B.J. şi *Cîrlig de măcelărie* se sprijineau de bara Cadillac-ului.

– Omule, a fost ceva, nu glumă. B.J. întrebă: O să apărem la TV?

– Cred că Kale v-a filmat îndrumînd camioanele, rîse Sunny.

– Nemaipomenit. Un zîmbet larg îi lumină faţa. Omule, ai văzut toate camioanele alea? Şi pe toţi papiţoii ăia alergînd cu furtune şi chestii. Erau răăăi. Eu şi *Cîrlig de măcelărie* ne-am hotărît să ne facem pompieri. Îi dădu un cot prietenului său.

– Nu-i aşa, *Cîrlig de măcelărie?* Acesta le zîmbi prosteşte.

După ce Kale aşează echipamentul în portbagaj, B.J. îi înmînă telefonul.

– Tot mai vreţi să ne luaţi un interviu?

– Bineînţeles, spuse Sunny, dar nu s-ar putea s-o facem altă dată? Sînt terminată.

– Nu, scumpo. Îmi place chestia asta cu TV. Nu crezi că eu şi cu *Cîrlig de măcelărie* am putea să venim la post într-o zi să-l vizităm?

– Ce părere aveţi despre o după-amiază săptămîna asta? Vă arăt eu totul şi putem face interviul într-un studio.

Stabiliră o dată, apoi spuseră la revedere băieţilor şi se îndreptară către casă. Sunny era gata să se spele de murdăria şi de funinginea incendiului cînd deodată descoperi că este moartă de foame.

– Aş face o baie, dar mi-aş vinde sufletul pentru un sandviş cu brînză, îi spuse ea lui Kale.

El îi zîmbi.

– Cred că pot să găsesc unul la un preţ mai scăzut. Cred că aş lua şi eu cîteva şi o bere. Este aproape miezul nopţii şi am sărit peste cină. Floricelele nu ţin atîta.

Găsiră un mic restaurant încă deschis unde li se pregăti mîncarea şi îşi spălară mîinile doar atît

cît să poată mînca.

Cînd se aşezară la măsuţa scrijelită, Sunny se întinse peste aceasta şi îl întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că arăt atît de îngrozitor? M-am speriat cînd m-am uitat în oglindă. Arăt de parcă aş fi cărat cărbuni.

– Nu arăţi îngrozitor, arăţi ca un bun reporter care doar ce a terminat de făcut o treabă a dracului de bună.

– Noi am făcut o treabă a dracului de bună, nu-i aşa? Facem o echipă bună.

– O echipă a dracului de bună. Îi prinse mîna peste masă. Şi în alte privinţe decît ştirile.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, mîncarea le fu adusă la masă, de un bărbat cu ochii cîrpiţi, cu un şorţ pătat şi a cărui înfăţişare era doar puţin mai bună decît a amărîţilor care bîntuie pe lîngă City Hall. Uitîndu-se la el, se cam îndoiau de calitatea mîncării, dar cînd luă prima înghiţitură din sandişul zemos, oftă.

– E un extaz.

– Exact la fel ai spus despre mine în primele ore ale dimineţii. E mai bun un sandviş decît timpul petrecut cu mine?

Ea rîse şi aruncă în el cu un cartof prăjit.

El îl prinse şi şi-l băgă în gură.

Cît timp mîncară, Kale păru neobişnuit de tăcut. Poate era pur şi simplu înfometat, dar, judecînd după expresia sa distrată, Sunny realiză că era vorba de ceva mai mult.

– Te frămîntă ceva? întrebă ea. Aproape că-ţi văd roţile învîrtindu-se în cap.

– Mă gîndesc la foc. Nu ţi se pare ciudat că a început cînd a început?

– Cred că toate incendiile încep la un moment dat, dădu ea din umeri. Noroc să am fost acolo.

– Noroc? Nu ştiu. Eu nu prea înghit atîtea coincidenţe. Coincidenţele mă fac suspicios.

– Ce insinuezi?

– Mă îndoiesc că poate fi dovedit, dar nu aş fi surprins să aflu că golanii au dat foc doar pentru spectacol şi să se ridice în ochii noştri.

– Crezi că sînt piromani? întrebă ea şocată de sugestia lui. Oh, Kale eşti un cinic. Aceşti băieţi mi s-au părut normali – puţin cam plini de ei şi de hormoni masculini, dar în fond, puşti ca oricare alţii. S-ar putea să facă cîteva răutăţi, dar nu mi-i pot imagina făcînd ceva atît de distrugător doar de distracţie.

– Mici răutăţi? Oh, iubito, tu eşti o adevărată

Pollyana. Nu te lăsa dusă – puştii ăştia sînt huligani. N-ai fost atentă la propriile tale cercetări? N-ai înţeles în ce fel de lucruri sînt implicate bandele?

– Dar au fost foarte politicoşi cu mine. Sînt sigură că toate lucrurile astea sînt exagerate. Sînt doar puşti rău orientaţi. N-ai făcut şi tu ceva prostesc cînd ai fost tînăr – să furi un pepene de pe tarlaua unui fermier, sau să îmbraci casa cuiva în hîrtie igienică? Nu fi aşa de mizantrop.

Kale îi zîmbi lui Sunny, încolăcită în jurul lui, dormind dusă, o imagine a inocenţei. Se fure pepeni şi să îmbrace casa în hîrtie igienică. Aducîndu-şi aminte de cuvintele ei dădu din cap. Ar paria ultimul său dolar că Scorpionii şi Tarantulas se ocupau cu droguri şi furturi şi zeci de alte lucruri rele. Cu ochelarii aceia roşii pe care îi purta nu prea avea idee despre lumea reală – care era exact la fel. Lui Kale îi era groază să se gîndească că gunoaiele vieţii ar putea s-o murdărească, să-i întineze înduioşătoarea ei compasiune şi optimis-

mul strălucitor.

Poate el era un mizantrop, dar, din experienţe amare, învăţase să nu aibă încredere în natura umană. Se murdărise în canalele subterane ale lumii, înfruntase lucruri care i-ar fi şocat sufletul sensibil. Ar fi mutat raiul pe pământ să-i păstreze scînteia inocentă în ochi, să o oprească să aibă de-a face cu ororile şi atrocităţile care îi pîndeau credulitatea.

Îi sărută nasul mîzgălit de funingine.

– Sîntem acasă.

Ochii ei mari clipiră.

– Cred că am aţipit. Căscă.

– Hai, iubito. Vino înăuntru. Eşti epuizată. Vrei să te iau în braţe?

– Pot să merg, dădu ea din cap.

Dar abia se mişca în vreme ce el o ajuta să urce scările spre baia care lega camerele lor. Îl durea s-o vadă atît de obosită. Era o fiinţă atît de delicată şi de preţioasă, încît merita să fie protejată şi cocoloşită. Ceva din ea îl făcea să fie în stare să omoare balauri şi să o transporte pe o pernă de mătase, o atitudine complet nouă pentru el.

Dădu drumul duşului şi potrivi temperatura

apei. Cînd se întoarse, ea se sprijinea de chiuvetă, cu mîinile ţinîndu-şi poalele flanelului, cu o privire distrată pe faţă ca şi cînd ar fi uitat ce are de făcut.

Kale rîse şi începu s-o dezbrace. Cînd ajunse cu pantalonii şi desuurile la glezne, îi spuse:

– Cred că o să trebuiască să mă ajuţi cumva, iubito. Păşeşte. Aşa.

Se dezbrăcă repede de propriile haine murdare şi o duse sub duş unde o spălă peste tot şi îi şamponă părul.

– Mmmm, murmură ea cînd el îi masă pielea capului. E minunat. Aş vrea să-ţi fac şi eu la fel, dar nu ştiu dacă sînt în stare. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine, dar sînt doborîtă. Cred că berea e de vină.

– Nu-i de mirare. N-ai prea dormit noaptea trecută şi ai avut nişte zile cam grele.

– Şi tu la fel.

– Eu sînt obişnuit şi nu am nevoie de prea mult somn.

El se spălă pe corp cît de repede fu în stare, pe păr, şi se şterse, apoi o şterse pe Sunny. Stătea ca un copil adormit cît el o frecă energic cu prosopul.

O ridică în braţe, iar cînd ea îi prinse pe după gît şi îşi lăsă capul pe umărul lui, inima îi tresări de o emoţie atît de puternică, încît crezu că va exploda ca un balon prea plin cu apă.

O băgă sub aşternuturile patului său şi se urcă şi el, trăgînd-o aproape.

– Kale?

– Mmmm?

– N-am cămaşa de noapte pe mine.

– Nu-ţi face griji, iubito. O să te încălzesc eu. O sărută pe frunte şi pe pleoapele cu vene delicate.

– Kale?

– Mmm.

– Nu cred că sînt în stare... ştii.

– Există întotdeauna un mîine, rîse el.

– Da. Oftă şi se trase mai aproape, punîndu-şi capul pe umărul lui, iar mîinile mici pe pieptul lui. O s-o fac mîine.

Inima lui aproape trecu prin tavan de dragoste pentru ea. El îi şopti, dar ea era adormită.

Deja se legase de ea mai mult decît ar fi trebuit. Dacă avea puţină minte, şi-ar împacheta lucrurile şi ar pleca peste mări şi ţări înainte ca lucrurile să-i scape şi mai mult de sub control. El nu era omul potrivit pentru cineva ca Sunny şi nu

voia s-o vadă rănită. Corespondenţii de ştiri externe aveau experienţe mizerabile în privinţa relaţiilor sentimentale. Mulţi dintre tipii pe care-i ştia şi care lucraseră în domeniu o perioadă, divorţaseră de două sau de trei ori. Soţiile şi sau iubitele se plictiseau repede de bărbaţi care erau mereu plecaţi pentru un nou reportaj, de parteneri care flirtau în mod constant cu pericolul şi deveneau obosite de experienţele lor.

Un gard cu pari albi şi turtă dulce în cuptor nu erau pentru el şi Sunny. Venirea lui în Corpus Cristi şi întîlnirea cu Sunny erau ca şi cum ar fi căzut în Brigadoon, o perioadă de vis şi un loc care a prins viaţă pentru puţin timp, apoi a dispărut. Îşi alesese drumul cu mult timp în urmă. În cîteva săptămîni va fi plecat.

Capitolul 8

– Hulon, de ce stăm noi acum afară? întrebă Sunny. Am fost prezentator la ştiri vreme de două săptămîni – şi am făcut o treabă destul de bună, dacă ar fi după mine. Nici măcar o dată n-a trebuit să apari în faţa camerei, aşa că nu acesta poate fi motivul.

Cu un vînt tăricel bătînd dinspre golf, pervazul de la etajul patru nu era un loc prea plăcut. Părul îi era răvăşit în toate părţile şi trebuia să se chinuiască să-şi ţină fusta care s-ar fi umflat ca a lui

Mary Poppins şi ar fi aruncat-o peste vîrful clădirii. Ar fi fost tare supărată pe Hulon dacă acesta n-ar fi arătat atît de răvăşit.

– Nu ştii, nu-i aşa? întrebă Hulon.

– Ce să ştiu?

– Postul primeşte reclamaţii – o groază de scrisori şi telefoane. Toate despre tine. Telespectatorii sînt iritaţi, în special pentru ce s-a întîmplat la sfîrşitul de săptămînă. Centrala s-a blocat astăzi. Chiar şi primarul.

Sunny simţi cum păleşte.

– Am crezut că lucrurile merg bine. Toată lumea m-a felicitat.

– Nu, nu, nu e vorba de prezentarea ta. Aprecierea este pozitivă. Ai făcut o treabă bună, în mod sigur mai bună decît mine. Poate mai bună decît oricare prezentator pe care l-am avut. Nu, lumea se plînge de buletinele meteo. Se plînge vehement.

– E prima oară cînd aud asta. Roland s-a descurcat destul de bine. Bineînţeles prognozele au fost greşite de cîteva ori, dar... spuse ea surprinsă.

– De patru ori în două săptămîni, inclusiv prognoza de vineri seara pentru sfîrşitul de săptămînă.

După cum bine ştii, în loc să fie vreme frumoasă, aşa cum a spus el, a plouat toată ziua sîmbătă şi duminică. Ieşirile de familie planificate au fost stricate, turneul de golf de la club a fost un dezastru, iar fiica primarului s-a încuiat în cameră şi a plîns toată ziua pentru că petrecerea de nuntă din grădină a fost o spălătorie. Toată lumea este furioasă pe Roland. Vor să prezinţi iarăşi tu timpul probabil.

Hulon arăta ca şi cum ar fi fost gata să plîngă.

– Telespectatorii cred că tu îi poţi preveni şi îşi pot face planuri. Doar ce am venit de la o şedinţă cu Foster şi Kale. Clienţii noştri cu reclame ameninţă să-şi retragă conturile. Proprietarii trebuie să facă ceva.

O senzaţie teribilă o cuprinse pe Sunny cînd înţelese de ce se urcase Hulon pe pervaz. Ceea ce nu fusese spus, dar ea înţelesese, era că, Kale şi Foster aveau de gînd să-l repună pe Hulon în funcţia de prezentator şi s-o schimbe pe ea iarăşi la prezentarea buletinului meteo. Întreaga situaţie îi forma un nod de dezamăgire ce îi stătea în stomac ca o greutate mare şi neagră.

– Şi Roland Cantu va fi dezamăgit. Fusese foarte bucuros de promovarea sa. Şi, cu diploma

sa în meteorologie, el era mult mai calificat decît Sunny, care urmase doar cîteva cursuri de meteorologie la facultate. Le urmase doar dintr-o curiozitate logică şi ca o alternativă la biologie şi tăiatul broaştelor.

Ar fi vrut să plîngă o dată cu Hulon. Trebuia ea, din cauza acestei însuşiri pe care bunica sa o numise un dar, să fie legată de buletinele meteo pentru totdeauna?

Disperarea o sugrumă. Privi peste port şi se simţi ca una din bărcile cu pînze legate acolo cu parîmele strînse, dornice să se elibereze şi să zboare o dată cu vîntul. Dar nu era ea aceea care să fugă de greu.

Iritarea începu să facă loc disperării. De ce nu-i amintise Kale despre problemă? Nu se punea problema că n-a întîlnit-o. Cu excepţia celor cîteva ore în care munca îi separa, petrecuseră fiecare clipă din ultimele două săptămîni împreună. O ajutase să filmeze şi să editeze interviurile sale speciale cu bandele. Au rîs împreună, s-au jucat împreună, au mîncat împreună, au făcut dragoste la nesfîrşit şi au vorbit despre tot ce există sub soare – cu excepţia faptului că s-ar putea să-i tragă covorul fermecat de sub ea.

La dracu' cu ascunzişurile lui.

Tocmai cînd cariera ei intrase pe făgaş, mişcîndu-se în direcţia pe care şi-o imaginase, el avea de gînd să-i pună o piedică. Iritarea se transformase în furie.

– Bine, mai vedem noi, domnule Kale Hoaglin.

Ochii i se îngustară, buzele i se strînseră, aproape că-i ieşi abur pe urechi; se căţără pe pervaz către fereastră.

– Bagă-ţi fundul înăuntru, Hulon Eubanks, îi strigă ea peste umăr, şi nu te mai văicări atîta. Nu ne dăm bătuţi fără luptă.

Coborî, trecu de secretara care lucra atît pentru Foster cît şi pentru Kale şi bătu în uşa lui Kale atît de tare, încît aproape îşi juli pielea de pe degete. Avea de gînd să-i spună un lucru sau două – în gura mare.

– Nu este înăuntru, spuse secretara. Dumnealui şi domnul Dunn abia au plecat la o cină de afaceri.

– La dracu', am uitat că vorbea de clubul Rotary din Robstown în seara asta.

Dezumflată, Sunny urcă iarăşi scările să se pregătească pentru ştirile de la ora şase. Nu conta cît de mizerabil se simţea, trebuia să se

pregătească pentru camera de luat vederi.

După emisiune, dezamăgirea o cuprinse iarăşi şi chiar o senzaţie de singurătate. Cît de mult îi simţea lipsa Estellei, cu care să vorbească. Se gîndea s-o sune pe prietena ei ia părinţii acesteia în San Antonio, cînd Hulon intră înăuntru ca un cîine orfan. O bătu pe spate şi-i spuse:

– Poate o să găsim o cale să rezolvăm lucrurile. Nu vrei să iei masa cu mine?

– Nu te aşteaptă soţia?

– Nu, în seara asta este la ora de ceramică şi nu prea am chef să fiu singur.

– Cunosc senzaţia.

Sunny îşi luă poşeta şi merseră pe jos pînă la Water Street Market, unde mîncară crabi cu coajă moale, la unul dintre restaurante. Îşi permise şi luxul unui desert – o prăjitură uriaşă, cu arahide, acoperită cu multă îngheţată. Era mai bine decît un alt pahar cu vin şi infinit mai liniştitor.

Lingînd ultimele urme de îngheţată din linguriţă, îi veni o idee.

– Hulon, mie mi se pare că nu abordăm această problemă în mod creativ.

– Ce vrei să spui?

– Exact, de ce anume se plîng telespectatorii?

– Că nu mai prezinţi tu vremea.

– Nu. Vreau să spun în mod special.

– În mod special, de vreme.

– Aşa. Cred că ştiu cum o să împuşc doi iepuri dintr-o dată. Vrei să încercăm ceva la ştirile de la ora zece? Kale şi Foster nu sînt prin preajmă să ne spună că nu avem voie. Şi, la urma urmei, tu eşti director de ştiri.

La ora zece şi douăzeci şi cinci, Roland Cantu spuse:

– Aceasta este prognoza meteo de mîine, conform Serviciului Naţional Meteo. Să vedem ce spune Sunny despre asta. Sunny?

– Mulţumesc, Roland, spuse ea zîmbind către cameră. Sunny spune că sînt de acord cu prognoza sută la sută. Dar depresiunea tropicală care se formează în largul coastelor vestice ale Africii, lîngă insulele Capului Verde, s-ar putea să-şi facă apariţia în următoarele cîteva zile. Făcu o mică ghicitoare pentru ultimul reportaj de ştiri, apoi dădu reclame.

După pauză, Sunny se lansă într-o problemă scurtă de interes uman care ocupa ultimul interval de timp, apoi termină.

Hulon alergă rîzînd şi bătînd din palme.

– Minunat.

Sunny rîse şi se lăsă pe spate în scaunul său confortabil.

– Cred că va merge, Roland, tu ce crezi?

– Îmi place. Mi se pare că o să stîrnim interesul telespectatorilor chiar atunci cînd n-o să fim de acord.

– Adevărat, spuse Hulon. Putem crea un fel de rivalitate prietenească. Ideea are tot felul de posibilităţi. Hulon îşi muşcă buza. Sper ca şi proprietarii să fie de acord.

– Nu lua în seamă micile chestii, spuse Sunny, am şi eu ceva influenţă.

Cîteva minute mai tîrziu, în vreme ce îşi aduna lucrurile de pe birou, sună telefonul.

– Alo.

– Doamna de la meteo?

– Rico?

– Nu spun. Vrei să filmezi ceva la un mare tărăboi? Atunci să fii la cimitirul vechi, Bayview, la ora opt. Clic.

– Alo. Alo. Trînti telefonul neputincioasă. La dracu'.

Ştia din cercetările pe care le făcuse că *tărăboi* însemna atunci cînd două bande se confruntau, deseori cu rezultate foarte serioase. Era o înşelătorie? Făcea cineva o glumă, sau totul era adevărat? Să cheme poliţia? Ezită să trimită poliţia aiurea.

Cel puţin putea verifica. Îşi notă ora şi ar fi vrut ca şi Kale să fie de faţă. Carlos. Locuia pe drumul spre cimitir. Formă repede numărul său.

– Carlos? Sunny. S-ar putea să am un reportaj fierbinte şi am nevoie de tine. Iau un microbuz şi ne întîlnim în zece minute. E de ajuns?

– O să te aştept la curbă.

Închise telefonul şi încercă să gîndească. Îi promisese lui Kale că nu va merge la nici un interviu cu vreo bandă fără el. Bineînţeles, acesta nu era un interviu, dar era sigură că nu-i va aprecia argumentaţia. Putea să se întoarcă în oraş din clipă în clipă, dar la dracu', nu era acum, şi asta nu aşteaptă. Nu îşi putea aduce aminte numărul de telefon din maşina sa, aşa că făcu următorul lucru bun. Lăsă un mesaj pentru el la poşta vorbită a postului, apoi o zbughi pe uşă.

Telefonul de pe biroul ei sună, dar ea nu mai avu timp să răspundă.

Cînd Sunny nu răspunse după al şaselea apel, Kale închise telefonul şi lovi cu pumnul volanul. La dracu'!

– *Probleme? întrebă Foster.*

– Speram să o pot prinde pe Sunny înainte de a pleca. Trebuie să-i spun noutatea cu mutarea ei din nou la meteo înainte de a afla de la altcineva. Poţi să-mi spui găină, dar aş prefera s-o fac într-un loc public. Aveam de gînd să-ţi propun să ne oprim la *Far* să bem ceva.

– Crezi că va fi furioasă?

Kale rîse nervos.

– Asta este constatarea anului. Va întoarce iadul cu susul în jos. Am amînat s-o anunţ cît timp am căutat o altă alternativă, dar, de vreme ce nu am găsit altceva, nu am de ales. Îi spuse apoi vărului său: Crezi că te pot convinge pe tine s-o anunţi, ce zici?

Foster rîse.

– Nu conta pe mine. Ştii cît de mult urăsc chestiile astea. Am răguşit. De ce crezi că ţi-am dat un S.O.S. să vii la Corpus şi să punem pe picioare postul? Tu te pricepi mai bine. Cînd Foster coborî din maşină, Kale încercă să telefoneze acasă, dar nu obţinu un răspuns nici de acolo. Unde era? Telefonă la poşta vorbită. Al doilea mesaj era de la Sunny, nişte informaţii grăbite cum că ea şi Carlos merg să verifice activităţile bandelor la cimitirul vechi, Bayview, pe West Broadway, la ora opt. O gheară de gheaţă îi trecu pe şira spinării. Era la douăzeci de minute distanţă. Înjurînd, demară în trombă, cu pneurile scîrţîind, lăsînd o dîră neagră pe asfalt.

Carlos şi Sunny, cu echipamentul lor şi cu un telefon celular, stăteau ghemuiţi în umbra unui mormînt înalt şi învechit, cu un înger în vîrf. Nasul îngerului lipsea, iar o aripă se dusese.

– Vezi pe cineva? şopti Sunny privind peste piciorul îngerului, în întuneric. Lumina de pe stradă, care dădea culorii pielii lui Carlos o nuanţă

palidă, făcea o slabă încercare de a îndepărta întunericul, dar reuşea mai degrabă să facă umbră nămoloasă.

– Nici măcar un suflet – scuză-mi gluma. Locul ăsta este pustiu.

Se auzea doar zgomotul traficului de pe şoseaua interstatală şi ţipetele unei lupte între pisici.

– Ai filmul potrivit în cameră? îl întrebă ea.

– Ţi-am spus-o şi ultima oară cînd m-ai întrebat. Tu eşti sigură că n-ar trebui să chemăm poliţia?

– Şi ce să le spunem? Ai văzut ceva care să merite a fi anunţat? Dacă cel care a sunat era Rico şi ne-a jucat o festă, am eu grijă de el.

Se auziră zgomote de portiere de maşini trîntite. Sunny îşi scoase nasul peste marginea mormîntului.

– Şşşş, vine cineva.

Văzu în jur de doisprezece băieţi intrînd în linişte în cimitir şi adunîndu-se cam la douăzeci de metri. Carlos o atinse uşor cu cotul şi-i arătă spre partea dreaptă de unde se apropia alt grup. Cînd văzu scînteierea unui cuţit într-o mînă, înghiţi în sec şi-l trase pe Carlos la pămînt.

– Trebuie să chemăm poliţia, îi şopti ea încet la ureche.

El îşi puse degetul la buze şi dădu din cap.

Se auzi o împuşcătură şi iadul se dezlănţui.

Chircită în spatele mormîntului, Sunny încercă să formeze 911, dar mîinile îi tremurau atît de tare, încît atingea mereu greşit numerele. În cele din urmă reuşi să formeze numărul şi să explice situaţia. În clipa cînd închise, auzi zgomotul puternic al sirenelor poliţiei.

– Ce repede, spuse ea privind maşinile venind din toate direcţiile. Cu refelectoare care luminau zona, ofiţerii de poliţie se năpustiră în aglomeraţie, iar Carlos începu să filmeze. Un Cadillac alb, decapotabil, opri cu zgomot, iar Kale coborî şi alergă către ei.

O apucă pe Sunny de umeri, îngrozit, o privi şi o întrebă.

– Eşti teafără?

– Bineînţeles, spuse ea veselă. Avem o chestie trăsnet pentru programul special.

– Ar trebui să te duc acasă şi să-ţi trag o bătaie.

Sprîncenele ei se înălţară.

– Tu şi mai care armată?

Se smulse din mîna lui şi se întoarse spre învălmăşeala care se mai domolise, acum cînd poliţia pusese stăpînire pe membrii bandelor îmbrăcaţi în roşu şi verde.

– Oh, priveşte Kale, spuse ea trăgîndu-l de mînecă. Ăla parcă ar fi *Cîrlig de măcelărie*. Şi cred că celălalt este B.J., întins pe maşina poliţiei. Vino, hai să filmăm asta.

Sunny stătea ghemuită pe canapea, cu un păhărel de brandy în mînă. Kale, arătînd feroce, ca un luptător de sîmbătă seara, stătea pe marginea unui scaun în faţa ei, în mînă cu un pahar, care, cu doar cîteva clipe mai înainte fusese plin cu scotch.

– Ce te-a apucat să faci o cascadorie prostească ca asta? mormăi el. Dacă n-aş fi chemat poliţia, ai fi fost într-un mare rahat.

– Oh, de asta au venit atît de repede, spuse ea. Nu trebuia să-ţi faci griji, îi chemasem şi eu. Kale, eşti un mare panicard. Trebuie să-ţi bagi bine în cap că sînt o femeie foarte deşteaptă şi

capabilă. Pot să-mi port de grijă. Oh, nu mai mormăi ca un urs, spuse ea, dînd din mînă la protestele sale. Într-adevăr, am făcut rost de un film fantastic pentru programul special. Mă întreb, cine mi-a telefonat? Puteam să jur că este Rico, dar banda sa nu a fost implicată. Carlos probabil că se simte uşurat. Kale dădu din cap şi se uită la ea ca şi cînd ar fi fost o ageamie.

– Nu te-ai prins, domnişoară Rază de soare, nu-i aşa?

– De ce să mă prind?

– Bineînţeles că a fost Rico. Nu te-ar fi informat despre propria bandă; ştia că vei chema poliţia peste rivalii lui.

– Oh, ticălosul.

El o privi exasperat.

– Nu ştiu ce o să mă fac cu tine. Cauţi necazul cu lumînarea.

– Instinctul de reporter, îi zîmbi ea mulţumită.

El făcu un comentariu cam aspru.

– Ţi-ai terminat brandy-ul?

– De ce?

– Tocmai mă gîndeam să fac ceva cu tine. Zîmbetul lui deveni lasciv. Toată noaptea.

– Nu cumva ai de gînd să-mi spui ceva mai

întîi?

– În legătură cu ce? întrebă el uimit.

– Oh, spuse ea cu inocenţă, oprindu-se o clipă să-şi îndepărteze o scamă de pe fustă, s-o strîngă şi s-o pună într-o scrumieră. Ceva în legătură cu reclamaţiile la adresa postului, în legătură cu vremea. Un mic detaliu ca zdrobirea inimii mele ca urmare a mutării din funcţia de prezentator.

– Oh, Doamne, am uitat de asta, păli el.

– Ai uitat? Ochii i se măriră. Dădu din gene dramatic, savurîndu-i stînjeneala. Ai uitat despre distrugerea carierei mele, dezumflarea balonului meu şi ploaia pe parada mea? Ai uitat?

Kale îşi trecu degetele prin păr.

– Scumpo, aş vrea să-ţi explic.

– Şi cînd, spune-mi rogu-te, întrebă ea mieros, aveai de gînd să-mi explici că tu aveai de gînd să-mi pui capul pe butuc? Cînd mă mîngîiai pe buric, sau după ce vom fi făcut dragoste? Luă o poză de fecioară rănită şi savură din plin momentul.

– Oh, drace, Sunny, nu... O privi neputincios.

– Vai, domnu' Hoaglin, cred că pentru prima dată în viaţă ai rămas fără cuvinte. O să stau aici

cuminte ca un şoricel pînă o să găseşti cîteva.

– La dracu', Sunny.

– Domnu' Hoaglin, vocabularul dumitale pare limitat la înjurături. Sînt şocată. Dacă ar fi avut un evantai, l-ar fi fluturat furios. Credeam că un corespondent celebru al reţelei are o comandă mai bună a limbii.

Ochii lui se îngustară.

– Ce se întîmplă aici? De ce nu-mi urli în faţă.

– Eu? Să urlu? Îşi încrucişă mîinile pe piept încercînd să pară jignită. Vai, domnu' Hoaglin, eu nu urlu niciodată.

– Nu pe dracu'. Şi ce-i cu afectarea asta preţioasă de sudistă? Ce ai de gînd?

– Sînt sigură că nu ştiu despre ce vorbeşti. Îşi puse paharul jos şi se ridică. Cred că o să mă duc să înot. Îşi desfăcu cureaua şi o lăsă să cadă. În drum spre piscină lăsa în urmă o dîră de haine. După zgomotele înfundate din spatele ei, bănuia că şi Kale făcea la fel.

Cînd ajunse la marginea piscinei, era deja goală. Kale, avînd încă un ciorap într-un picior şi încercînd să-şi desfacă fermoarul de la pantaloni, o prinse din urmă.

– Ai de gînd să-mi spui ce se întîmplă? o în-

trebă el. M-am dat peste cap încercînd să evit întoarcerea ta la meteo. A fost al dracului de frustrant. Mi-am închipuit că o să-mi dai bătaie de cap.

– Oh, am de gînd să-ţi dau bătaie de cap, zîmbi ea atingîndu-l intim.

– Sînt gata, iubito, spuse el, buzele coborîndu-i deja.

– Ticălosule! Îi făcu vînt în piscină.

Rîzînd de expresia şocată a feţei sale, plonjă şi înotă pe sub apă spre capătul îndepărtat. Cînd ieşi afară să ia aer, Kale era lîngă ea.

– Ce-a fost asta?

– De ce nu mi-ai spus nimic de reclamaţiile pe care le-a primit postul în legătură cu buletinele meteo? De ce nu mi-ai spus că există o problemă? Ca şi cum n-am fi fost împreună optsprezece sau douăzeci de ore pe zi în ultimele două săptămîni.

– Iubito, n-am vrut să te necăjesc.

– Să mă necăjeşti? Îşi dădu ochii peste cap şi se uită spre cer. Kale Hoaglin, ai de gînd să termini o dată să mă subestimezi? Îşi puse ambele mîini pe capul lui şi-l băgă în apă, ajutîndu-se de toată greutatea sa, apoi o zbughi înotînd rapid

spre scară.

O prinse de gleznă cînd piciorul ei era pe prima treaptă.

– La dracu', Sunny, întoarce-te. Te comporţi nebuneşte. Eşti furioasă pe mine?

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Hai să vorbim, scumpo, spuse el lipind-o de scară.

– Deci, acum vrei să vorbim.

– Iubito, dacă ar exista altă cale de a îndrepta lucrurile în aşa fel încît tu să nu fii dezamăgită, aş şi alege-o. Nu ştii asta? Tu eşti victima propriei tale popularităţi. Pur şi simplu nu există altă soluţie.

– Oh, dar există. Îi spuse despre experimentul pe care ea şi Roland îl făcuseră la ştirile de la ora şase. Ea îşi ţinu degetele încrucişate cît timp el se gîndi. În cele din urmă dădu din cap.

– Este o idee creativă şi cred că va merge. În felul acesta toată lumea va fi fericită.

– Bineînţeles. Dacă mi-ai fi explicat situaţia acum o săptămînă, aş fi putut scuti pe toată lumea de o groază de nervi. Nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

– Nu-i vorba că nu am încredere în tine. Îi

atinse obrazul cu al lui. Problema este că te iubesc atît de mult, încît vreau să te feresc de neplăceri.

Inima îi palpită. Dintre toate vorbele pe care i le spusese, reţinu doar „te iubesc". Se trase înapoi şi îl privi, clipind repede ca să nu plîngă.

– Mă iubeşti?

– Bineînţeles că te iubesc. De ce altceva crezi că continui să mă fac de rîs?

– Am crezut că este doar ceva natural.

El rîse şi o sărută. Îl cuprinse cu braţele pe după gît, iar limba întîlni căldura limbii lui. Ca întotdeauna, sărutările sale aprinse îi puseră sîngele în mişcare şi o făcură să vrea să se cufunde în el.

Se lăsă pe spate şi îşi frecă sînii de pieptul lui, bucurîndu-se de senzaţie şi de clipocitul uşor al apei.

– Dumnezeule, eşti nemaipomenită, zise el.

– Şi eu cred la fel.

Îi sărută nasul, obrazul, urechea.

– O să ne mută la apă mai puţin adîncă, murmură el, nu pot face ce am de gînd agăţat de scara asta. Dacă îi dau drumul, ne înecăm.

Sunny rîse.

– Mai bine ţi-ai scoate pantalonii.

O muşcă uşor de ureche.

– Şi asta.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, Sunny se trezi. Stătu o clipă liniştită în îmbrăţişarea caldă a braţelor lui Kale, ascultîndu-i respiraţia, bucurîndu-se de parfumul subtil, bărbătesc, care era numai al lui, simţindu-i bătăile constante ale inimii sub mîna sa. După atît de puţine ore de somn, ar fi trebuit să se ghemuiască iarăşi în cuibul confortabil şi să adoarmă.

Dar somnul o părăsise.

Mişcîndu-se încet şi încercînd să nu-l trezească pe Kale, se furişă din pat, trecu prin camera de baie care lega cele două dormitoare şi îşi luă un halat din camera ei.

După ce-şi legă cordonul, dădu deoparte draperia ferestrei din faţă şi privi către golf. Primele raze ale soarelui de dimineaţă aureau vîrfurile valurilor care se loveau de malul de la Ocean Drive. Era o privelişte minunată, o scenă liniştită care îi aducea aminte de siguranţa şi continui-

tatea vieţii. De obicei, cînd vedea soarele răsărind şi valurile rostogolindu-se, se simţea veselă şi întinerită. Însă acum simţea o uşoară tristeţe.

Sentimentul acesta era prostesc, îşi spunea. Kale o iubea, şi chiar dacă ea nu-i răspunsese la fel, îl iubea. Ar fi trebuit să fie bucuroasă la nebunie.

Atunci de ce era melancolică?

Cîrcelul pe care îl simţea în plexul solar era un semnal de schimbare a vremii, sau era o nelinişte crescîndă în legătură cu viitorul? Sau ambele? Putea să jure cu seninătate că nu îşi va mai face griji referitor la faptul că drumurile ei şi ale lui Kale se vor despărţi. Dar asta a fost înainte.

Kale se trezi brusc şi o căută pe Sunny. Cînd descoperi că lipseşte, îl cuprinse o panică de moment. Era atît de obişnuit să o aibă alături, încît se simţea ca şi cînd ar fi lipsit o parte din el. Aruncă aşternuturile şi se duse să o caute.

Tensiunea din corp i se diminuă cînd o văzu la fereastra dormitorului. Se apropie de ea, îi cu-

prinse mijlocul şi-i atinse tîmpla cu obrazul său.

– De ce te-ai sculat aşa devreme?

– Doar că să văd răsăritul soarelui şi să mă gîndesc.

– La ceva profund?

– La formarea furtunilor. La tine. Şi la mine. Şi la ce o să se întîmple cu noi.

Kale ştia că n-ar fi trebuit să-i spună că o iubeşte, dar vorbele îi scăpaseră pur şi simplu din gură şi nu le-a mai putut retrage. În plus, la dracu', o iubea. Ideea de a o părăsi era ca un ghimpe în inima sa.

– Ce vrei să se întîmple cu noi? o întrebă el.

– Nu ştiu. Îi mîngîie mîna şi oftă. Uneori vreau să nu fie nevoie să pleci peste cîteva săptămîni la Tombuktu sau în altă parte.

– Iubito, asta este meseria mea.

– Înţeleg. Şi realizez că ne îndreptăm în două direcţii diferite. Dar, totuşi, o să-mi lipseşti.

O durere în abdomen puse stăpînire pe el şi braţele i se strînseră în jurul ei.

– Asta nu înseamnă că n-o să ne mai vedem niciodată. Am timp liber între misiuni şi...

Sunny se întoarse şi-i puse un deget pe buze.

– Hai să nu ne gîndim la viitor şi la furtuni. Hai

să ne bucurăm de moment. Zîmbi, dar zîmbetul nu era al ei. Gropiţele i se adînciră, dar ochii nu-i scînteiară cu lumina lor obşinuită.

– Mai avem cîteva plăci din baia Raviniei de încercat pentru a-mi desăvîrşi educaţia, spuse ea rîzînd.

Kale simţea nevoia să o înveselească şi să-i alunge gîndurile triste, dar nu era în stare să facă sau să spună ceva.

În cele din urmă o sărută şi o luă în braţe.

– Ce-ar fi să încercăm ceva de pe rîndul al treilea de jos?

Capitolul 9

– Mulţumesc, Roland, zîmbi Sunny către camera numărul unu. Sunny spune că sînt de acord cu prognoza dumneavoastră de vreme frumoasă pentru sfîrşitul de săptămînă. Puţin vînt, dar nemaipomenit pentru iahting şi înălţat zmee. Vă atenţionez că trebuie să fim atenţi la furtuna tropicală *Chloe* pe care Roland v-a semnalat-o acum cîteva zile. Am impresia că Chloe nu este o doamnă prea amabilă. A început ca o anomalie în largul insulelor Capului Verde, dar are toate şan-

sele să se transforme într-un uragan în Marea Caraibelor.

După o pauză publicitară şi ştirile finale ale emisiunii de vineri seara, echipa se retrase.

Cînd directorul de platou le semnală că nu mai sînt în emisie, Sunny încercă să-l vadă pe Kale care stătea în afara razei camerei, pe margine. Sprîncenele sale erau unite în ceea ce obişnuia să numească semiîncruntare. Se ridică şi se îndreptă spre el.

– E ceva în neregulă? întrebă ea.

– Vorbeai serios de chestia aia cu uraganul?

– Bineînţeles. N-aş glumi despre o problemă ca asta.

Păru că are de gînd să spună ceva, apoi ezită.

– Te frămîntă ceva?

– Nu, nu, încercam să mă gîndesc unde putem merge să mîncăm în seara asta. Ce ţi-ar plăcea?

– Poate putem trimite după o pizza. Aş vrea să fac o verificare finală a benzii pentru programul special.

Kale zîmbi.

– Iubito, după cît de mult am lucrat la ea, banda asta este foarte bună. Relaxează-te. Eşti

nervoasă de parcă ai fi o mamă la primul recital al fiului ei. Hai să mergem la Far şi să mîncăm nişte scoici.

Ea îşi înălţă o sprînceană.

– Ştii ce se spune despre scoici, nu?

– Da, da, şi trebuie să mă menţin în formă, rîse el şi o luă de mînă.

După cîteva minute traversau bulevardul larg numit Şoseaua Ţărmului şi se îndreptară către cheiul în formă de T care înainta în golf. Farul, un restaurant situat la capătul T-ului era unul dintre locurile ei favorite, vederea din sala de mese de sus, cu peretele ei circular de ferestre de sticlă, îi oferea prilejul de a urmări bărcile cu vele trecînd cu pînzele lor colorate precum papagalii tropicali.

Li se oferiră locuri în zona liniştită şi Kale comandă o duzină de scoici crude. Sunny strîmbă din nas şi comandă un cocktail de creveţi.

– Nu pot să înţeleg cum poţi mînca chestiile astea alunecoase, spuse ea.

– Este unul din sacrificiile pe care le fac pentru dragoste.

– Minciuni. Virilitatea ta nu are nevoie de stimulente, rîse ea.

– Te-am avertizat, nu-i aşa? Cum ea nu-i răs-

punse, el îi ridică bărbia cu un deget. Te-ai înroşit?

– Bineînţeles că nu. Se grăbi să-şi întindă şervetul în poală. Chiar crezi că programul special despre bande este bun?

– Cred că este excelent. Şi, deşi nu prea îmi vine la îndemînă să recunosc, imaginile cu bătaia din cimitir şi cu arestările sînt un punct culminant perfect. Prevăd că după difuzarea lui, luni seara, vei fi vedeta oraşului.

– Nu exagerezi cumva?

– E bun, scumpo, spuse el. Cu adevărat bun. Ai intervievat oficiali din învăţămînt, psihologi, sociologi şi un mebru din departamentul poliţiei care se ocupă de bande; pe puşti de asemeni. Ai prezentat un program bine echilibrat, explicînd că aceste bande de tineri se adună din nevoia de apartenenţă, un comportament normal, mai puţin faptul că aleg o metodă destructivă de a-şi împlini nevoile. Ai arătat consecinţele negative ale comportamentului lor şi ai făcut o declaraţie provocatoare. N-aş fi surprins dacă ai primi un premiu public.

– În cea mai mare parte datorită ţie. În afară de ajutorul la reportaj şi sugestiile la editare, eşti un

cameraman nemaipomenit. Unde ai învăţat să filmezi atît de bine?

– În principal de la Pete Fisher, aici, în Corpus Cristi. Era cel mai bun. Cînd îmi petreceam verile aici la Corpus ca adolescent, mă ţineam după el şi aproape că îl înnebuneam cu întrebările: dar am învăţat. Şi în cîteva din misiunile pe care le-am avut în străinătate a trebuit să fiu atît cameraman cît şi reporter.

– Îţi este dor să fii de cealaltă parte a camerei?

– Dor? Păru gînditor o clipă. Ştii, nu prea. Şi asta mă surprinde. Cred că am fost prea ocupat cu alte lucruri ca să-mi mai fie dor.

Un chelner le aduse mîncarea şi conversaţia se îndreptă spre alte subiecte.

După masă făcură o plimbare pe malul apei, ferindu-se de patinatorii pe rotile şi oprindu-se să vadă una dintre Miradores, cu ziduri groase şi octogonale – o chestie în formă de turn, cum o numea Kale.

– Mai bine ne bucurăm acum de liniştea relativă, cît mai putem. În următorul sfîrşit de săptămînă este programat festivalul. O să fie atît de plin de turişti aici, încît n-o să poţi arunca un ac.

– Foarte aglomerat nu?

– Foarte. O să fie plin de corturi, de-a lungul pieţei Bayfront pînă la muzee; o să se vîndă obiecte de artă şi de artizanat şi tot ce există sub soare. O să fie muzică şi dans şi spectacole şi piese, chioşcuri cu bere şi răcoritoare şi orice fel de mîncare pe care ţi-l imaginezi. În această perioadă vor fi o regată şi un concurs de orice fel de obiecte care plutesc, cu excepţia bărcilor – ăsta este întotdeauna un mare tămbălău – iar noaptea sînt focuri de artificii splendide.

– Pare distractiv.

– Este. O să-mi cumperi bomboane la festival?

– Bineînţeles. Chiar şi nişte hot-dog şi bere.

Sunny se sprijini de marmura roz de deasupra balustradei şi privi spre apă.

– Îmi place Corpus Cristi la nebunie, spuse ea cu faţa în briză. Unii oameni îl numesc Riviera Texas-ului. Ai fost vreodată acolo, pe Riviera adevărată vreau să spun?

El dădu din cap afirmativ.

– Nu prea am fost prin locuri exotice. A fost frumos?

– A fost frumos, cred.

– Au cu adevărat plaje pentru nudişti?

– N-am observat.

– Mincinosule. Rîse. Care este cel mai frumos loc unde ai fost?

– Chiar aici. Chiar acum. Cu tine. Îi mîngîie obrazul cu degetul arătător.

Ea îşi întoarse capul şi îi prinse în joacă degetul cu gura.

– Bine spus, dar vreau să spun un loc în altă ţară.

Kale îşi sprijini mîinile pe balustradă lîngă ale ei.

– Oh, nu ştiu. Poate Scoţia vara. Sau poate Grecia. Grecia este locul meu preferat în Europa. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea. Poate o să mergem acolo cîndva.

– Oh, bineînţeles. Un nod i se ridică în gît dar şi-l stăpîni şi rîse pentru a acoperi senzaţia dureroasă din interior. Priveşte! Arătă spre o pereche îndepărtată care plutea pe apă. Din mai multe motive urăsc să părăsesc Corpus şi zona golfului.

Îi simţi braţele încordate.

– Unde vrei să te duci? o întrebă el scurt.

– Nicăieri deocamdată, dar sper că n-o să fie prea tîrziu pînă cînd o să prind ceva pe piaţă. Eventual, m-aş duce la Washington. Am fost întot-

deauna fascinată de politica naţională. Am terminat magna cum laude în comunicaţii şi ştiinţe politice. Nu sînt o oarecare, ştii.

– O oarecare, vrei să spui una dintre cele cu capetele seci care doar citesc şi zîmbesc ca să-şi acopere incompetenţa?

– Exact.

– Niciodată nu m-am gîndit la aşa ceva.

Ea îl privi întrebătoare.

– Îţi cam creşte nasul.

El avu bunul-simţ să pară că nu înţelege.

Sunny rîse şi îi prinse mîna cu a ei.

– Hai, Pinochio, eu trebuie să mă întorc la lucru.

Cînd ajunseră la uşa clădirii Parish, Kale o întrebă:

– Ce ai vrea să faci la sfîrşitul acesta de săptămînă? Cred că pot să-i cer cu împrumut barca lui Foster, dacă te interesează.

Ea se gîndi o clipă.

– Ar fi bine pentru duminică, dar ştii tu ce aş vrea să fac mîine? Să înalţ zmee. N-am mai făcut asta de ani şi este atît de distractiv! Poate o să închiriem o maşină cu tracţiune integrală şi o să mergem în jos, spre insula Padre.

– Dorinţa ta e lege pentru mine. O sărută scurt. Ne întîlnim acasă la zece şi jumătate. Te aştept cu papucii şi un Martini.

– Dar urăsc Martini-ul.

– Un brandy, atunci, dădu el din mînă, orice altceva.

O sărută iarăşi. Trebuia să fie unul scurt, dar ea îi simţi buzele tresărind sub ale sale. Gura sa deveni înfometată, aproape disperată. Cînd îi dădu drumul în cele din urmă, în ochii lui se citea o disperare ciudată.

În vreme ce Kale conducea pe şoseaua ţărmului pînă la intrarea pe Ocean Drive, frînturi din conversaţia sa cu Sunny îi reveneau în minte, stînjenindu-l foarte tare. Nu mai iubise pe nimeni înainte, nu în felul acesta profund în care o iubea pe Sunny şi fusese atît de orbit de dragostea pentru ea, încît refuzase să se gîndească la viitor. Acum era timpul să-şi scoată capul din nisip şi să analizeze situaţia pentru că, era al naibi de sigur, voia să fie împreună cu ea. Aproape că n-o lă-

sase să se ducă la plimbarea de seară singură. Cine să fi avut grijă de ea?

O iubea. Îi adusese strălucirea soarelui înapoi în viaţă, umpluse o gaură întunecată despre care nici nu ştiuse că se află acolo. Nu se vedea întorcîndu-se în cine ştie ce loc uitat de pe pămînt singur. Gîndul de a fi singur, fără ea, îi producea frisoane.

Parcînd în alee, ocoli piscina şi se uită la apă. Aproape că îi auzea rîsul peste întinderea albastră.

Se va gîndi la ceva. Trebuia.

Al lui era un dragon negru cu ochi roşii-aurii şi o coadă lungă şi neagră; al ei era galben, cu un soare zîmbăreţ şi cu panglici galbene.

– Al meu este mai bun decît al tău, ţipă Sunny.

– Chestia aia fandosită? Nu e.

– Este. Este cu treizeci de metri mai sus.

– Treizeci de metri? Kale se uită la ea pieziş. Ai mari probleme cu aprecierea distanţelor. Dădu drumul corzii zmeului său şi acesta se ridică mai

sus, mult mai sus decît al lui Sunny. Ce părere ai acum, domnişoară?

– Nu-i corect, al tău este mai mare ca al meu.

– Şi care-i problema? rîse Kale.

Sunny se strîmbă.

– Nu ştiu, dar mă gîndeam. Alergă de-a lungul plajei răsucind coarda zmeului în mînă, încercînd să facă ceva deosebit cu zmeul său, dar acesta nu făcea altceva decît să plutească sus, deasupra dunelor, susţinut de briza din golful insulei Padre.

La insistenţele lui Sunny merseseră mai mult de treizeci de mile de la plaja Malaquite, de-a lungul insulei pustii. Senzaţia pe care ea o simţea în capul pieptului şi furnicăturile de pe spate, deveniseră din ce în ce mai acute, era nerăbdătoare să oprească şi să încerce zmeele. Îi sugeră în cele din urmă să oprească, spunînd că acela este locul ideal. În realitate nu aceea fusese destinaţia ei.

Puse mîna streaşină la ochi şi privi spre sud. Percepţia distanţelor nu era aşa de rea cum crezuse Kale. Aprecia că ţinta se afla cam la cincisprezece, douăzeci de mile. Privind peste dunele frumoase care stăteau ca sentinelele de-a lungul

coastei, văzu un stol de rîndunele de mare în bătaia vîntului şi un pescăruş cenuşiu plutind în curent. Cocostîrci păşeau prin apa mică, lovind din cînd în cînd nisipul cu ciocul, după pradă. Se simţea tristă, întrebîndu-se dacă *vor supravieţui*. Oftă. Chiar şi aşa, era mai bine aici decît într-o zonă mai populată. Avea să fie şi mai rău.

Lăsă coarda zmeului să-i alunece printre degete.

– Sunny. Kale înhaţă cu greutate capătul corzii care se unduia pe nisip.

– Hopa, spuse ea încercînd să pară nepăsătoare.

– Scumpo, s-a întîmplat ceva? Pari la un milion de mile depărtare.

– Nu, doar la vreo cincisprezece.

Kale se încruntă.

– Despre ce vorbeşti?

– Centrul uraganului va lovi la vreo cincisprezece mile mai la sud de aici, poate douăzeci, chiar la nord de Port Mansfield.

– Ce uragan?

– *Chloe*. Furtuna tropicală pe care am prevăzut-o. O să se transforme în uragan şi o să atingă uscatul peste o săptămînă. Noroc că va

atinge uscatul într-o zonă puţin populată. Corpus Cristi şi Bronsville nu vor fi afectate direct, dar vîntul şi pagubele provocate de apă vor fi mari.

Kale încercă să-şi ascundă neîncrederea, dar ea îl ştia acum destul de bine pentru a recunoaşte semnele mai subtile.

– Eşti sigură? o întrebă el.

– Nouăzeci şi nouă la sută sigură. Pot fi mai sigură o dată cu scurgerea timpului. Încercă să-i explice cum de ştie, dar totul părea ciudat şi nebulos, chiar şi pentru ea. Era dureros de conştientă că el nu prea credea chestia cu greutatea din capul pieptului.

– Poate doar ţi-e foame. De ce nu mîncăm?

Ea oftă şi consimţi.

Se aşezară pe o pătură întinsă pe nisip. Cît timp ciuguli din mîncare, Sunny se gîndi la alternative. Ştiind că nu are de ales, spuse:

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem imediat în oraş. O să trebuiască să-l anunţ pe primar să înceapă pregătirile cît mai curînd posibil. Festivalul o să trebuiască să fie amînat. Trebuie să se gîndească la planurile de evacuare. Companiile utilitare trebuie anunţate.

Tăcu o clipă cu cotul proptit de genunchi şi

degetele înlănţuite. Vedea că în el se dădea o luptă. În cele din urmă spuse:

– Scumpo, nu crezi că este cam devreme pentru toate astea? Sute de mii de dolari sînt în joc.

– Şi ţi-e teamă că o să mă fac de rîs?

Îşi trecu degetele prin păr.

– Nu crezi că înţeleg în ce postură mă pun? Dacă fac publică prognoza mea, ştiu că risc să mă fac de rîs. Nu crezi că asta mă frămîntă? Dar dacă pe tine te frămîntă sutele de mii de dolari în caz că greşesc, eu sînt mai îngrijorată de milioanele de dolari pierdute în urma pabubelor dacă am dreptate. Mă gîndesc la răniţi şi pierderi de vieţi omeneşti. Dar oamenii şi bunurile pot fi salvate dacă se fac pregătiri. Ştii ce dezastru provoacă un uragan?

O expresie de durere apăru pe faţa lui.

– Mai mult decît îţi închipui, am văzut în Bangladesh; un iad.

– O să mă ajuţi? Mai mult, o să mă ajute KRIP. Dacă nu, o să demisionez. Nu vreau să te încurc pe tine sau postul tău, dar trebuie să-mi urmez conştiinţa. Aşteptă o eternitate, parcă, răspunsul său.

Mai mult decît orice, Kale ar fi vrut s-o ia în braţe, să-i netezească ridurile de îngrijorare de pe frunte şi să-i spună fără ezitare că era cu totul de partea ei. Voia să creadă că are dreptate. Problema era că avea rezerve. Schimbarea aceasta era mult mai critică decît o ploaie.

Muncise pe brînci încercînd să repună KRIP pe picioare. Acum că lucrurile se îmbunătăţiseră, putea el risca credibilitatea postului neconsimţind la prognoza îndrăzneaţă a lui Sunny? KRIP s-ar fi dus pe copcă dacă ea greşea. Se cutremura cînd se gîndea la fondurile care erau puse în joc, la procesele care vor urma. Foster ar face un atac. La dracu', nici măcar cei mai de seamă meteorologi şi specialişti în uragane nu s-ar aventura să prognozeze drumul unui uragan cu asigurări de acurateţe mai mari de douăzeci şi patru, patruzeci şi opt de ore înainte. Chiar şi atunci ezită şi vorbesc în probabilităţi. Şi această furtună nici măcar nu este un uragan.

Niciodată nu contase prea mult pe ceva pe care nu-l văzuse cu ochii sau nu-l auzise cu urechile lui. Era un pragmatic, pur şi simplu. Dar cînd se uită în ochii frumoşi ai femeii pe care o iubea, vedea ceva în adîncimea lor care îl făcea

să-şi asume riscul. Trebuia să aibă încredere în ea sau să o piardă.

Se întinse şi-i cuprinse faţa iubită în mîinile sale aspre, spunîndu-i zîmbind:

– Hai să vorbim cu primarul.

Rîzînd, Sunny îl cuprinse în braţe şi se prăbuşi cu el în nisip.

– Oh, Kale, te iubesc.

El rîse în timp ce ea îl acoperea cu sărutări.

– Crezi că m-a crezut? întrebă Sunny cînd se întoarseră spre maşină de la locuinţa primarului Garza.

– Cred că te-a crezut, e în regulă. Îţi aduci aminte că petrecerea de la căsătoria fetei lui a fost un fiasco? Nevastă-sa crede că eşti o sfîntă de cînd ai fost singurul meteorolog care ai prognozat îngheţul din iarna trecută, încît a fost în stare să-şi salveze preţioasele sale plante din ghivece. Problema este dacă şi celelalte oficialităţi ale oraşului vor face la fel. Şi este el în stare să-l convingă pe primarul din Bronsville să se pregă-

tească la fel?

Pe drumul spre casă Sunny s-a simţit încordată ca un ceas de modă veche întors la maximum.

– Crezi că trebuie să mergem la post să pregătim un anunţ pentru ştirile din seara asta?

– Hai să aşteptăm pînă mîine seară. Asta îi va da primarului Garza timp pentru a căuta sprijin. Şi dacă pînă atunci furtuna se va fi transformat într-un uragan, aşa cum ai prevăzut tu, vei avea şi mai multă credibilitate. În momentul acesta contează o zi mai mult sau mai puţin?

Furia răbufni şi Sunny îi spuse tăios:

– Mi se pare că încerci să te cam acoperi.

– La dracu', Sunny, fii rezonabilă. Ţi-am spus că sînt cu tine în treaba asta. Dă-mi timp să vorbesc şi cu Foster. Are şi el jumătate din post.

– Scuză-mă, sînt nervoasă.

O strînse tare şi o mîngîie uşor.

– Ştiu scumpo, amîndoi sîntem. Şi bănuiesc că starea aceasta o să se înrăutăţească. Ceea ce ai tu nevoie acum este o baie cu spumă în cada Raviniei şi un pahar cu vin. Eu o să te spăl pe spate, rîse el.

– Mi se pare că am mai auzit vorbele astea,

spuse ea şi sună dumnezeiesc.

Aşa şi era.

Pînă duminică seara, Sunny era dărîmată. Kale făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i diminua stresul; o luase chiar cu barca cu vele pe Laguna Madre în ziua aceea. Fusese drăguţ, încercase să-i menţină moralul, dar fără nici un folos. Era aproape de capătul răbdării şi ştia asta.

Îşi scrise textul cu atenţie, dar genunchii încă îi tremurau, iar palmele îi transpirau. Îşi şterse palmele pe coapse şi luă loc în spatele biroului de ştiri în timpul pauzei pentru reclame.

Cînd directorul de platou îi făcu semn, zîmbi uşor către cameră.

– Bună seara, sînt Sunny Larkin cu un anunţ special care priveşte siguranţa şi bunăstarea comunităţii noastre. După cum aţi fost informaţi mai devreme, în timpul programului meteo, de către meteorologul nostru Tom Crockett, furtuna tropicală *Chloe* a trecut de Antilele mici şi se află acum la sud de Puerto Rico. Cu cîteva clipe în

urmă, Centrul naţional de prevedere a uraganelor din Miami a cotat furtuna ca uragan, aşa cum am prognozat încă de vineri. Deşi nu vreau să vă alarmez, cred că furtuna se va intensifica şi va intra în Golful Mexic. Respiră profund şi apoi adăugă: Nici Centrul naţional de prevedere a uraganelor, nici Centrul Meteorologic Naţional nu vor emite avize de furtună sau avertismente cîteva zile, dar eu prognozez că uraganul *Chloe* va atinge coasta Texas-ului sîmbătă, dis de dimineaţă, la cîteva mile nord de Port Mansfield. Îi sfătuiesc pe toţi cei de pe coasta noastră, de la Bronsville şi Port Isabel pînă la Rockport şi capătul inferior al insulei Matagorda, să fie în alertă şi să înceapă luarea precauţilor necesare. Aceasta include Corpus Cristi şi zona învecinată. Rămîneţi pe frecvenţa postului KRIP pentru reactualizarea datelor referitoare la furtună.

În clipa cînd directorul de platou îi semnală că emisia s-a terminat, îşi lăsă capul pe birou şi respiră adînc pentru a îndepărta senzaţia de greaţă.

– Iubito, ai făcut o treabă bună. Nemaipomenit. Kale o freca pe spate şi-i şoptea cuvinte liniştitoare.

Sunny se ridică şi îşi dădu toată silinţa să zîmbească.

– Acum am pus paie pe foc.

Bineînţeles că paiele erau pe foc, se gîndea Kale în timp ce citea *Caller Times* de luni dimineaţă. Titlul era: PROFESIONALISM SAU CASCADORIE PUBLICITARĂ. Dacă era să fie obiectiv, trebuia să recunoască că prognozarea uraganului era tratată cu obiectivitate rezonabilă. Dar arăta rău. N-ar fi vrut ca Sunny să-l citească.

Telefonul sună şi Kale îl ridică repede, sperînd că nu o deranjase pe Sunny, care ar mai fi avut nevoie de încă o oră sau două de somn. Era Foster, iar vocea îi suna cu o octavă mai înaltă decît de obicei.

– Trebuie să vii la staţie chiar acum, spuse Foster. S-a dezlănţuit iadul aici.

Capitolul 10

Cînd telefonul sună pentru a zecea oară vineri dimineaţă, Sunny se gîndi să nu răspundă, dar nu se putu abţine – nu suporta telefoanele sunînd. Îl ridică şi răspunse.

– Alo.

– Colega, se pare că eşti celebră, zise Estella. Ţi-am auzit numele la „Bună dimineaţa, America" acum cîteva ore – o prezentare a unui interviu de mîine dimineaţă.

– Tu şi cea mai mare parte a Americii. Primii au

sunat părinţii mei din Luisiana, apoi trei dintre fraţii şi surorile mele şi toată lumea care are acest aşazis număr secret. N-am ştiut că acest program este atît de popular sau că eu am devenit atît de infamă. Sînt chiar aici, cu stelele tabloului ca porcul cu trei capete al fermierului din Arkansas şi femeia care şi-a ucis bărbatul cu laxative. Aştept un telefon de la Oprah şi Geraldo dintr-un moment în altul.

Sunny îi explică amănunţit despre prognoza uraganului.

– Oficialităţile oraşului sînt revoltate, dar, mulţumesc lui Dumnezeu, au hotărît să amîne festivalul, deşi nu fără luptă. Deoarece serviciile prin cablu au recepţionat ştirea, postul s-a transformat într-o casă de nebuni. Zănateci vin de peste tot şi reporteri au telefonat din toată ţara. Oamenii cred că sînt Kreskin. Centrala telefonică aproape că s-a topit. În cele din urmă m-am hotărît să dau un interviu la „Bună dimineaţa, America". Trimit o echipă în după-amiaza asta de la New York pentru a face emisiunea în direct de mîine dimineaţă. Or să rămînă pînă apare furtuna. Sînt sigură că o să mă cam fac de rîs.

– N-o să te faci, scumpo.

– Mulţumesc, colega, spuse Sunny, apreciez încrederea ta.

– Cum a luat Kale chestia asta?

– Mai bine decît m-am aşteptat. Mormăie şi boscorodeşte aproape încontinuu şi, în ultima vreme, limbajul lui ar face să se cojească vopseaua de pe Podul Portului, dar m-a ajutat şi m-a protejat foarte mult. Toată lumea de la KRIP s-a strîns în jurul meu. Asta ajută. Una dintre staţiile radio din oraş a făcut un sondaj de opinie pentru a vedea dacă lumea mă crede sau nu.

– Şi cum a ieşit?

– După ultimele rezultate, aproximativ şaizeci la patruzeci pentru Sunny. Nu ştiu cît este de ştiinţific, Kale şi Hulon au răspuns de cîte cinci ori fiecare.

– Şi cum au votat?

– Pro, sper, rîse Sunny. Şi eu am votat de două ori. Se opri, apoi spuse: aş vrea să fii aici. Ai tu un fel de a ţine lucrurile în perspectivă. Îmi lipseşti.

– Pot fi acolo într-o clipă dacă vrei, spuse Estella.

– Mulţumesc, dar trebuie să ai grijă de Eddie. Apropo, ce mai face finul meu?

– Creşte ca o buruiană. Şi tăticul lui va fi acasă peste două săptămîni. Am cumpărat o cămaşă de noapte sexy pentru ocazie.

– Mai bine ai grijă, sau micuţul Eddie va avea o surioară sau un frăţior înainte de prima aniversare.

– Muşcă-ţi limba, fetiţo, spuse Estella. Cum merge reportajul tău special despre bande? L-ai terminat?

– Da. A fost transmis luni seara, dar nu prea s-a potrivit cu toată harababura asta cu uraganul. Îmi pare rău de momentul ales. Am lucrat din greu la el şi sînt foarte mîndră.

Sunny şi Estella mai pălăvrăgiră încă cîteva minute, apoi îşi luară la revedere. Era nemaipomenit să discute lucruri obişnuite, pentru schimbare.

Miercuri seara, tîrziu, Sunny era în cada Raviniei sorbind un pahar cu vin. Îşi închise ochii şi murmură cînd Kale, în spatele ei, încerca să-i îndepărteze tensiunea din gît şi umeri.

– Te simţi bine? o întrebă el masînd-o cu degetul pe coloana vertebrală.

– Delicios. Cu adevărat delicios. S-ar putea să te păstrez numai pentru mîini. Asta a fost o zi îngrozitoare, dar am senzaţia că o să fie mult mai rău pînă la sfîrşit.

– Ummm-hmm. El îi presără o dîră de sărutări pe ceafă.

– I-am spus grădinarului să pună apărătoarele la geamuri, să adune mobilierul din grădină şi să dea jos coşurile agăţate. Ai observat?

– Nu, dar îţi mulţumesc pentru votul de încredere.

Kale o cuprinse în braţe, o trase spre el şi îşi frecă pieptul aspru de pieptul ei moale.

– *Chloe* a făcut tot ceea ce ai spus tu că va face. Oricine ar fi un prost să nu te creadă.

– Sper să putem convinge pe toată lumea. Cînd cerul este senin şi soarele străluceşte, este greu să-i convingi pe oameni să-şi părăsească casele. Dar dacă cei care locuiesc în zonele joase nu vor fi evacuaţi pînă vineri, or să fie inundaţi. Oamenii care locuiesc pe insula Padre vor fi izolaţi de valurile înalte.

– Primarul face tot ce poate. Şi preşedintele

Camerei de Comerţ este de partea ta. Şcolile vor fi închise vineri. Asta este bine.

– Ştiu, spuse ea. N-am putea vorbi despre altceva? Aş vrea să uit de *Chloe* pentru puţin timp.

– Ţi-am spus vreodată ce ochi frumoşi ai? Îmi aduc aminte de o bilă de marmură deosebită pe care am avut-o cînd eram copil.

Ea rîse ieşind din cadă şi întinzîndu-se după prosop.

– Ochii mei îţi aduc aminte de marmură?

– Lasă-mă pe mine, spuse el luîndu-i prosopul şi ştergînd-o cu mişcări lungi şi senzuale. Ţine cont că nu era o marmură ca oricare alta. Era transparentă şi albastră ca Mediterana, deşi la vremea aceea nu văzusem Mediterana. Puteam să ciocnesc orice bilă din cerc cu bila aceea. Eram sigur că este vrăjită. Era teroarea din Tenaha, Texas şi întotdeauna terminam cu un buzunar de agate.

Sunny îi aruncă prosopul în jurul gîtului, îi trase faţa în jos către a ei şi-l sărută scurt.

– Te-am agăţat ca pe o prostituată. Ai început devreme?

– Prostituată? Eu? Mă jigneşti, femeie. Retra-

ge-ţi cuvintele.

– Nu, spuse ea obraznic. Ce văd, aia spun, domnule Reţea de Televiziune.

– Şi mai rău. Dacă nu ţi le retragi, o să fiu nevoit să recurg la metode drastice. Rîse.

Ochii ei se măriră şi flutură din gene.

– Măsuri drastice? Mor de frică.

– Te gîdili? Se întinse spre subsoara ei, iar ea se trase înapoi apărîndu-se cu coatele.

– Kale Hoaglin, să nu îndrăzneşti. Ştii că mă gîdil.

– Îţi retragi cuvintele?

– Nuuu, ţipă ea, fugind din calea lui. Ţîşni din camera Raviniei trîntind uşa în urma ei. Intră în dormitorul ei, încuie uşa şi se sprijini de ea.

– Te-am prins, domnişoară Gură Mare, spuse Kale rîzînd şi venind prin baie.

Sunny sări în cealaltă parte a camerei la adăpostul patului. Înhăţă o pernă cînd el se apropie din ce în ce mai mult.

– Să nu îndrăzneşti să mă gîdili, Kale Hoaglin. Este o pedeapsă crudă şi neobişnuită.

El zîmbi doar, îşi înălţă sprîncenele şi continuă să se apropie. Ţipînd şi rîzînd, sări pe pat şi-l lovi cu perna. Sări şi el în pat, luă o pernă şi o lovi şi

el. Se bătură ca doi copii la o petrecere, rîzînd prea tare pentru a-şi face unul celuilalt vreun rău. Deodată patul cedă cu zgomot, iar ei se prăbuşiră într-o amestecătură de mîini şi picioare pe salteaua care se răsuci într-o poziţie ciudată.

– Hopa, spuse ea printre rîsete.

Înainte ca ea să apuce să se mişte, Kale îi prinse încheieturile mîinilor şi o imobiliză.

– N-ai de gînd să retragi ce-ai spus?

Un hohot de rîs îi izbucni în gît.

– Domnule Reţea de Televiziune, nu eşti numai o prostituată, ci şi un poet prost.

– Prea prost. Buzele lui le cuprinseseră pe ale ei într-un sărut violent, atît de puternic, încît tot corpul i se cutremură, pînă în vîrful picioarelor. Ea încercă să-şi mişte mîinile şi să-l îmbrăţişeze, dar el nu-i dădu voie. Uh-uh, murmură el coborînd spre sîni, mîngîindu-i şi sugîndu-i. O să te torturez, o să fac dragoste cu tine pînă cînd o să spui „unchiule".

Îi desfăcu genunchii şi intră între ei, apoi îi încercui buricul cu vîrful limbii. Coborî mai jos şi mai jos pînă cînd ochii ei se măriră.

– Kale!

El se uită în sus spre ea şi chicoti.

– Rîndul numărul patru.

Apoi îi ridică coapsele pentru a-i mîngîia cel mai sensibil dintre locuri. În curînd se zvîrcolea sub atingerile sale. Nu-şi dădu seama că mîinile îi sînt libere pînă cînd le avu înfipte în părul lui; plăcerea era insuportabilă. Kale continuă, ea inspiră puternic şi-şi contractă spatele în vreme ce val după val de senzaţii minunate o învăluiau.

Era moale ca o cîrpă de vase.

– Unchiule, şopti ea inconştient.

– Prea tîrziu, spuse el începînd iarăşi.

Mult mai tîrziu, erau întinşi pe patul lui Kale, obosiţi de atîta dragoste. Sunny căscă mîngîindu-i pieptul.

– Ce s-a întîmplat cu bila ta de marmură albastră?

– Cred că a furat-o Billy Wanamaker. N-am putut-o dovedi niciodată, dar sînt sigur că el a făcut-o. Acum este senator.

– Înţeleg.

Complet relaxată, zîmbi şi se cuibări în adă-

postul sigur al braţelor sale, vrînd să rămînă acolo pentru totdeauna.

Sunny era oricum, numai relaxată nu. Jessica Martin, de la „Bună dimineaţa, America", cu tot farmecul ei de suprafaţă, era un reporter dur. Dar Sunny nici nu se aşteptase la altceva. Era şi ea dură. Era hotărîtă să pară calmă şi profesionistă.

– Înţeleg, spuse Jessica, că marţi seara ai făcut cîteva prognoze în legătură cu uraganul care se apropie. Care au fost aceste prognoze?

– Am afirmat că uraganul *Chloe* va trece peste partea de nord a Cubei, va staţiona, se va intensifica pînă la un uragan de gradul trei, apoi se va deplasa spre vest.

– Şi ce s-a întîmplat?

– S-a comportat exact aşa cum am spus. Ieri la ora şase, Centrul naţional de prevedere a uraganelor l-a declarat pe *Chloe* drept uragan de gradul trei cu un ochi definit şi vînt de două sute de kilometri pe oră. După ce a staţionat timp de cîteva ore, acum se mişcă încet spre vest, la

aproximativ o mie de kilometri sud-est de Corpus Cristi, Texas.

– Şi crezi că va trece peste Corpus Cristi.

– Nu, nu direct. Ochiul se va deplasa către o zonă mai la sud de noi, dar Corpus Cristi şi zonele învecinate vor resimţi efectele şi se aşteaptă vînt şi ploi foarte puternice. Iar mareea va fi cu aproximativ doi metri mai înaltă decît de obicei. Vom avea o vreme aspră şi devastatoare.

– Spui că asta se va întîmpla sîmbătă? întrebă Jessica cu o sprînceană uşor ridicată.

– Da. Va începe să se deplaseze spre ţărm cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui.

– Spune-mi Sunny, Jessica se aplecă spre ea, iar Sunny se gîndi: „Oho, iat-o". Spune-mi, cum poţi tu prevedea drumul unui uragan? Aceasta îi descumpăneşte pe cei mai de seamă oameni de ştiinţă. Eşti vrăjitoare?

Sunny îi răspunse cu cel mai seducător dintre zîmbetele sale, îndreptat spre cameră.

– Nu, nu călăresc pe o mătură. Chicoti. Nici măcar nu am pisică. Sînt o persoană obişnuită, cu ceva deosebit în firea ei, un talent ar spune unii, ca priceperea de a repara mecanisme. Eu pot să prevăd vremea în zona în care mă aflu.

– Şi ai întotdeauna dreptate?

– Întotdeauna.

Jessica se întoarse spre cameră şi zîmbi.

– Iată, vorbim cu Sunny Larkin, prezentator al ştirilor de seară la KRIP-TV din Corpus Cristi, Texas, care sfidează ştiinţa şi prevede drumul unui uragan în Golful Mexic. Înapoi la New York, John.

Bluza albastră de mătase a lui Sunny era transpirată la subsoară cînd terminară, dar cînd îl privi pe Kale, acesta îi făcu semn cu degetul mare în sus şi-i făcu cu ochiul. Zîmbi, apoi schimbă cîteva amabilităţi cu Jessica şi plecă pretextînd că are treabă.

Kale o întîlni în hol şi merseră împreună în biroul lui. Cînd uşa se închise, se prăbuşi într-un scaun.

– Uff, are femeia asta nişte colţi!

– Este exact la ceea ce trebuie să te aştepţi dacă vrei să înoţi împreună cu rechinii din presă.

– Cred că m-am comportat destul de bine.

– Ai fost nemaipomenită, spuse el. Ai făcut-o pe bătrîna Jessica să arate ca o amatoare.

– Nu cred nimic din ceea ce mi-ai spus, dar ai făcut minuni pentru mine, domnule Hoaglin.

– Şi tu ai făcut minuni pentru libidoul meu,

domnişoară Larkin. Vino încoace. O ridică în picioare şi o sărută lung şi apăsat, scoţîndu-i totul din cap. Pînă cînd sună telefonul.

– Ţine-mi locul, spuse el.

– Chiar am de lucru. Ne vedem mai tîrziu.

Restul zilei a fost teribil în camera de ştiri, urmărirea uraganului pe ecranul radar şi pregătirea pentru reactualizarea datelor, ştirile de seară.

Experţii de la Centrul naţional pentru prevenirea uraganelor spuneau că, luînd în consideraţie faptul că *Chloe* s-a întors spre nord, aşa cum obişnuiesc uraganele, s-ar putea să atingă uscatul în partea superioară a Texas-ului şi Luisiana. Corpus Cristi era la limita extremă a tablei lor de probabilităţi. Luînd în considerare. Poate. Probabil. S-ar putea. Dacă. Dar. Experţii foloseau o sută de calificative. Sunny, însă, ştia exact.

Vineri dimineaţă Sunny, cu braţele strînse sub sîni, stătea la fereastra biroului de la etajul patru şi se uita spre golf. Soarele strălucea, mare era calmă şi era o zi frumoasă. Deznădejdea o cu-

prinsese atît de tare, încît o dureau oasele. Kale era lîngă ea, cu mîna în jurul umerilor ei.

– Fruntea sus, scumpo, spuse Kale. Nu-mi place să te văd aşa.

– Fruntea sus? Acum cîteva zile Jessica Martin m-a mestecat şi m-a scuipat afară. M-a făcut să arăt ca o proastă. Cîteva milioane de oameni din ţară ştiu acum că sînt o lunatică.

În timpul nopţii, *Chloe* se împiedicase o dată sau de două ori, apoi virase spre nord. Experţii se împăunaseră şi declaraseră că erau cincizeci la sută şanse ca uraganul să atingă uscatul pe la miezul nopţii, lîngă Galveston. Corpus Cristi nu era în raza de probabilitate. Kale o strînse pe Sunny lîngă el.

– Mîine pe vremea asta Jessica îşi va înghiţi cuvintele. Ar fi bine s-o legăm de gleznă de unul din stîlpii de pe dig şi să venim dimineaţa. *Chloe* îi va da ceea ce merită.

Sunny rîse şi se cuibări la pieptul lui.

– Ce m-aş face eu fără tine?

– Încerc să-ţi spun că sînt indispensabil. Dacă n-aş fi prin preajmă, cine te-ar ţine departe de răutăţi? Cine ţi-ar găsi cheile de la maşină?

Ea ridică privirea spre el.

– Şi dacă nu am dreptate? Dacă nu am dreptate?

– Cum să nu ai dreptate, iubito? O îmbrăţişă şi o strînse lîngă el. Scoate-ţi ideea asta din cap. Nu-i lăsa pe nemernicii ăştia cinici să te doboare.

Ea rîse.

– Ai făcut cale lungă în cîteva săptămîni. Erai campion mondial la cinism. Sînt bucuroasă că ai încredere în mine. Răsucindu-i-se în braţe, se întoarse iarăşi către fereastră şi adăugă: Mă bucur că o fac.

Arătă spre echipele de intervenţie care lucrau pe Shoreline Drive. Gropi uriaşe erau săpate şi bărcile din port erau trase la adăpost. Portul era aproape gol. Vasele prea mari ca să fie trase în gropi sau să fie mutate, erau legate cu legături suplimentare. Barja-restaurant unde mîncaseră Kale şi Sunny deseori, fusese remorcată pe canal în sus, spre un loc mai sigur.

Ferestrele erau acoperite cu scînduri, obiectele libere imobilizate, iar evacuarea se făcea după planul stabilit.

Foster îşi trimisese familia la Austin de joi. Proviziile erau stivuite, iar magazinele erau aproape golite de pîine şi produse neperisabile. Lumînările

şi lanternele dispăruseră de pe rafturi, iar bateriile erau la mare preţ.

Postul era complet aprovizionat; cutiile de carton erau stivuite pe lîngă pereţi, cu toate lucrurile imaginabile în caz de nevoie. Kale avusese grijă de asta. Generatoarele electrice de avarie fuseseră verificate, în aşa fel încît KRIP să fie în emisie chiar dacă turnul ar fi căzut, ceea ce era destul de probabil.

Roland Cantu şi o echipă erau gata de plecare spre Port Mansfield. Tom Croket şi altă echipă erau pe drum spre Brownsville şi încă două echipe fuseseră trimise la Rockport şi Galveston. Ceilalţi angajaţi de la KRIP îşi aduseseră paturi de campanie, saci de dormit şi îmbrăcăminte, pregătindu-se să rămînă acolo pentru o perioadă îndelungată.

– Ar fi trebuit să merg eu la Port Mansfield în locul lui Roland, spuse Sunny.

Braţele lui Kale se strînseră în jurul ei.

– Ţi-am spus că ţi-am interzis-o cu desăvîrşire.

Sunny oftă, nevrînd să înceapă cearta şi bătu cu degetele în geamuri.

– Crezi că vor rezista?

– Sigur. Foster mi-a spus că mătuşa Ravinia

nu a instalat decît dintre cele mai bune. Sînt ferestre speciale pentru furtună, geamuri întărite, garantate.

– Se pare că te-ai gîndit la toate. Ce facem acum?

– Acum, iubito, spuse el punîndu-şi bărbia pe capul ei, aşteptăm.

La ora şase şi un sfert, în timpul reclamei din pauza ştirilor de seară, un asistent puse o bucată de hîrtie pe biroul lui Sunny.

Cînd pauza s-a terminat, camera se mută spre Sunny care anunţă.

– Am primit acest buletin de la Centrul naţional pentru prevenirea uraganelor. Uraganul *Chloe* staţionează în golf. Citi coordonatele – latitudinea şi longitudinea. Centrul este situat cam la trei sute de kilometri sud, sud-est de Corpus Cristi.

La opt şi jumătate, cu resturile cinei lor chinezeşti puse în cutii micuţe pe birou, Sunny stătea ghemuită pe genunchii lui Kale, încercînd să capete putere de la el. El o ţinea strîns, tăcut, fără o vorbă, aşteptînd. Se simţea prizonieră, în imposibilitate de a face altceva decît să aştepte execuţia cu teamă. I se părea că aşteptarea furtunii era una şi aceeaşi cu aşteptarea plecării lui Kale. Deşi el nu o spusese, precipitarea lui dovedea că şeful lui îl căutase în ultima săptămînă, îndemnîndu-l să se întoarcă la post. Îngrozitorul eveniment se apropia din ce în ce mai mult. Inevitabil, incontrolabil, devastator. Se ghemui în leagănul perfect al braţelor sale, cu mîinile pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii sub degete, respirîndu-i parfumul familiar. Nu avusese de gînd să se îndrăgostească de el, dar o făcuse. Cum se va descurca ea cu golul pe care îl va lăsa în viaţa ei? După ce trece un uragan, oamenii reconstruiesc şi îşi continuă viaţa, dar rămîn totuşi cicatrici care se vindecă în ani şi ani. Chiar şi atunci lucrurile nu mai sînt ca înainte.

– Eşti îngrozitor de tăcută, spuse Kale.

Durerea o străbătu cînd îi privi faţa iubită. Îl mîngîie mai degrabă relaxată, decît încordată ca

în ultimele săptămîni, şi-i simţi ţepii mici ai bărbii.

– Te iubesc, îi şopti ea. Să nu uiţi.

– Şi eu te iubesc, iubito; o sărută tandru.

La nouă şi patruzeci şi cinci Sunny rupse o pagină din printer. Cu stomacul răscolit şi fiori reci pe spate ca un şarpe speriat, se întoarse spre Kale cu ochi neliniştiţi.

– Se mişcă iarăşi. Repede. Şi-a schimbat direcţia şi se îndreaptă spre noi.

La ora unu Kale insistă ca Sunny să doarmă o oră sau două, promiţîndu-i că va prelua el reactualizările din jumătate în jumătate de oră.

La ora unu şi jumătate, Sunny se întoarse la lucru.

La ora două noaptea KRIP transmitea un film vechi cu Humprey Bogart.

Doar un muncitor din schimbul de noapte telefonă să se plîngă cînd întrerupseră filmul pentru a da informaţii despre *Chloe* care începuse să se mişte către vest, pe ecranul radar.

Pe la ora patru, Kale şi cu Sunny erau în emi-

sie aproape în permanenţă, lucrînd ca o echipă de reporteri eficienţi.

Cu puţin timp înainte de răsărit, vîntul se înteţi şi începu să plouă, în timp ce aria exterioară a furtunii începea să se deplaseze spre uscat.

– Continuă tot aşa, îi spuse Sunny lui Kale în timpul unei pauze în transmisia uneia dintre echipele de pe teren.

– Mă duc afară cu Carlos să luăm cîteva imagini.

– Te duci pe dracu'. Stai aici. Mă duc eu cu Carlos.

– Pe dracu', mă duc. Îşi ridică bărbia şi se uită aprig la el. Ăsta este reportajul meu.

El rîse şi îi sărută buzele strînse.

– Atunci mergem împreună. Hulon, vino aici şi preia pentru cîteva minute. Hulon, cu cravata într-o parte şi cu părul răvăşit arăta înspăimîntat, dar se îndreptă spre birou cînd îi ordonă Kale.

Îmbrăcaţi la repezeală în pelerine şi cisme, cei trei se îndreptară către mare. Vîntul le biciuia hainele, iar ploaia le înţepa faţa. Cerul se luminase puţin. Nori întunecaţi acopereau soarele care răsărea şi forma halouri în jurul becurilor care se străduiau să lumineze prin potop. Valuri înalte iz-

beau digul curbat şi luminat, sfărîmîndu-se de pietrele uriaşe şi trimiţînd nori înalţi de apă către şosea.

Filmară pentru cîteva minute, ţipînd în microfoane pentru a fi auziţi. Cînd vîntul se intensifică într-atît încît Sunny trebui să se ţină de Kale pentru a sta în picioare, Kale o trase înăuntru.

După ce se uscară, trecură iarăşi la birou. Mugetul apei şi al vîntului se înteţi, lumina pîlpîi, apoi se stinse. Generatorul porni imediat furnizînd energie de avarie. Emisiunea continuă în timp ce pereţii scîrţiau iar geamurile zăngăneau.

– Turnul a căzut, ţipă Foster. Emisia s-a întrerupt.

Echipele de intervenţie fură trimise, dar nimic nu mai era de făcut pînă cînd furia lui *Chloe* nu se va fi domolit.

Kale se ridică, o luă pe Sunny de mînă şi-i spuse:

– Ajunge deocamdată. Eşti epuizată. Hai să mergem în biroul meu să te odihneşti puţin.

Jessica Martin, arătînd considerabil mai rău decît cînd dăduse buzna în post aproape de miezul nopţii, se ţinu după ei, vorbind mieros.

– Oh, ce reportaj. E fantastic. Sunny pot să

stau numai puţin de vorbă cu tine?

Cu maxilarele încleştate şi ochii reci ca o iarnă artică, Kale se uită la reporteră, măsurînd-o din cap pînă la picioare.

– Doamnă Martin... du-te dracu'.

Duminică începu curăţenia. Cu furia cea mare a lui *Chloe* irosită şi cu rămăşiţele spulberate peste partea centrală a Texas-ului, valurile invadatoare se retraseseră în golf, descoperind capetele în formă de T şi R şi dezvelind şoselele. Turnul KRIP fusese reparat şi echipele de intervenţie lucrau febril, încercînd să repună în funcţiune reţelele electrice şi serviciile. Ferestrele de furtună fură date jos, iar placajele puse bine sau aruncate la gunoi. Agenţii de asigurări se puseră pe treabă şi ghivece cu flori roşii apărură iarăşi pe terase.

La masa de micul dejun, Kale ţinea mîndru în mînă prima pagină a lui *Caller Times*. Primul titlu spunea simplu: „Mulţumim, Sunny." Ea rîse.

– A venit timpul să te aprecieze, spuse Kale sărutînd-o pe nas. Au fost ceva pierderi materiale,

dar nu s-a pierdut nici măcar o singură viaţă.

Pînă luni, deşi unele dintre reparaţii aveau să dureze săptămîni, cele mai multe dintre lucruri erau la normal. Curăţenia continua, dar Mama Natură, ca penitenţă pentru naşterea lui *Chloe,* adusese strălucirea soarelui şi o briză răcoroasă pentru a usca oraşul.

Sunny era la biroul ei, lucrînd, cînd sună telefonul. Ezită să răspundă. Blestematul de aparat sunase ca nebun de cînd intrase şi avea un morman de mesaje înalt de cîţiva centimentri. Oprah şi Geraldo – sau, mai degrabă, producătorii lor sunaseră.

Ridică timidă telefonul. Era un agent care încerca s-o ameţească promiţîndu-i bani şi, poate, chiar o carte. Îi răspunse „mulţumesc" şi închise.

Blestematul de aparat sună iarăşi. Îl smuci şi spuse un „Alo" morocănos.

Cînd persoana se anunţă ca fiind William Hix, vicepreşedintele reţelei de televiziune, sări drept în picioare. Ascultîndu-l, inima începu să-i bată mai repede şi un zîmbet îi lumină faţa.

– Da, domnule Hix, sînt foarte interesată. Pot să revin peste cîteva zile?

După ce conversaţia luă sfîrşit, stătu o clipă

înmărmurită, cu receptorul încă lipit de ureche. Cînd zgomotul tonului trecu prin stupoarea ei, închise, îşi întinse braţele şi ţipă:

– Whoopeee....

Cînd Sunny intră deschizînd brusc uşa, Kale rîse surprins.

Ochii îi străluceau ca nişte cristale albastre, strălucitoare, iar gropiţele îi erau adîncite în obraji din cauza unui rîs care-l încălzea încă din cealaltă parte a camerei.

– Ţi-am adus veşti, spuse ea rîzînd şi învîrtindu-se. Ghiceşte cine m-a sunat?

El o prinse de mînă şi o trase pe genunchii săi.

– Regina Angliei.

Ea îşi sprijini fruntea şi îşi frecă nasul de al lui.

– Nu, mai încearcă.

– Elvis.

Sunny rîse.

– Nu. William Hix, vicepreşedintele reţelei de televiziune, m-a sunat de la New York.

Părea suficient de excitată ca să explodeze şi

atît de adorabilă, încît ar fi vrut s-o împacheteze şi s-o bage în buzunar.

– Înţeleg, spuse el. Şi ce avea bătrînul Bill să-ţi spună?

– Mi-a spus că sînt cel mai grozav lucru de la pîinea tăiată felii sau ceva în sensul ăsta – şi că am făcut o treabă „al dracului de bună" cu reportajul despre uragan. A spus de asemenea că a văzut reportajul meu special despre bande şi că este o treabă excelentă. Şiiii, adăugă ea, lungind cuvîntul pentru a crea un efect dramatic, mi-a oferit un post la Washington. Ţipă, rîse şi îl sărută pe toată faţa.

Kale rîse şi el, încîntat de bucuria ei.

– Asta-i nemaipomenit, iubito, nemaipomenit.

Sunny îşi ridică capul şi îşi uni sprîncenele.

– Mă întreb cum de ştia domnul Hix de reportajul despre bande?

– I-o fi trimis vreo păsărică o copie a casetei.

Ochii i se îngustară şi un zîmbet îi apăru în colţul gurii încîntătoare.

– Tu eşti păsărica? Îl împunse în coaste.

– Nu. Trebuie să fi fost Hulon. Era tocmai pe punctul de a-i săruta faţa nedumerită cînd sună telefonul. Apăsă butonul pentru a activa difuzorul

şi ţipă:

– Hoaglin.

– Hoaglin, mugi o voce aspră, te-ai fandosit destul pe lîngă postul ăla minuscul din Texas. Tot iadul s-a dezlănţuit în Tel-Aviv. Sărut-o pe micuţa aia pe care ai ameţit-o şi urcă-ţi fundul în avion.

Kale deconectă difuzorul, dar observă că dezastrul se produsese. Expresia fericită dispăruse de pe faţa lui Sunny. O zbughi de pe genunchii lui şi ieşi pe uşă.

– La dracu', Stan Verick, ţipă Kale. Dacă pun mîna pe tine, îţi rup gîtul ăla răguşit. Înjurînd încă, trînti receptorul atît de tare, încît plasticul se crăpă. Luă ceva din sertarul biroului şi fugi după ea.

Dispăruse.

Se uită peste tot pe unde îi trecu prin minte, de două ori.

Întîi căută afară, dar nu se vedea. Maşina sa micuţă era în parcare, aşa că trebuia să fie în clădire. Dar, la dracu', unde?

Se duse sus şi îşi vîrî nasul în toate birourile. Se uită chiar şi la toaleta doamnelor şi în magazia cu materiale de curăţenie. Unde dispăruse oare? Încerca să se gîndească. Cînd îi veni ideea, se duse spre capătul camerei de ştiri şi-şi scoase

capul pe fereastră.

Stătea acolo, pe pervaz. Ghemuită ca un ghem micuţ în capătul îndepărtat.

– La dracu', Sunny, ce faci acolo?

Ea se uită la el.

– Vrei, te rog, să încetezi să mai spui „La dracu' Sunny?" Primul meu nume nu este „La dracu'". Ai grijă cum vorbeşti. Ai o gură tare murdară.

– Da, doamnă. Sunny, scumpa mea, iubita mea, ce dracu' faci acolo?

– Stau aici şi sînt nenorocită. Pleacă.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se căţără pe pervaz lîngă ea. Se aşează jos şi îşi trecu picioarele peste margine.

– Ai grijă, îi spuse ea. O să cazi şi o să-ţi rupi gîtul.

– Nu, sînt elastic. Probabil o să ţopăi. Se uită la ea cu coada ochiului. Nu rîdea. De fapt, observă că genele îi erau umede şi că avea urme de lacrimi pe obraji. Simţi o durere în abdomen şi se înfurie iarăşi pe Stan Verick.

– Iubito, uită ce a spus Stan Verick. E un ticălos nesuferit care are pietre în cap în loc de creier. Nu merită să fii necăjită din pricina lui. Nici

măcar nu ştie despre tine. Îşi răcea doar gura de pomană.

Sunny îşi şterse nasul cu dosul palmei. El îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi i-o puse la nas.

– Suflă.

Ea îşi suflă nasul zgomotos.

– Mulţumesc. Oftă şi îşi strînse genunchii la piept. Nu e numai ce a spus. E totul.

– Dar, scumpo, erai aşa de fericită. Erai extaziată în legătură cu postul oferit la Washington. Este ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna, nu-i aşa?

– Da, dar – faţa i se strîmbă iarăşi şi lacrimile începură să-i curgă.

Nu suporta s-o vadă plîngînd. Se trase mai aproape şi îi ridică faţa.

– Dar ce, iubito?

– Dar tu pleci la Tel-Aviv şi poate n-o să te mai văd niciodată, se văită ea cu lacrimile curgîndu-i mai tare.

Voia s-o ia în braţe, dar ar fi căzut probabil de pe blestematul de pervaz dacă ar fi încercat.

– Nu plec la Tel-Aviv.

Ochii ei se măriră.

– Nu pleci?

– Nu. Bagă mîna în buzunarul cămăşii sale roz, scoase o cutiuţă de catifea şi o deschise. Aveam de gînd să aleg un loc mai romantic pentru a face asta, dar, vrei să te măriţi cu mine?

Ochii ei se măriră şi mai mult.

– Dar, Kale, cum o să ne căsătorim?

– În felul obişnuit. Tu îţi cumperi o rochie drăguţă şi eu îţi cumpăr nişte flori. Ce-ar fi să rezervăm una dintre Miradores pentru ceremonie? Găsim un preot şi...

– Nu. Nu. Cum o să ne căsătorim dacă eu o să fiu în Washington, iar tu o să fii Dumnezeu ştie pe unde în cea mai mare parte a timpului? Nu contează ce spune Estella, nu prea cred că asta este căsătorie. Eu...

Kale îi puse un deget pe buze.

– Iubito, n-o să fiu Dumnezeu ştie pe unde. Zilele mele de hoinăreală s-au terminat. O să fiu acolo unde o să fii şi tu. Dacă vrei să stai aici, o să stăm aici. Dacă vrei să primeşti slujba de la Washington, merg cu tine. Dă-mi doar un răgaz de cîteva zile să angajez un nou prezentator pentru KRIP. După luna de miere – cum îţi se pare Grecia? Putem să ne găsim o casă drăguţă în Georgetown şi...

– Ce o să faci tu la Washington? La slujbă mă refer.

El rîse.

– Nu sînt chiar fără resurse. Ravinia ne-a lăsat, mie şi lui Foster, bani să ne ajungă patru vieţi şi mă gîndeam că aş putea scrie o carte. Am un prieten editor care mă urmăreşte de cîţiva ani.

– Dar am crezut că îţi place să fii corespondent extern.

– Aşa am crezut pînă cînd am avut ocazia să scap. Îmi ajunge cît am stat în canalizările pămîntului. Mi-am dat demisia. Tu ai deschis o lume complet nouă pentru mine, Sunny Larkin, şi nu am de gînd să o părăsesc. Te iubesc, iubito. Te măriţi cu mine?

Lumina soarelui se întoarse în ochii ei, iar gropiţele se adînciră într-un zîmbet strălucitor.

– Da. Îi întinse mîna.

Cînd el îi strecură diamantul pe deget, piatra păru că le face cu ochiul în lumina strălucitoare a zilei.

– La dracu', Sunny, hai să coborîm de pe pervaz, spuse el. Vreau să te sărut cum se cuvine.

Ea rîse.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, dar

eu te iubesc oricum, rîse ea.

Intrară înăuntru şi văzură o duzină de perechi de ochi uitîndu-se la ei.

– Sîntem logodiţi, îi anunţă Kale, zîmbind.

Cu faţa strălucind, Hulon dădu tonul aplauzelor.

Înainte ca grupul să năvălească peste ei, Kale o trase pe Sunny în biroul lui şi închise hotărît uşa.

– Acum vreau să-mi sărut logodnica.

– Kale, eşti sigur că asta este ceea ce doreşti?

– Să te sărut? Al dracului de sigur.

– Nu, vreau să spun eşti sigur că vrei să renunţi la slujba ta?

– Bineînţeles. Primul lucru pe care l-am făcut în dimineaţa asta a fost să-mi trimit demisia prin fax. Aş fi făcut-o mai devreme, dar, după cum îţi aduci aminte, lucrurile au fost cam precipitate pe aici.

Ea îl privi nedumerită.

– Atunci de ce a sunat şeful tău azi?

– Pentru că Stan este un papagal bătrîn şi încăpăţînat care n-are idee despre dragoste şi căsătorie. Dar, pentru mine, între a mă întoarce la vechea mea slujbă şi a te avea pe tine, nu există alegere.

Ea se încruntă.

– Nu vreau să iei o decizie din cauza mea, decizie pe care o s-o regreţi mai tîrziu. Poate ne putem gîndi la alt aranjament.

El dădu din cap.

– Iubito, sînt sătul. Eram de cîţiva ani, dar n-am avut tăria să o recunosc. Tu m-ai făcut să fiu conştient de mizeria în care am trăit. Uitasem să mai rîd, să simt, pînă te-am întîlnit pe tine. Pot să mă retrag fără regrete. Iar ideea de a scrie o carte mi se pare tentantă. Pot scrie oriunde, aşa că o să ne mutăm unde vrei tu. Cu mine prin preajmă, să-ţi găsesc cheile de la maşină şi să-ţi fac baie, o să fii cel mai bun reporter pe care l-a văzut Washington D.C. O să-i uimeşti.

Cu ochii strălucind şi cu acel zîmbet fantastic reîntors, se ridică pe vîrfurile picioarelor. El o sărută cu toată dragostea din el.

Sfîrşit